305

விவேக போதினி

"எப்பொருளெத்தன்மைத் தாயினு மப்பொருண்
மெய்ப்பொருள் காண்ப தறிவு."——திருவள்ளுவர்

தொகுதி VI { பிரமாதீச௵ தை௴=1914-௵ பிப்ரவரி௴ } பகுதி 8.

வேதாந்தத் திரட்டு

VEDANTIC SELECTIONS

3. குஹ்யதரம் ஆத்மானுத்ம விவேகம்

இல்லாத தொன்றற் கிலையுண்மை உள்ளதனுக்
கில்லாமையில்லை இசை இவ்விரண்டின்-சொல்லறிய
நிச்சயத்தை உண்மை நிலையுணரும் நீரார்தாம்
நச்சியறிந்துள்ளார் நீ நாடு (1)
(பகவத்கீதை II—16. முத்துவைய்யர் மொழி பெயர்ப்பு)

யாகம் தவமிவற்றைத் துய்ப்பவனு எப்புவிக்கும்
ஏகனெனும் ஈசனு எவ்வுயிர்க்கும்-ஓகையுடன்
இன்பளிக்கும் நண்பனு என்னையறிந் தன்னுன்தன்
துன்பொழித்து முத்திதனும் (2)
(கீதை-V-29)

திருவுடைய தாய்வளரும் தேஜஸுடையதாகி
மருவும் குணாதிசயம் வாய்த்த-பொருவில் பொருள்
என்னுளவோ அன்னவெலாம் என்தேசின் ஓர்கூற்
ருல்
மண்ணுலகில் தோன்றும் மதி (3)
(கீதை X—41)

தாவரமோஜங்கமமோயாது ஜனிப்பது காண்
பூவுலகில் பாரதருட்போரேறே-தாவிலது
க்ஷேத்ரமும் க்ஷேத்திரஞ்ஞனும் புணரக் கேடின்றி
வாய்த்திடுமென்றோர்ந்திடுகமற்று (4)
(கீதை XIII—27)

பல்லுயிரின் உள்ளத்தும் ஈசன்பதிந்தவற்றைச்
சொல்லும் கறங்கிற் சுழல்விப்பன்-வல்லதொரு
மாயையினுல் எந்திரத்தின்மீதவற்றை வைத்ததென
நீயுணர்க இன்னதனைநோர்ந்து— (5)
(கீதை XVIII—61)

என்னிடத்துப் பற்றும் இதயம் தனைப் பெற்றுச்
சொன்ன தொரு யோகத்துறைமருவி-என்னையே
சார்ந்து நீ முற்றுமெனைச் சந்தேஹம் அற்றினிது
தேர்ந்திடும் வண்ணம் கேள்சிறந்து (6)
(கீதை VII—1)

ஆயிரவர்க்குள் ளொருவன் ஆரிய ஸித்திபெற
நேயமுடனேமுயல்வன் நீணிலத்தில்-மேயவுயர்
சித்தரவர் ஆயிருள் தேசின் எனைத்தெரியும்
சித்தனொருவன் போலும் தேர். (7)
(கீதை VII—3)

ஆனபொருளாலே அமைத்தபல வேள்வியினும்
ஞானமெனும் வேள்வி நலனுருமால்-ஊனமறு
கன்மங்கள்யாவும் கருதியஞானத்தடங்கும்
தன்மையிது காணுதி நீ சார்ந்து (8)
(கீதை IV—33)

பாதம்பணிந்தும் பரிவோடுசாவியும்
ஏதமறச்சேவித்தும் ஈதறிக-தீதறவே
மெய்கண்டஞானியர்கள் மேவரியஞானத்தைக்
கைகண்டிடத் தருவர்காண். (9)
(கீதை IV—34)

நற்றவர்கள் போதித்தஞானமிதைப் பெற்றதன்பின்
உற்றநெடுமோஹம் ஒழியப்—பெற்றற்றமிலா ஃ ||
எல்லா உயிர்களையும் என்னிடத்தும் உன்னிடத்தும்
வல்லாய் நீ காண்கிற்பாய் மற்று. (10)
(கீதை IV—35)

விவேக போதினி

தொ.6.] பிரமாதீச ௵ தை ௴ [பகுதி.8.

மோக்ஷ ஸோபானம்

THE STEPS TO THE GOAL

(2) கர்மயோகம் (தொடர்ச்சி)

(4) ஈசுவரார்ப்பண புத்தி என்பது தான் நான்காவது அங்கம் கர்மயோகத்திற்கு. மேலெழுந்தவாரியாக நோக்கினால், இதற்கும் முதல் அங்கமாகிய பலத்தில் இச்சை இன்மைக்கும் வேற்றுமையே யில்லை என்றும் தோன்றும். ஆழ்ந்து விசாரிக்கப் புகுங்கால் முதலில் பல இச்சை இன்மை வெளி விஷயம் என்றும், அது நிலைப்பதற்குக் காரணமா யுள்ள உள் விஷயம் இந்த அங்கம் என்றும் வெளியாகும். இந்த உள்விஷயமான பற்று இரண்டு விதமாகவிருக்கும். (1) நான் இந்த ஸத்கர்மங்களைச் செய்கிறேன் என்ற அபிமானம் (2) இந்த ஸத்கர்மங்களைச் செய்வதால் ஈசன் திருப்தியடையட்டும்: என்பவைகள் தான் இந்தப் பற்றின் தன்மை. இவ்விருவிதப்பற்றில் எது இருந்தாலும் கர்மயோகத்தன்மை ஸத்கர்மங்களுக்கு ஏற்படமாட்டாது. நான் செய்கிறேன் என்ற பற்றிருந்தால் அது ஸத்கர்ம பலனைக் கோரும்படி தடித்து அப்யாஸியை நாளடைவில் சந்தியிலிழுத்துவிடும். இரண்டாவது விதப் பற்று இவ்வளவு ஆபாஸமானதல்லாவிடினும் கர்மத்தை முற்றிலும் ஈசபரமாகவிருந்து செய்து முடிப்பதற்கு ஸூக்ஷ்மமான தடையாகவிருக்கும். நமக்கு ஸத்வாஸனை கிளம்பி நல்வழியில் நிற்குங்கால் கெட்டப்ராரப்தம் பலிக்கும் தருணமாக விருந்தால் துக்கம் ஏற்பட்டுவிடும் ஈச ஆஞ்ஞைப்படி. இம்மாதிரியான தருணங்களில் ஈசன் நமது ஸத்கர்மத்தால் திருப்தியடையவில்லையோ என்ற மயக்கம் உண்டாக இடம் ஏற்பட்டுவிடும். இரண்டாவது விதப் பற்று இருந்தால். இந்தவித மயக்கத்திற்குக்கூட இடங்கொடாதிருக்க இரண்டாவது விதப்பற்றையும் மாற்றிவிடவேண்டும். இவ்விரண்டுவிதப் பற்று நீக்கம், ஈச்வரார்ப்பண புத்தி என்ற இந்த பற்றின்மையால் உண்டாகும். இதனால் ஈசன் ஆஞ்ஞைப்படி நடக்கிறோம், அவர் பாரம் நம்மை நடத்தும் விதம், என்ன வந்தாலும் அவர் ஆஞ்ஞையை மீறி நடக்க இடங்கொடுக்கலாகாது என்று, ஸத்கர்மங்களில் ஈசன் ஆஞ்ஞை என்ற கௌரவ புத்தியும் அவைகளை நடத்துவதில் நாம் ஈசன்கைக் கருவியே ஒழிய வேறொன்றுமன்று என்ற பகவத் ஆதீன புத்தியும் மாத்திரமே மிஞ்சிநிற்பதுதான் இந்த பற்றின்மையின் லக்ஷணம். இதனால் வரவர ப்ரபஞ்சம் எங்கும் ஈசனிருப்பதாகவும் அதில் நாம் அவன் கைக்கருவி என்ற நமது உண்மைநிலை திடப்பட்டுக் கொண்டேவரும். இது பலப்பட்டு வருங்கால்தான் தாயுமானவரோடு ‘எல்லாம் உன் உடைமை, எல்லாமுன்னடிமை எல்லாம் உன்னுடைய செயலே எங்கணும் வியாபி நீ’ என்று மனப்பூர்வமாகக் கூறமுடியும். பிரஹதாரண்யக உபநிஷத்திலுள்ள அந்தர்யாமிப்ராஹ்மணத்தின் உண்மைப் பொருளும் விளங்கும். இந்த அபிப்ராயத்தை உள்ளடக்கித்தான் கீதையில் கிருஷ்ணபரமாத்மா:—

மூதறிஞராயுயர்ந்து புத்தியுத்தர் முற்றும் வினைப்
போதும்பயன் துறந்து பொற்பினராய்த்—தீதாரர்

பிரவித்துளை தவிர்ந்து பின்னரிடர் ஒன்றும்
உறலில் இடத்தமர்வார் உற்று

என்றூர் II-51-ம் ச்லோகத்தில்.

பொதுவாக ஸத்கர்மத்திற்கே தாமஸகுணத்தைக் கலைத்துக் கெடுக்கும் தன்மை உண்டு. நிஷ்காம்யகர்மத்திற்கு இந்தப்பற்றின்மைமுக்ய அங்கமாகவிருப்பதால் ராஜஸத்தையும் கலைத்து ஒடுக்கும் திறன் உண்டு. காம்யமான ஸத்கர்மங்களுக்கும் இந்த நிஷ்காம்ய கர்மத்திற்கும் இந்த அங்கத்தால் மிகுந்த வேற்றுமை ஏற்படும். புறுவைக் காக்க சிபிசக்கிரவர்த்தி தேஹத்தைக் கொஞ்சம் கொஞ்மாக வெட்டியற்பணம் செய்தது: இந்திராதிதேவதைகள் நன்மைக்காக தம் உயிரை மதியாது முதுகெலும்பை பரிவுடன் ததீசிஅளித்தது: இவைகளைப்போன்ற சிறந்த நிஷ்காம்ய கர்மங்களை விட்டு ஸாதாரண அற்ப நிஷ்காம்ய கர்மங்களை எடுத்துப் பார்த்தாலும் காம்யகர்மங்களை விட இவைகள் எவ்வளவோ மேலாகவே யிருக்கும். காம்ய கர்மத்தில் பரோபகார சிந்தைமேலிட இடமே இல்லை ; அதனுல் கீர்த்தி, முதலிய தந்நயம் கருதுவதே ஏற்றமாக விருக்கும். இது பற்றி கிருஷ்ணபரமாத்மாவும்:—

வேண்டாது செய்புத்தி யோகத்தின் மேவு பயன்
வேண்டிச் செய்கன்மம் மிக விழிவால்—வேண்டும்
பயன் விழையாப் புத்தியை பற்றுக நீ பார்த்த
பயன்விழை வார் பூரியர் தாம்பார்.

என்று II-49-ம் ச்லோகத்தில் கூறியுள்ளார்:

இந்த அங்கத்தால் ஈசனே உள்ளபடி பற்றி வழிபடும் தன்மை ஏற்பட்டு அடுத்தபடியாகிய பக்தியோகத்திற்கு ஆதாரமாகின்றது இந்தக் கர்மயோகம். இந்த அங்கம் உள்ளபடி அமையாமல் பலத்தில் இச்சைகழலுவது மிகக்கடினம். கர்மபலத்தில் இச்சை இருக்கலாகாது என்று வாயாரக் கூறலாம். அதை ஒழிக்கத் தொடங்குங்கால்தான் கஷ்டம் தெரியும். மனம் ஒன்றையும் பற்றுது நிராலம்பமாக நிற்பது கடினம். மேல் விஷயம் ஒன்றில் பற்று விழுந்தால்தான் கீழ் விஷயத்தை விடும் மனம்: கர்ம பலத்தில் இச்சை மனதிற்கு விட்டுப்போக வேண்டுமானல், கர்மபலதாதாவான ஈசன் தன்மையையும் ஆஞ்ஞையையும் ஒருவாறு உணர்ந்து அதைப் பற்றினல்தான் முடியும். ஆகவே ஸத்கர்மங்கள் எல்லாம் ஈச்வராராதன ரூபமாகச் செய்யப்பட்டால்தான் அவைகள் பலத்தில் உள்ள பற்று நீங்க இடமுண்டு. ஆதலால் தான் மோக்ஷஸோபான நிலைகள் எல்லாவற்றிலும் நமது பெரியோர்கள் ஈச்வாதத்துவத்தை ஏதாவது ஒரு விதமாக வெளிக்காட்டாமலிருக்க வில்லை. இந்த கர்ம யோக நிலையில் ஈசன் கர்மபலதாதா; அவன் ஆஞ்ஞைப்படி அவன் கைக் கருவியாக விருந்து, எங்கும் ஈசனிருந்து பார்த்திருப்பதாக மதித்து ஸத்கர்மங்களில் முனையவேண்டும் என்று காட்டப்பட்டிருக்கிறது. இந்த எண்ணத்தோடு ஸத்கர்மாப்யாஸம் செய்துவரவர மனதில் உள்ள ராஜஸதாமஸ குணகாரியமான அறியாமை ஸ்வகாரியப் பரபரப்பு அடங்கிக் கொண்டே வந்து ஸாத்வீக நிலை ஓங்கி ஸாதகம் அதிகரித்துக்கொண்டே வரும்.

உலகவிஷயங்களிலும் தன்னிலைமறந்து காரியங்களில் முயலுபவரே அக்காரியங்களை நன்றுகத் திருந்தச் செய்து முடிக்கின்றனர். இது எல்லோருடைய அனுபவத்திலும்வந்திருப்பது தான். நாடகம் ஆடுபவன் ஒருவன், தான் நடிக்கும் பாத்திரமாகவே பாவித்து தன் தனியிருப்பை மறந்து நடந்துக் கொண்டால்தான் அவன் ஆட்டம் மிகுந்த ஸந்தோஷம் தரும் பிறருக்கு. இதுவன்றி அவன் பிறரை திருப்திப்படுத்த வேண்டுமென்ற ஆவலை எவ்வளவு அதிகமாகக் கொண்டாலும் அவ்வாறு அவனல்

செய்யவே முடியாது. ஆடும் வரையில் அவன் பிறரை முற்றிலும் மறந்து தன் தனி நிலையையும் மறந்து யாராக நடிக்கிருனே அந்த ஆளாகவே இருந்து விட வேண்டும். பாட்டின் ரஸத்தைத்தானே அனுபவித்துப் பாடுபவனே, பிறரைத் திருப்திப் படுத்த மாத்திரம் கருதும் பாடகனை விட, சிறந்த பாடகனுகிவிடுவான். ஆகவே எந்தக் காரியத்தில் காரியமாத்திரமாகவிருந்து அதனல் ஏற்படும் வேறு பயனைக் கருதாது எவ்வளவுக் கெவ்வளவு ஒருவனுல் இருக்கமுடியுமோ அவ்வளவுக்கவ்வளவு அந்தக்காரியத்தை அவனுல் திருந்தச் செய்ய முடியும். கர்மயோக விஷயத்தில் இது முற்றிலும் பொருத்த முடையதாக விருக்கும். இங்கு தன்னை மறந்து கர்மாகாரமாக விருத்தலாவது நாம் செய்கிருேம் அதற்கு இந்தப் பலன் உண்டாகவேண்டும் என்பதை முற்றிலும் மறந்து ஈசாஞ்ஞையால் நமது நன்மைக்கேற்பட்ட கர்மம் இது ஆதலால் இதைச் செய்துவிடவேண்டும் என்று செய்வதுதான். நாம் செய்யும் கர்மத்திலேயே ஒருவிதப் பிடிப்பும் அது முடிந்த விடத்து அதை மறுபடியும் எப்பொழுது செய்யும்படி நேரும் என்ற பரபரப்பும் உண்டாக இடம் தரவேகூடாது. அந்த பரபரப்பை அதிகப்படுத்தும் கர்மங்களிலும் அதிகமாக முயலவும் கூடாது. செய்யும்படி நேர்ந்த தருணங்களில் ஈசுவரார்ப்பணமாக அவைகளைச் செய்து அமைதியையே விருத்திபண்ண வேண்டும் இந்த அங்கம் திடப்பட.

இரண்டாம் அங்கமாகிய பாபஸம்பந்தமே ஏற்படாமை என்பதில் ஈச்வரார்ப்பண புத்தியுடன் செய்து கர்மயோகமாகக்கூடிய கர்மங்கள் வைதிகமாயும் நான்கு வர்ணத்தாருக்கு ஏற்பட்டதாயும் உள்ள தகுதியான சிறப்புக்கர்மங்களும் அதற்கு சற்றேரக்குறைய ஸமானமான பொது கர்மங்களாகிய திருடாமை முதலியவைகளுமே என்று வற்புறுத்தப் பட்டது. அது நன்ருக ஞாபகத்திலிருந்தால் கர்மயோகமாகும் கடமைகளுக்குப் பொதுவாக கடமைகள் என்று பெயரிட்டழைக்கலாகாது. ஜாதிவர்ணுச்ரமத்தை ஒங்கும்படி செய்து அதிவர்ணுச்ரமி என்ற பரமபுருஷனை வெளிப்படுத்த எடுத்துக்கொண்ட வேதம் தவழ்ந்து வந்த இப்பாத கண்டத்திலேயே தொழில் நிலைமைகளும் தர்மங்களும் நிலைகுலைந்து விட்டன. எக்காலத்திலும் மற்ற தேசங்களில் எப்பொழுதுமே இவ்விஷயத்தில் பெருங்குழப்பம் தான். இப்பொழுது அந்தவிஷயம் பெருங்குழப்பம் என்பதை எடுத்துக் கூறவும் வேண்டுமோ? இப்படி அம்மிக்குழவிகள் எல்லாம் ஆலாகப்பறக்கும் காலத்தில் கர்மயோகம் என்ருல் ஈச்வரார்ப்பண புத்தியுடன் ஒவ்வொருவனும்தனதுகடமையை செய்துவிடுதல் என்றுகொண்டு விட்டால் பெரிய அனர்த்தம் உண்டாகிவிடும். ஈச்வரார்ப்பண புத்தியுடன் அம்பட்டன் க்ஷவரம் செய்தல், வக்கீலும் வியாபாரியும் கொள்ளையதடித்தல், பிழைக்க வகையறியாதோர் பொய்ஸாக்ஷி சொல்லல், திருடன் திருடுவது, நியாயாதிபதி நியாயம்தீர்த்தல், ரஜோகுணமுடையோர் பிறர் நன்மைக்குழைப்பதாக எண்ணித் தாம் வேலையன்றி ஒய்ந்திருக்கத் தெரியாதவராகிப் பொதுக்காரியங்களைத் தேடிச் சென்று முயன்றுவீண் காலம் போக்குவது, எல்லாம் இந்தக் காலத்தில் கர்மயோகங்களாகி விடும். இப்படிக் கர்மயோகத்தை தத்கால நாகரீகத்தால் ஏற்பட்டிருக்கும் பலவித அபிமானத்துடன் முயலப்படும் கர்மங்கள் விஷயங்களில் எல்லாம் பொருத்திக்கொண்டு கீதை முதலிய நமது சாஸ்திரங்களுக்கு குதர்க்கப் பொருள் கூறுவர் அநேகரை இக்காலத்தில் காணலாம். தேசாபிமானி, கீதை தேசத்திற்கு உழைப்பதைக் கர்மயோகமாகச் செய்துவிட வேண்டுமென்று கூறுகிறது என்பன்:

பொருளாளிகள் பணத்தை தர்மவிஷயங்களில் முயலும் ஸபையோருக்குக் கொடுத்துவிட்டு அதைக் கவனியாமலிருப்பதுவே பணச்செலவு விஷய கர்மயோகம் என்பதுதான் கீதையின் நோக்கம் என்பர்: பெருங்குடும்பியாக உள்ளவன் தன் குடும்பத்தை எப்படியும் காப்பாற்ற பொருளில் ஆசையில்லாது பொருள் ஸம்பாதிப்பதே கீதையின் கர்மயோகம்என்றும்கூறுவன். சாஸ்திரீயமாக நோக்குங்கால் இந்த கர்மங்கள் எல்லாம் கர்மயோகத்திற்கு ஸாதகமான கர்மங்களே யல்ல. இவைகளில் கூடியவரை பேராசையின்றிப் பழகிவந்தால் சாஸ்திரங்களில் கூறப்பட்டிருக்கும் கர்மயோகத்திற்கு வேண்டியமனோநிலை ஒருவேளை வரலாம்: அவ்வளவுதான். சாஸ்திரீயமான கர்மயோகத்திற்குப்பொருத்தமான கர்மம்(1)வைதிககர்மமாயிருத்தல்வேண்டும்(2) சிறப்பானவைகள்என்றுகூறப்பட்டவைகளான வர்ணாச்ரமங்களுக்கு ஏற்றவைகளாயும்(3) நேரிடதிருஷ்டபலனுடன் ஸம்பந்தப் பட்டிராதனவாயும்(4)லோகாந்தரத்திலோ ஜன்மாந்தரத்திலோ பலிக்கக்கூடியவைகளாயும் இருத்தல் வேண்டும் (5)ஒரு ஒழுங்குப்படி செய்யப்பட்டுவருவனவாகியும் ஈசாஞ்ஞைபாகக் கருதப்பட்டு வழிபட்டு வருவனவாகியும் இருத்தல் வேண்டும். இந்த லக்ஷணங்களில்லாத கர்மங்களைப் பற்றிக் கர்மயோகம் அப்பாஸம் செய்யத் தொடங்கினல் மண்குதிரையை நம்பி ஆற்றிலிறங்கிய கதையாகத்தான் முடியும். கர்மபந்தம் நீங்காது, வரவர வ்யஹாரம் அதிகப்பட, ஒப்வு ஒழிவு கூட இல்லாது காரியம் செய்யும்படியாகவும், ஒய்வு ஏற்பட்டால் காரியங்களில்லாதிருக்க முடியாமையாகிய பரபரப்பு நிலையும் லக்ஷணங்களாக அமையப்பெற்ற ராஜஸ நிலை திடப்பட்டு கர்மபந்தம் வரவர அதிகமாகிக் கொண்டேவரும். இப்படியல்லவோ இருக்கிறது தத்காலத்தில் மிக கற்றுத் தேர்ந்தவர்கள் நிலையும். இதனாலேயே இவர்கள்பற்றிக் கர்மயோகமாகச் செய்யமுயலும்கர்மங்களை உள்ளபடி ஈச்வரார்ப்பணமாகச் செய்யவே முடியாது. அவைகளின் பலன்கள் நெருங்கியும் தெளிவாயும் உள்ளவையாதலால் முழுமூடனாலும் அவைகளை மறந்து ஒதுக்கி நிறுத்த இயலாது: ஆகவே லௌகிகபல ஸம்பந்தம் நெருக்கமாக இல்லாது ஈசாஞ்ஞையால் நமது உண்மையான சிறப்பிற்கு ஏற்பட்டதாயும், அதிர்ஷ்ட பலனுடையதாயும் உள்ள கர்மங்களையே கர்மயோகமாகச் செய்யமுடியும் என்பது நமது சாஸ்திர ஸித்தாந்தம். இந்த விஷயத்தைக் கவனியாது எல்லாக் கர்மங்களையும் கர்மயோகமாகச் செய்து விடலாம் என்று கூறுவது வீண்வாசாடம்பரமாக முடியுமே ஒழிய, அப்பஸித்து கடைத்தேற முடியாததாய்ப் போய்விடும். இத்தருணத்தில் ஒரு குதர்க்கி தலைதூக்கி, பகவான்.—

> யாதொன்றியற்றிடினும் யாது நுகர்ந்திடினும்
> யாதொன்றை ஒழித்திங்கீந்திடினும்—யாதோர்
> தவம் செயினும் குந்திதவப்புதல்வ செய்வாய்
> உவந்தெனக்கிங் கர்ப்பணமா யோர்ந்து.

என்றுகீதை IX-27-ம் ச்லோகத்தில் கூறியிருக்க, அதற்கு விரோதமாக வைதிக கர்மங்கள் தவிர மற்றவைகளை கர்மயோகமாகச் செய்யமுடியாது என்று கூறலாமா? என்னலாம். இந்த ச்லோகம் ஜாதிவர்ணாச்ரமங்களில் தாழ்ந்தவருக்கும் அதற்குப் புறம்பானவருக்குமே மிக முக்கியமானது. மேல்வருணத்தாராகி, உள்ளபடி கர்மயோகத்தை அனுஷ்டிக்கும் திறன்பெறுவதற்கு அவர்கள் நடந்துகொள்ள வேண்டியவிதம் இது. அவர்களையும் அனாதையாகவிட மனம் வாராது பகவான் கூறி, இம்மாதிரி தமது ஸத்கர்மங்களை எல்லாம் என்னிடம் அர்ப்பிக்க முயலுபவர் பெண்களாயினும், வைச்யராயினும், சூத்திராயினும் ஹீன

குலத்தின ராயினும், நற்கதி யடைந்து ஸுகமாய் வாழ்வர் என்றும், அவர் அடையும் நற்கதியில் பிராஹ்மணரும் ராஜரிஷிகளும் இருப்பதால் ஸுகமடைவர் என்று கூறவும் வேண்டுமா என்று பகவான் இந்த உபதேசத்தை முடிக்கிறார். ஆகவே, குதர்க்கி எடுத்துக் காட்டிய ச்லோகத்தை ஸந்தர்ப்பத்தை ஒட்டி நோக்கில் கர்மயோகத்திற்கு முக்யமான சிறப்பு, ஸத்கர்மானுஷ்டானம் இல்லாதவர்கள் தாம் செய்யும் உபகாரம், பொய்யாமை, திருடாமை முதலிய ஸத்கர்மங்களை எல்லாம் ஈசாஞ்ஞையாகக்கருதிச் செய்து வந்தால், லௌகிக ஸம்பந்தம் நெருக்கமாக இல்லாது இருக்கும்வைதிக கர்மங்களை கர்மயோகமாகச்செய்து கடைத்தேறும் ஆற்றலும், நிலையும் நாளடைவில் வர மோக்ஷ ஸோபான முதல்படியில் அடி எடுத்து வைக்க யோக்யராகலாம்: அந்த யோக்யதையுடைய பிரஹ்ம க்ஷத்ரியர்கள், உள்ளபடி கர்மயோகத்தை சிறப்பாக அனுஷ்டித்துக்கொண்டே இருப்பர் என்பவை வெளிப்படும். ஆகவே ஈசுவரார்ப்பணம் செய்யத் தகுந்தவைகளான கர்மங்கள் வைதிக விஹிதகர்மங்களே: எல்லாஸாமான்ய ஸத்கர்மங்களுமல்ல:ஸாமாந்ய கர்மங்களைக் கர்மயோகமாக அனுஷ்டிக்க முயன்றால் நிஜமான கர்மயோகத்தை அணுகலாம் என்பவை நமது சாஸ்திர ரஹஸ்யம். அப்படிப்பட்ட கர்மங்களில்தான் கர்மயோக நான்காம் அங்கமாகிய ஈச்வரார்ப்பண புத்திக்கு இடம் இயற்கையாகவே அமைந்து கிடக்கிறது, என்பதை நாம் எப்பொழுதும் மறக்கவே கூடாது.

எலிமெண்டரிப் பாடசாலைகள் தோட்ட அபிவிருத்தி:—எலிமெண்டரிப் பாடசாலைகளைச் சேர்ந்த தோட்டங்களை விருத்தி செய்வதற்காகக் கல்வியிலாகாத் தலைவர் சென்னை மாகாணத்துள்ள போர்ட் ஸ்கூல்களுக்கு 20,000 ரூபாய் கொடுக்கவேண்டுமென்று சென்னைக் கவர்ன்மெண்டாருக்குச் சிபார்சு செய்திருந்தார். அதனைக் கவர்ன்மெண்டா ரங்கீகரித்திருக்கின்றனர்.

பண்டைகாலத்
தமிழ்ப் புலவர்கள்
TAMIL MEN OF LETTERS
திருவள்ளுவர்
Tiruvalluvar

“அறம் பொருள் வீடென்னு மந்நான்கின்
திறந் தெரிந்து செப்பிய தேவை—மறந்தேயும்
வள்ளுவன் என்பான் ஓர் பேதை, அவன் வாய்ச்சொ[ல்]
கொள்ளார் அறிவுடையார்”.—மாமூலனார்.

ஆசிரியர் தெய்வப் புலமைத் திருவள்ளுவ நாயனாரின் பெருமையினையும், அவர் அருளிச் செய்த தெய்வத் திருக்குறள் நூலின் அருமையினையும் இந்நிலவுலகத்துள்ள எல்லாத் தேசத்தினரும், எல்லாச் சாதியாரும், எல்லா மதத்தினரும், எல்லாப் பாஷையினரும் ஒருங்கே புகழ்ந்து பாராட்டி வருதலோடு, அவரவர்கள் தத்தம் பாஷைகளில் அந்நூலை மொழிபெயர்த்துப் பொன்னேபோல் போற்றிப் பயின்றும் வருகின்றார்களென்றால்; ஆசிரியரின் பெருமையினை யாங் கூறப்புகுவது கதிரவன்முன் மின்மினிபோல் இருக்குமென்பதை நன்கறிவேம். அற்றாயினும், கலாசாலைகளிற் பயிலும் மாணவர்கட்குப் பயன்படும்படி இப்பொய்யில் புலவரின் சரிதத்தை எமக்குத் தெரிந்தவரையில் சுருங்க உரைத்தல் இழுக்காகாது என்னுந் துணிபால் இவ்விஷயத்தை எழுத முன் வந்தாம். ஆன்றோர் குற்றங்களைந்து குணங் கைக்கொள்வார்களாக.

ஆசிரியரின் பெற்றோர்கள்

பண்டைக் காலத்தில் நம் செந்தமிழ் நாட்டில் யாளிதத்தர் என்னும் பெயருடைய முனிவர் ஒருவர் இருந்தார். இவர் நற்குண நற்செயல்கள் பெரிதும் வாய்ந்தவராய்த் துறவறவொழுக்கத்தை இளம்பருவத்திலேயே கைக்கொண்டு அத்துறையிலேயே நின்று ஒழுகலானார். துறவிகளுக்கு வேண்டும் பண்டபதார்த்தங்களைச் சேகரித்துக் கொடுத்தற்கும் அவர்களிடம் வேலைகளைச் செய்தற்கும் ஏவலாளர்களும் பணிப்பெண்களும் அவர்களிடம் இருத்தல் பண்டைக் காலத்து வழக்கமாகும். அவ்வழக்கப்படியே யாளிதத்தரிடம் ஒரு புலைச்சி பணிப்பெண்ணாக அமர்ந்து அவரிடம்வேலைகளை மனமுவந்து செய்துவந்தாள். அவள் உலகானுபவமற்றச் சிறுமியாதலால், ஒரு சமயம்

தன் எஜமானனுக்குப் பெருங்கோபம் விளையும் படி ஏதோ பிழை செய்துவிட்டாள். யாளிதத்தர் உடனே வெகுண்டு அவளை அடித்து ஒரு கிணற்றுள் தள்ளிவிட்டுப் போய்விட்டார்.

"குணமென்னுங் குன்றேறி நின்றார் வெகுளி
கணமேயுங் காத்தலரிது"

என்னும் குறட்பா இவரை நோக்கியே இவருடைய புத்திரரால் பிற்காலத்தில் அருளிச் செய்யப்பட்டது போலும்! யாளிதத்தர் எப்பொழுதும் தேசசஞ்சாரம் செய்து கொண்டிருக்கும் இயல்புடையவராகையால், அவர் கிணற்றில் தம்மால் வீழ்த்தப்பட்ட பணிப் பெண்ணைப் பிறகு பார்க்கவுமில்லை; அவள் கதி யாதாயிற்றென்று கவனிக்கவுமில்லை. அவர் அவ்விடத்தைவிட்டு அந்த நிமிஷத்திலேயே புறப்பட்டுத் தம் பிரயாணத்தைத் தொடங்கினர்.

அவர் சென்ற சிறிது நேரத்திற்குப் பிறகு அவ்வழியே வந்த வடநாட்டுப் பிராமணர் ஒருவர் கிணற்றுள் அப்பெண் கிடந்து வருந்துவதைத் தற்செயலாய்க் கண்டு அவளை உடனே, இரக்கமிகுதியால், வெளியே யெடுத்துத் தம்முடன் அழைத்துக்கொண்டு வடநாடு சென்றார். அந்த அந்தணருக்கு வேறு மகவின்மையானும், அப்பெண்ணின் குலம் யாதென்பதை அவர் அறியாராதலானும், அப்பெண் பார்ப்பன மகளிரைப் போன்ற தோற்றமும் வனப்பும் வாய்ந்தவளாயிருந்தாளாதலானும் அவளைத் தம் புத்திரியைப்போல் கருதி மிக்க செல்வத்துடன் வளர்த்து வந்தார். இங்ஙனம் சிலகாலம் கழிந்தது. அவளைக் கிணற்றில் தள்ளிச்சென்ற யாளிதத்தர் பல ஊர்களையும் சுற்றிக்கொண்டு அவ்வந்தணர் வசிக்கும் ஊருக்குக் கடைசியாக வந்து தெய்வச் செயலால் அவ்வந்தணர் இல்லத்திலேயே விருந்தினராயமர்ந்தார். அவ்வந்தணர் துறவிகளிடத்து உண்மைப் பத்தியும் விசுவாசமுங் கொண்டவராதலால் அவர் யாளிதத்தரை மிகுந்த அன்புடன் உபசரித்துச் சில காலம் வரையில் அவரைத் தமதில்லத்திலேயே வைத்திருந்தார். யாளிதத்தருடைய சிறந்த ஒழுக்கமும், நுண்ணிய அறிவும் அவ்வந்தணர் மனத்தைக் கவரலாயின. யாளிதத்தர் துறவொழுக்கத்தை மேற்கொண்டவராயிருந்த போதிலும், இளம்பிராயத்தினராயிருந்தமையால் அவற்குத் தன்னுடைய வளர்ப்புப் புத்திரியை மணஞ்செய்து கொடுக்க வேண்டுமென்னும் விருப்பம் அவ்வந்தணருக்கு எழுவதாயிற்று. அவர் தம் எண்ணத்தை முனிவரிடம் தெரிவித்தார். யாளிதத்தருக்கு இல்லற வாழ்க்கையில் சிறிதும் விருப்பமில்லையாயினும் அந்தணப் பெரியாரின் வேண்டுகோளை மறுத்தற்கு இஷ்டமில்லாதவராய் அப்பெண்ணை மணக்க இசைந்தார். அவ்வந்தணரும் தம் வளர்ப்புப் புத்திரியை யாளிதத்தருக்கு விவாகம் செய்து கொடுத்தனர். யாளிதத்தர் தாம் விவாகஞ் செய்துகொண்ட புலைப்பெண்ணையும் உடன் அழைத்துக்கொண்டு ஊரூராய்ச் சுற்றுவாராயினர். அப்பெண், மகளிர்க்கு இயல்பாகவுள்ள அச்சம், நாணம், மடம், பயிர்ப்பு என்னும் நான்கு குணங்களுள் "மடம்" என்னும் குணம் மிகுதியும் வாய்ந்தவளாய் இருந்தாளாதலின் உலகத்தார் அவளை ஆதி என்னும் காரணப் பெயரால் அழைக்கலானார்கள். "மடம்" என்பதற்கு "அறியாமை" என்று பலர் இக்காலத்தில் பிழைபடப்பொருள் உரைக்கின்றார்களேனும், ஆசிரியர் நக்கீரனார் "மடம் என்பது கொளுத்தக் கொண்டு கொண்டதுவிடாமை" என்று களவியலுரையில் உரைக்கின்றாராகலின், "பிறர் ஒரு விஷயத்தைப் பற்றி அறிவுறுத்த அதனை மனத்தில் வாங்கிப் பின்னர்த் தான் அறிந்ததை ஆண்மக்களைப்போல் எளிதில் வெளிப்படுத்தாதிருக்கும் குணமே "மடம்" என்று கோடலே பொருத்தமுடைத்து. இங்ஙனம் அறிந்தும் அறியாதவர்களைப் போல் நடிக்கும் தன்மை பெண்கட்கு இயல்பாதலின், அக்குணத்தை "அறியாமை" என உபசாரமாக உலகத்தார் வழங்கலானார்கள். "ஆதம்" என்னுஞ் சொல்லுக்கு "அறியாமை" என்பது பொருளாகும். இது, "ஆதமிலி நாயேனை அல்லலறுத்தாட் கொண்டு", "ஆதமிலியான் பிறப்பிறப்பென்னும் அருநரகில்" என்னும் திருவாசகத் திருவாக்கான் இனிது பெறப்படும். ஆகவே ஆதமுடையாளை, அதாவது அறியாமை உடையாளை "ஆதி" என அழைத்தார்கள். இதனால் யாளிதத்தரின் மனைவிக்கு ஏற்பட்ட "ஆதி" என்னும் பெயர் காரணப் பெயர் என்பதும், அவ்வம்மையாரின் இயற்பெயர் யாதென்பது தெரியவில்லை என்பதும் கூறப்பட்டன. யாளிதத்த முனிவர் ஆதி என்னும் புலைச்சியை மணந்தார் என்பதை ஞானமிர்தத்தில் வரும்,

"யாளி, கூவற்றூண்டும் ஆதப்புலைச்சி
காதற் காசினியாகி மேதினி
இன்னிசை யெழுவர்ப் பயந்தோளீண்டே"

என்னும் அகவற் பகுதிக்கு விரித்தெழுதப்பட்டுள்ள பழையவுரை நன் கெடுத்து விளக்குகின்றது. இவற்குப் பகவன் என்னும் மற்றோர் பெயருண்டென்பதும், அப்பெயரே பெரும்பாலும் எல்லோராலும் அக்காலத்தில் வழங்கப்பட்டு வந்ததென்பதும்,—இக்காலத்திலும் வழங்கப்பட்டு வருகிற தென்பதும்,—இவருடைய புத்திரர்களுள் ஒருவரான கபிலர் என்பவர் பிற்காலத்தில் கூறிய

"அருந்தவ மாமுனியாம் பகவற்கு
இருந்தவா றிணைமுலை யேந்திழை மடவரல்
ஆதி வயிற்றினி லன்றவதரித்த
தான் முளையாகிய கபிலனும் யானே."

என்னும் அகவலால் வலியுறுத்தப்படும். இத்துணையுங் கூறியவாற்றால் தெய்வப் புலமைத் திருவள்ளுவ நாயனாரின் தந்தை பெயர்யாளிதத்தர் என்பதும், அவற்குப் பகவன் என்னும் வேறோர் பெயர் உண்டென்பதும், ஆசிரியரின் தாயார் பெயர் ஆதி என்பதும், அவ்விருவர் தம் வரலாறு இதுவென்பதும்வாசகர்கட்கு ஒருவாறு புலப்பட்டிருத்தல்கூடும்.

ஆசிரியரின் பிறப்பு

பகவன் என்பவர் ஆதியை மணந்த பின்பும் ஊர்கள் தோறுஞ் செல்லும் வழக்கத்தினைக் கைவிட்டார் இல்லை. அவ் வம்மையாரையும் உடன் அழைத்துக்கொண்டு தேச சஞ்சாரம் செய்வாராயினர். அங்ஙனம் தேச சஞ்சாரம் செய்து கொண்டுபோவதில் பல வருஷங்கள் கழிந்தன. ஒரு ஊரிற் சென்று அங்கே இரண்டொரு வருஷங்கள் வசிப்பதும், பின்னர் அவ்வூரை விடுத்து வேறோர் ஊரிற் சென்று அங்கே சில வருஷகாலம் வசிப்பதும், மீண்டும் அதனை விடுத்து மற்றோர் ஊருக்குச் செல்வதும் யாளிதத்தருடைய வழக்கமாகும். உலகியல் அறிவையும்இயற்கை அற்புதங்களின் இரகசியங்களையும் முறையே பெறுதற்கும் அறிதற்கும் விழையும் நுண்மதியாளர்கள் ஒரே இடத்தில் என்றும் வசித்தற்கு ஒருப்படார். இங்ஙனம் யாளிதத்தர் தம் அருமை மனைவியாருடன் தேச சஞ்சாரம் செய்து கொண்டே சென்று ஊற்றுக்காடு என்னும் ஊரில் தங்கி வசித்து வந்தபோதுதான் அவருக்கு ஆதி வயிற்றில் உப்பை என்னும் பெண் மகவு பிறந்தது. அக்குழந்தையை யாளித்தத்தரும் அவர்மனைவியாரும் மிக்க அருமையுடன் சிலகாலம் வளர்த்துவந்தார்கள். இவர்கள் வசித்துவந்தஇல்லத்திற்கு அருகாமையிலுள்ள வண்ணான் ஒருவன் மகப்பேறின்றிப் பெரிதும் வருந்தியதைக் கண்ட பகவன் உப்பையை, அவன்மாட்டுத் தமக்கெழுந்த இரக்கமிகுதியால், அவனிடம் கொடுத்துவிட்டு மனைவியுடன் காவிரிப்பூம்பட்டினஞ் சென்று சிலகாலம் வதிவாராயினர். அங்கிருக்கும்போது உறுவை, ஔவை என்னும் வேறிரண்டு பெண்குழந்தைகள் ஆதிவயிற்றிற் பிறந்தன. அவைகளையும் மிக்க அன்புடன் வளர்த்துவந்தார்கள். மகப்பேறில்லாது வருந்திய வேறுசிலர் அவரைக் குறையிரந்து வேண்டவே, அம்மக்களையும் அவர்களிடம் விட்டுச்சென்றார். இவ்விஷயத்தை இன்னும் விரிப்பிற் பெருகுமாதலான், ஆசிரியருடைய சகோதரரான கபிலர் பிற்றை ஞான்று தம்முடன் பிறந்தார்களை எல்லாம் தனித்தனியே சந்தித்து அவர்களோடு உரையாடி அறிந்துகொண்ட உண்மைகளை எல்லாம் தொகுத்துக் கூறிய,

"என்னுடன் பிறந்தவர் எத்தனை பேரெனில்
ஆண்பால் மூவர் பெண்பால் நால்வர்
யாம்வளர் திறஞ்சிறி தியம்புவல் கேண்மின்
ஊற்றுக் காடெனும் ஊர்தனிற் றங்கியே
வண்ணாரகத்தில் உப்பை வளர்ந்தனள்;
காவிரிப்பூம் பட்டினத்திற் கள்விலைஞர்
சேரியிற்
சான்றாரகந்தனில் உறுவை வளர்ந்தனள்;
நரப்புக் கருவியோர் நண்ணிடுஞ் சேரியிற்
பாணரகத்தில் ஔவை வளர்ந்தனள்;
குறவர் கோமான் கொய்தினைப் புனஞ்சூழ்
வண்மலைச் சாரலில் வள்ளி வளர்ந்தனள்;
தொண்டை மண்டலத்தில் வண்டமிழ்
மயிலையில்
நீளாண்மை கொளும் வேளாண்மரபுயர்
தூளுவரிடத்தில் வள்ளுவர் வளர்ந்தனர்;
அரும்பார் சோலைச் சுரும்பார் வஞ்சி
அதியமா னில்லிடை யதியமான் வளர்ந்தனன்
பாரூர் நீர்நாட் டாரூர் தன்னில்
அந்தணர் வளர்க்க யானும் வளர்ந்தேன்"

என்னும் வரலாற்று அகவல்கொண்டு உய்த்துணர்ந்து கொள்க.

நிற்க. பகவன் என்பவர் ஆதிக்குக் கருப்பந்தரித்தால், பிறக்கும் குழந்தைகளைப் பிறந்த இடத்தில் அப்போதே போட்டுவிட்டு வந்து

விட வேண்டுமென்று அவளிடம் உடன்படிக்கை செய்துகொண்டு பின்னரே அவளை மணம் புரிந்தாரென்றும், அவ்வுடன்படிக்கைப்படியே ஆதி, தான்பெற்ற பிள்ளைகளைப்பிறந்த இடத்திலேயே போட்டுவிட்டுப் பகவனுடன் சென்றார் என்றும், அக்குழந்தைகள் அச்சமயம் ஒவ்வொரு பாடல்பாடின என்றும், பிற்காலத்து நூல்கள் சில கூறுகின்றன. தவிர்த்தும், பகவனுக்குப் பிறந்த எழு குழந்தைகளும் பிறந்தவுடனே பாடியதாக "இட்டமுடனென்றலையில் இன்னபடி என்றெழுதி விட்ட சிவனுஞ் செத்துவிட்டானோ?" என்ற தொடகத்துச் சில பாடல்களும் அந்நூல்களில் காணப்படுகின்றன. சிறந்தவொழுக்கமும் முதிர்ந்த ஜீவகாருண்யமும் வாய்ந்த யாளிதத்த மகாமுனிவர் இத்தகைய உடன்படிக்கை ஒன்று தம் மனைவியிடம் செய்துகொண்டார் என்று நாம் கொள்வோமானால் "ஜீவகாருண்ணியம்சிறிதுமற்றவன் கண்மையுடையவர்" என்னும் பெருந்தோஷம் அவருக்கு எற்படுகிறது. ஆதி அவ்விதம் தான்பெற்ற குழந்தைகளை அநாதைகளாக விட்டுச்செல்ல ஒருப்பட்டிருப்பாளாயின் அவளை "அன்னை?" என்று சொல்லுவதற்கே நம் நா கூசுகின்றது. எப்படிப்பட்ட வன்னெஞ்சரும் தாம் ஈன்ற குழந்தைகளைப் பிறந்த இடத்திலேயே அநாதைகளாகப் போட்டுவிட்டுச்செல்ல மனந் துணியார்களன்றோ? அங்ஙனமிருக்கும்போது, அறத்தின் வழிநின்றொழுகும் சிறந்த மகானாகிய பகவனும் அவருடைய மனைவியும் தாங்கள்ஈன்றகுழந்தைகளை அவ்வவ்விடங்களில் அவ்வப்போதே விடுத்துச்சென்றார்கள் என்று கூறுவது அசம்பாவிதமாயும் யுக்திக்கும் அனுபவத்திற்கும் இணங்காததாயும் இருத்தலோடு, அப்பெருந்தகையாளர் இருவர்பேரிலும் பெருந் தோஷாரோபணஞ் செய்தற்கு எதுவாயுமிருத்தலின், அந்நூல்கள் கூறுவன கொள்ளற்பாலன அல்லவென மறுக்க. அவைகளில் காணப்படும் பாடல்கள், ஔவை, உப்பை, முதலான எழுவர் பாடியதாகப் பிற்காலத்துப் புலவரால் எழுதிச் சேர்க்கப் பட்டவைகளாம் என்று அறிக. மற்று, பகவனும் ஆதியும் தாங்கள் ஈன்ற குழந்தைகளை மிக்க அன்புடன் வளர்த்து வந்தார்களென்றும், புத்திரப் பேறின்றிவருந்திய நன் மக்கள் சிலர் முனிவரிடம் தங்கள் குறையைத் தெரிவிக்க, அவர் அவர்கள் மாட்டெழுந்த இரக்கத்தாலும், ஊரூராய்ச் சுற்றித் திரியும் தங்களோடு தாங்கள் ஈன்ற சிறு குழந்தைகள்வருவார்களாயின், வெயிலாலும் மழையாலும் பனியாலும் வழி நடக்கும் சிரமத்தாலும் பெரிதும் துன்புறுவார்கள்என்னும் எண்ணத்தினால் அச்சிறுவர்கள் மாட்டெழுந்த பரிவாலும், அக்குழந்தைகளுக்குத் தாய்ப்பால் மறந்த பின்னர் அவர்களைத் தகுந்த நன் மக்களிடம் ஒப்புவித்துச்சென்றார் என்றும், அப்படிச்சென்றபோதிலும் அவர் தம் மனைவியுடன் அடிக்கடி அக்குழந்தைகளை வந்துபார்த்து அவர்கட்கு அறிவுறுத்தும் அவர்களோடு அளவளாவியும் வந்தார் என்றுங்கோடலே பொருத்தமுடைத்தாம்.

திருவள்ளுவர்

இனி, மேற்கூறப்பட்ட கபிலர் அகவால், திருவள்ளுவர் தொண்டைமண்டலத்திலுள்ள திருமயிலையில் (திருமயிலை என்பது சென்னை நகரை அடுத்திருக்கும் மயிலாப்பூர்தான்) ஒரு பறையனால் வளர்க்கப்பட்டார் என்பது இனிது

புலப்படுகிறது. அதாவது பகவனும் ஆதியும் மயிலாப்பூரில் சிலகாலம் தங்கி வசிக்கலானார்கள். அங்கே இவர்கட்கு ஐந்தாவது குழந்தையாகத் திருவள்ளுவர் பிறந்தார். ஆதிக்குப் பிறந்த ஏழுமக்களுள் முதல் நான்குபேர் பெண்மக்கள் என்பதும், பிறகு பிறந்த மூவரும் ஆண்மக்கள் என்பதும், ஆண்மக்களுள் திருவள்ளுவரே மூத்தவர் என்பதும், கபிலர் மற்றை அறுவரைக் காட்டினும் இளையோர் என்பதும் அவ்வகவலினாலே இனிது புலப்படுகின்றன. மயிலாப்பூரில் பிறந்த குழந்தையைப் பகவனும் ஆதியும் மிக்க அன்புடன் வளர்த்து வருங்கால் அவ்வூரிலிருந்த வேளாளன் ஒருவன் முனிவரிடம் மிகுந்த பற்றுடையவனாய் ஒழுகிவந்தான். அவனுக்கு மகப்பேறின்மையால், முனிவர் மயிலையை விட்டு நீங்கியபோது தம்முடைய குழந்தையை அவனிடம் கொடுத்து வளர்க்கும்படி ஆக்கியாபித்துச் சென்றார். அவனும் அக்குழவியை மிகுந்த மகிழ்ச்சியோடு ஏற்று வளர்த்துவந்தான். ஆனாலும், அவனுடைய உறவினர் பலரும் "இவன் யாரோ இழிகுலத்தாள் பெற்றுப் போட்டுவிட்டுச் சென்ற குழந்தையை எடுத்து வளர்க்கின்றான். இவனை நம் ஜாதியிற் சேர்க்கலாகாது" என்று இழிவாய்ப்பேசி அவனை நிந்திக்கவே, அவர்களுடைய நிந்தனைக்குப் பெரிதும் அஞ்சினவனாய், அக்குழந்தையை விட்டுப் பிரியவும் மனமில்லாதவனாய்த் தன்னிடம் உழவுதொழில் செய்துகொண்டிருந்த ஒரு பறையனிடம் அக்குழந்தையைக் கொடுத்து "நீ இக்குழந்தையை ஜாக்கிரதையாக வளர்த்து வருதல் வேண்டும்; அதன் போஷிப்புக்கு ஏற்படும் செலவை நான் தருகின்றேன்" என்று கூறிக் கட்டளையிட்டான். அப்பறையனும் அக்குழந்தையை மிகுந்த அன்புடன்வளர்த்து வந்தான். எனவே, திருவள்ளுவர் மயிலாப்பூரில் பிறந்தார் என்பதும், அங்கே ஒரு வேளான் மகனுடைய ஆதரவினால் ஒரு பறையனிடம் வளர்ந்து வந்தார் என்பதும் வலியுறுத்தப் பட்டன.

திருவள்ளுவருடைய சகோதரரான கபிலர் திருவள்ளுவர் பிறந்து வளர்ந்த இடம் திருமயிலை என்று தம்முடைய அகவலில் இனிது விளக்கியிருக்கவும், "மதுரையை இவர் பிறப்பிடமாகவும் மயிலாப்பூரை இவரது வாழ்விடமாகவும் கருதலாம்போலும்" என்று அபிப்பிராயப்பட்டு ஸ்ரீமான் மு. இராகவையங்கார் அவர்கள், ஸ்ரீமான் மு. ரா. கந்தசாமிக் கவிராயர் அவர்களால் புதிதாக அச்சிடப்பெற்றுள்ள சிற்றுருவத் திருக்குறளில் சில கூறியிருக்கின்றார்கள். அவர்கள் வள்ளுவர் பிறந்த இடம் மதுரை என்பதற்குக் காட்டும் ஆதாரம்:

"உப்பக்க நோக்கி யுபகேசிதோண் மணந்தான்
உத்தர மாமதுரைக் கச்சென்ப—இப்பக்கம்
மாதாநுபங்கி மறுவில் புலச் செந்நாப்
போதார் புனற் கூடற் கச்சு"

என்று திருவள்ளுவமாலையில் நல்கூர்வேள்வியார் பாடியுள்ள செய்யுளேயாம். "உத்தரமதுரைக்குக் கண்ணபிரான் எப்படி ஆதாரமோ அப்படியே தென்மதுரைக்குத் திருவள்ளுர் ஆதாரம்" என்பது இப்பாட்டின் கருத்தாகும். கண்ணன் கீதையை அருளிச்செய்து உலகைவாழ்வித்ததுபோல் திருவள்ளுவர் திருக்குறளை அருளிச்செய்து தமிழ்நாட்டை வாழ்வித்தாராதலால், கண்ணனுக்கும் அவருக்கும் ஒப்புமை கூறி, அவர்வடமதுரைக்கு ஆதாரமானதுபோல் இவர் தென்மதுரைக்கு ஆதாரமானார் என்று நல்கூர் வேள்வியார் கூறினார். அது கொண்டு கண்ணன் வடமதுரையில் பிறந்ததுபோல் திருவள்ளுவர் தென்மதுரையில் பிறந்தார் என்று ஸ்ரீஐயங்காரவர்கள் முடிவுகட்டுதல் யாங்ஙனம் பொருந்துமோ? வடமதுரையில் பிறந்ததினால் கண்ணன் அத்திசைக்கு ஆதாரமாகவில்லை; மற்றுக் கீதையை அருளிச் செய்தமையினால் அத்திசைக்கு ஆதாரமாயினர். அதுபோலவே மதுரையில் பிறந்தார் திருவள்ளுவர் என்று சொல்லுவதினால் மதுரைக்குச் சிறப்பு ஏற்பட்டுவிடாது. ஆசிரியர் திருவள்ளுவனார் திருக்குறளை மதுரைக் கடைச்சங்கத்தில் அரங்கேற்றினமையானும், சங்கப் புலவர்களின் அகந்தையை அங்கே அடக்கினாராதலாலும், சங்கப் புலவர் பலரிடமிருந்து தம் நூலைக்குறித்து நல்லபிப்பிராயம் பெற்றாராதலாலும், மதுரைதமிழ்நாட்டிற்குச் சிரத்தானமாய் அக்காலத்தில் விளங்கியதாதலாலும், "தென்மதுரைக்குத் திருவள்ளுவர் அச்சுப்போன்றவர்" என்னும் பொருள்படும்படி நல்கூர் வேள்வியார் அக்கவி இயற்றினாரே யன்றிப் பிறிதில்லை. திருவள்ளுவர் மதுரையில் பிறந்தார் என்பதை வலியுறுத்தற்

கான ஏது அவர்பாட்டில் சிறிதும் இல்லை, அங்ஙனம் ஒருகால் இருப்பதாகக் கொள்ளினும் அவருடைய உரையைவிட ஆசிரியரின் உடன்பிறந்த சகோதரரின்கூற்றே மிக வலியுடைத்து. ஆகவே ஆசிரியர் பிறந்த இடம் நம் ஐயங்காரவர்கள் கருதுகிறபடி மதுரை அன்றென்பதும், மயிலாப்பூரேயாம் என்பதும் ஈண்டு அறியற்பாலன.

வள்ளுவர் என்னும் பெயர்

திருக்குறள் ஆசிரியரின் இயற்பெயர் யாதென விளங்கவில்லை. அவருக்கு "வள்ளுவர்" என்னும் பெயர் சாதிபற்றி வந்த காரணப்பெயராகும். பறையர்களுள் குறிசொல்லி ஜீவனம் செய்யும் ஒரு வகுப்பார் வள்ளுவர் எனப்படுவர். இவர்கள் பறையர்களுள் சிறந்தவர்களாகவும், அவர்கட்குக் குருக்களாகவும் கருதப்படுகின்றனர். வள்ளுவர் என்னும் பதமானது வள் என்னும் முதனிலையிற் பிறந்து தோல்வினைஞர் என்னும் பொருளைத் தருவதாகும். வள்பு என்பது தோலினலாயவாரைக் குறித்தல் "மாசற விசித்தவாருறுவள்பின்" என்னும் புறநானூற்றால் தெளியப்படும். ஆகவே, வாரினால் இறுகப் பிணிக்கப்பட்ட பறையைத் தட்டி ஊராருக்குச் செய்தி யறிவிக்கும் தொழிலினைச்செய்வோர் வள்ளுவர் எனப்படுவர். 'பறையர்' என்பது பறையறைவிக்குந் தொழில் பற்றி இவ்வள்ளுவர்களுக்கு ஏற்பட்ட காரணப் பெயராகும். திருமயிலையில் ஒரு வேளாளரின் கட்டளைப்படி அவரிடம் வேலைபார்த்த பறையன் ஆசிரியரை, அவர் குழந்தைப் பருவத்தினராயிருந்தபோது, வளர்த்துவந்தானாகையால், வள்ளுவக் குடியில் வளர்ந்து வந்தவர் ஆசிரியர் என்பது இனிது தோன்ற அவரை "வள்ளுவர்" என்று யாரும் அழைப்பாராயினர். ஆகவே, ஆசிரியர்க்கு வள்ளுவர் என்பது ஜாதிபற்றி வந்த காரணப் பெயரேயாம். இவ்வுண்மை இவ்விஷயத்தின் தலைப்பிலுள்ள மாமூலனார் திருவாக்காலும்,

"மெய்த்த திருவள்ளுவனார் வென்றுயர்ந்தார் கல்விநலந்
துய்த்த சங்கத்தார் தாழ்ந்தார் சோமேசா— வுய்த்தறியின்
மேற்பிறந்தா ராயினுங் கல்லாதார் கீழ்ப் பிற[ந்துங்
கற்றாரனைத்திலர்பாடு"

என்னும் ஆசிரியர் சிவஞானயோகிகள் திருவாக்காலும் வலியுறுத்தப்படுகின்றது.

ஆசிரியர் விவாகம்

இங்ஙனம் ஆசிரியர் திருமயிலையில் வள்ளுவன் வீட்டில் வளர்ந்துவரவே இவரை "வள்ளுவப்பிள்ளை" என்று பலரும் அழைப்பாராயினர். ஆசிரியர்க்குப் பருவம் முதிர முதிர இயற்கை நுண்ணறிவும் விரிந்த நூலறிவும் அவருக்கு முதிர்ந்து அருந்தமிழ்ப் பெரும்புலவராய் அவர் திகழலானார். ஜீவகாருண்ணியம், பொறுமை, தயாளம், முதலான சிறந்தகுணங்கள் அவரிடம் அடைக்கலம் புகுந்தன. ஆசிரியருடைய கல்வித்திறத்தையும் குணத்தின் சிறப்பையும் கேள்வியுற்ற பலர் பல ஊர்களிலிருந்தும் மயிலாப்பூர்வந்து ஆசிரியரைத் தரிசித்து அவரிடம் அறவுபதேசம் கேட்கலானார்கள். ஆசிரியரும் அவர்கட்குக் கனிவுடன் அறவுபதேசம் செய்துகொண்டிருந்தார். நிற்க; காவிரிப்பாக்கம் என்னும் ஊரில் பிரபல மிராசுதாரராயும், பெருங் கொடையாளியாயு மிருந்த மார்க்கசகாயர் என்னும் வேளாளப் பிரபு ஒருவர் ஆயிரம் ஏர்வைத்துக்கொண்டு விவசாயஞ் செய்துவந்தார். அவருடைய நிலங்கள் நன்றாய் விளைந்த போதிலும், பயிர்கள் அறுவடை காலங்களில், எக்காரணத்தாலோ, கருகி அழிந்துபோய்க் கொண்டிருந்தன. அதனால் அவருக்குக் கவற்சி பெரிதாயிற்று. தம்முடைய பெருங்குறையை நிவர்த்திக்கக் கூடிய மகான் எங்கிருப்பார் எங்கிருப்பார் என்று மிகுந்த ஆவலுடன் மார்க்கசகாயர் விசாரித்துக் கொண்டிருக்கையில், சிலர் திருவள்ளுவரின் பிரதாபத்தையும் அவரிடம் சென்று பலர் தங்கள் மனக்குறையை நிவர்த்தி செய்து கொண்டு போதலையும் அவரிடம் தெரிவித்தார்கள். உடனே மார்க்கசகாயர் திருமயிலை சென்று ஆசிரியரின் திருவடிகளைப் பணிந்து தம்முடைய குறையை அவரிடம் தெரிவித்துக்கொண்டார். ஆசிரியர் திருவள்ளுவனார் அன்பின் சொரூபமுடையவராதலால், அவ்வேளாண்மகனின் குறையை நிவர்த்திக்கும் பெருங்கருணை கொண்டவராய் மார்க்கசகாயருடன் தாம் நேரிலேயே காவிரிப்பாக்கம் சென்று அவருடையநிலங்களைத் தம் கடைக்கண்ணால் ஒருமுறை நோக்கி,

"வித்துமிடல் வேண்டுங் கொல்லோ விருந்தோம்பி
மிச்சின் மிசைவான் புலம்"

என்னும் அருமைத் திருக்குறளைக் கட்டளையிட்டருளினர். ஆசிரியருடைய கடைக்கண்

நோக்கம் பட்டமாத்திரத்தில் மார்க்கசகாயருடைய நிலங்கள் உரம்பெற்று நன்றாய் விளைந்தன. சிலகாலம் ஆசிரியர் மார்க்கசகாயருடைய மாளிகையிலேயே தங்கியிருந்தார். ஆசிரியரது மகிமையை இனிதுணர்ந்த மார்க்கசகாயர் ஒருநாள் ஆசிரியரை நோக்கி "என்னை வாழ்வித்த குருவே! என் குறையை நிவர்த்திப்பவர்களுக்கு என்னுடைய ஏகபுத்திரியாகிய வாசுகி என்பாளை மணஞ்செய்து கொடுக்கிறதென்று நான் ஒரு பிரதிக்கினை செய்துகொண்டிருக்கிறேன். இதனைத் தங்கள் சமுகத்தில் தெரிவித்துக் கொண்டேன்" என்று மிகுந்த பணிவுடனும் அச்சத்துடனும் கூறினார். ஏனெனில், ஆசிரியர் ஐம்புலன்களையும் வென்று மிகத் தூய்மையான துறவறநெறியில் நின்றொழுகுபவராதலால், அவரிடம் இவ்விஷயத்தை வெளியிட அவர் பெரிதும் அஞ்சினார். ஆசிரியர் பெருந்தவமியற்றும் மகாயோகியாயிருந்தாரேனும், மார்க்கசகாயருடைய வேண்டுகோளை மறுத்தல் கூடாதெனத் தமக்கெழுந்த பரிவாலும், உலகத்தாருக்கு இல்லறத்தின் சிறப்பைத் தாமே நடத்திக் காட்டவேண்டுமென்று மக்களிடத்து அவருக்குண்டான பெருங்கருணையாலும் அவர் ஒருவாறு மார்க்கசகாயருடைய வேண்டுகோளுக்கு இசைந்து "ஐயா, உம்முடைய புத்திரி நான் கொடுக்கும் இருப்புக் கடலையை நன்றாய் வேகவைத்துக் கொடுப்பாளானால், அவளை நான் மணம்புரிந்து கொள்கின்றேன்" என்று மொழிந்திட்டார். மார்க்கசகாயர் அதற்கு இணங்கி ஆசிரியர் கொடுத்த இருப்புக் கடலைகளை தன் மகளிடம் கொடுத்து ஆசிரியர் கருத்தையும் அவளிடம் தெரிவிக்கவே, அப்பெண்மணி அக்கடலைகளை நன்றாய் அவைத்து பாகம் செய்து ஆசிரியருக்குப் படைத்திட்டாள். ஆசிரியர் பின்னர் வாசுகியை மணஞ் செய்துகொண்டார். இனி, "நாயனார் அப்பெண்ணைச் சோதனை செய்வதற்காக இருப்புக் கடலையைக் கொடுத்து அவைக்கச் சொன்னார்; ஆனாலும் இருப்புக் கடலையை வேகவைத்தல் முடியாது என்பதை அவர் நன்கறிவர்" என்று சிலர் கூறுவார்கள். அவர் கூற்று ஒருசிறிதும் பொருந்தாது. ஏனெனில், அக்கடலையை அவைக்க முடியாதென்று தமக்கு நன்றாய்த் தெரிந்திருந்தும், முடியாத ஒரு செயலைச் செய்து முடிக்கும்படி அவர் அப்பெண்ணுக்குக் கட்டளையிட்டாராயின் "நடுநிலை திறம்பிய வஞ்சக நெஞ்சினர்" என்னும் பெருந்தோஷம் அவருக்கு ஏற்படும். தவிரவும், "பொய்யர்" என்னும் நிந்தனைமொழிக்கும் உள்ளாவர்.

"தன்னெஞ்சறிவது பொய்யற்க பொய்த்தபின்
தன்னெஞ்சே தன்னைச் சுடும்"

என்னும் உபதேசத்தையும், இன்னும் "பொய்யாமை"யைப்பற்றிய சிறப்பையும் உலகத்தாருக்கு அருளிச்செய்த ஆசிரியர், தாம் பொய்புகன்றார் என்றல் பெரிதும் அசம்பாவிதமாம்,— ஏதமுமாம். இருப்புக் கடலையை அவைக்க முடியும் என்பதை ஆசிரியர் நன்குணர்ந்தே அங்ஙனம் கட்டளையிட்டார். அப்பெண் கணவனிடம் விசுவாசமுடையவள் தானா என்பதை மாத்திரம் அவர் அறிந்துகொள்ள விரும்பினார். அவளுடைய செயல் அவள் விசுவாசமுடையவள் என்பதை இனிது விளக்கிற்று. விசுவாசத்தாலும், நம்பிக்கையாலும் ஆகாத காரியம் ஒன்றுமே இல்லையன்றே? பின்னர் ஆசிரியர் வாசுகியோடு இல்லறம் நடத்துவாராயினர்.

ஆசிரியர் தொழில்

இல்லறத்திற் புகுந்த பின்னர் பிறருடைய ஆதரவில் இருப்பதற்கு ஆசிரியர் சிறிதும் சம்மதியாராய், பாவமில்லாத தொழிலாகிய நெய்தற்றொழிலை மேற்கொண்டு சீரை நெய்துவிற்று அதனால் வரும் சிறு லாபத்தைக் கொண்டு "விருந்தோம்பல்" முதலிய சிறந்த செயல்களோடு இல்லறத்தை இனிது நடத்திவந்தார். ஒழிந்த நேரங்களில் இவர் தம்மிடம் கல்வி பயில வரும் மாணவர்கட்குப் போதித்தும் வந்தார். இவர் மனைவியின் சிறப்பையும், அவளுடைய கற்பையும், இல்லறத்தின் மேன்மையையும் விளக்கும்படியான கர்னபரம்பரைக் கதைகள் சில இன்றும் வழங்கப்பட்டு வருகின்றன. அவைகளைச் சில தமிழ் நூல்களிலும் காணலாம். விரிவஞ்சி அவற்றை இங்கே கூறாது விடுத்தாம். இவருடைய அருமை மனைவியார் காலஞ்சென்ற போது,

"அடிசிற்கினியாளை அன்புடை யாளைப்
படிசொற் பழிநாணு வாளை அடிவருடிப்
பின்றூங்கி முன்னுணரும் பேதையை யான் பிரிந்தால்
என்றூங்கு மென்கணெனக்கு"

என்று கூறி ஆசிரியர் வருந்தியது இவரும்

இவருடைய மனைவியாரும் ஒருவர்மாட்டொருவர் எவ்வளவு அன்புடையாரயிருந்தார்கள் என்பதை இனிது புலப்படுத்துகிறது.

ஏலேலசிங்கன்

ஏலேலசிங்கன் என்னும் பெயருடைய ஒரு நூல்வியாபாரியிடம் ஆசிரியர் தமக்கு வேண்டிய நூல்களை வாங்கிவருவது வழக்கமாகும். ஒருநாள் நூல்வாங்குதற்காக ஆசிரியர், அவர் வீட்டுக்குச் சென்று அவர் எங்கே என்று விசாரித்தபோது "அவர் பூஜையிலிருக்கின்றார்; இறைவனை வழிபடுகின்றார்" என்று அவ்வீட்டிலிருந்த ஸ்திரீகள் சொன்னார்கள். "இல்லை; அவர் கணக்கு வரவு செலவு பார்க்கின்றார்" என்று ஆசிரியர் சொன்னார். பிறகு இதனை அறிந்த ஏலேலசிங்கன் ஆசிரியரின் பெருமையை அறிந்து அவருக்குச் சீடனானான். ஆசிரியர் அவனை அழைத்துக் கொண்டுபோய் ஒரு மரத்தின் மீதேறச்சொல்லி உயர்ந்த ஒரு கிளையைப் பிடித்துக்கொண்டு தொங்கச்சொன்னார். அவன் அவ்விதமே செய்தான். "உன்னுடைய இரண்டு கைகளையும் விட்டுவிடு" என்று ஆசிரியர் கட்டளையிட்டார். அவன் அங்ஙனமே கைகளை விட்டுவிட்டான். ஆனால் யாதொரு அபாயமுமின்றி அப்படியே அந்தரத்தில் நின்றார். அவன் பக்குவம் முதிர்ந்தவனென்பதை இனிதறிந்து கொண்ட ஆசிரியர் பிறகு அவனுக்கு அறவுபதேசம் செய்துவந்தார். அதுமுதல் அவன் ஆசிரியரின் பிரதமசிஷ்யனாக விளங்கினான்.

ஆசிரியர் மதம்

திருவள்ளுவருடைய கொள்கைகளும் போதனைகளும் எல்லோரும் ஏற்றுக்கொள்ளத்தக்க பொது வியல்புடையவைகளாக இருத்தலின், அவரை ஒவ்வொரு மதத்தினரும் தத்தம் மதத்தைச் சேர்ந்தவராகக் கூறுவர்.

"சமயக் கணக்கர் மதிவழிகூறாது
உலகியல் கூறிப் பொருளிது வென்ற
வள்ளுவன்"

என்று கல்லாடத்தில் கூறப்படுவதுகொண்டும், இவ்வுண்மை அறியப்படும். ஆனாலும், உலகிற்கு ஒரு முதல்வன் உண்டு, கடவுளினும் வேறாய் ஆன்மாக்களுண்டு, நல்வினை தீவினை உண்டு, முற்பிறவி பிற்பிறவி உண்டு என்பவை போன்ற கொள்கைகள் ஆசிரியர்க்கு உடன்பாடென்பது அவருடைய திருக்குறட் பாக்களைக் கொண்டு அறியக்கிடத்தில், ஆசிரியர் வைதிக வழியை அனுசரித்த அஸ்திகசமயத்தினர் என்பது இனிது புலப்படுகிறது.

ஆசிரியர் காலம்

கிறிஸ்து பிறப்பதற்கு முற்பட்ட 95-ஆம் ஆண்டில் ஆசிரியர் பிறந்திருக்க வேண்டுமென்றும், கி-மு. 20-ஆம் ஆண்டில் அவர் திருக்குறளைக் கடைச் சங்கத்தில் அரங்கேற்றியிருக்கவேண்டுமென்றும், திருக்குறள் அரங்கேறிய பின்னர் அவர் பத்துவருஷம் உயிர்வாழ்ந்திருத்தல் கூடுமெனக் கொள்வது இழுக்காகாதென்றும், ஆகவே ஆசிரியர் 85 வருஷம் உயிர் வாழ்ந்திருத்தல் கூடுமெனக் கோடல் சரித மரபுக்கு இயைந்ததே என்றும் அறியதோர் ஆராய்ச்சி செய்து, சரித்திரமுறைக்குப் பிறழாத பல பிரபல நியாயங்களை விரிவாக எடுத்துக் காட்டி ஸ்ரீலஸ்ரீ சுவாமி வேதாசலம் அவர்கள் முடிவு செய்திருக்கின்றார்கள். அவ்வாராய்ச்சியின்விரிவை அவர்களுடைய "ஞானசாகர"ப் பத்திரிகையிற் கண்டுகொள்க. எனவே, கிறிஸ்து பிறப்பதற்கு முன் முதல் நூற்றாண்டில் அதாவது இற்றைக்குச் சற்றேறக்குறைய இரண்டாயிரம் வருடங்கட்கு முன் திருவள்ளுவர் இருந்தார் என்பது பெறப்பட்டது.

ஆசிரியர் தேகவியோகம்

ஆசிரியர் இறந்தபோது அவருடைய பிரதம சிஷ்யரான ஏலேலசிங்கன் பெரிதும் துயருற்று வருந்தினான். அவன் அவருடைய ஞாபகார்த்தமாக அவரைப்போல் உருவச்சிலை ஒன்று செய்வித்து அதனை மயிலாப்பூரில் ஸ்தாபித்தான். அவனால் ஸ்தாபிக்கப்பெற்ற ஆசிரியரின் திருவுருவ விக்கிரகமே இன்றும் மயிலாப்பூரில் எல்லோராலும் உபாசிக்கப் படுகிறதென்று சிலர் அபிப்பிராயப் படுகிறார்கள். அவ்வபிப்பிராயம் உண்மையாயிருப்பினும் இருக்கலாம்.

நாகை- ஸி. கோபாலகிருஷ்ணன்.

✓ **உபாத்தியாயர்களுக்குப் போதனா முறைப் பாடசாலை**:—சென்னை கவர்ன்மெண்டார், டைரக்டர் செய்த சிபார்சை அங்கீகரித்து, சென்னையில் மார்ச் மாதம் முதற்கொண்டு 2 வருஷத்திற்கு உபாத்தியாயர்களுக்குப் போதனா முறைப் பாடசாலை யொன்று ஸ்தாபிக்க உத்தரவு செய்திருக்கிறார்கள்.

தேகதத்துவ சாஸ்திரம்

PHYSIOLOGY & THE LAWS OF HEALTH

ஸந்திகளும் ஸந்திபந்தங்களும்

நம்முடைய சரீரத்தில் நாம் செய்யக்கூடிய பலவித சலனவிதங்களை யாராய்வோம். கழுத்தை முக்கியமாய் முன்புறமும் பின்புறமுமாகவும் பக்கங்களிலும் அசைப்பதற்கும் சாய்ப்பதற்கும் முடியும். நம்முடைய புஜங்களை எந்த திக்கில் வேண்டுமென்றாலும் திருப்பவும் சக்கிராகாரமாக சுழட்டவும் ஸாத்தியமாகிறது. புஜங்களின் மேற்புறம் நிற்க, கீழ்புறம் அதாவது முழங்கையைத் தூக்கவும் தணிக்கவும் ஸாத்தியப்படுகிறது. மணிக்கட்டை ஸ்வல்ப தூரம் வரை சக்கிராகாரமாய் சுழட்டுவதற்கு ஏற்ற ஏற்பாடுகளிருக்கின்றன. அப்படியே விரல்களையும் வளைக்கவும், குவிக்கவும் முஷ்டியாகப் பிடிக்கவும் நம்மால் கூடும். ஆனால் விரல்கள் முற்புறம் வளையக்கூடியனவா யிருக்கின்றனவே யன்றிப் பின்புறம் வளையக்கூடியனவல்ல. இப்படி ஒவ்வொன்றும் ஒவ்வொரு விதமாயிருக்கிற பலவித சலனங்கள் இயையுமாறு, வெவ்வேறு விதமான ஏற்பாடுகளிருக்க வேண்டுமென்பது கிடைக்கப் பெற்றது. அவ்வித ஏற்பாடுகள் இன்னின்னவை யென்று ஆராய்வதுதான் இவ்வத்தியாயத்தின் காரியம்.

எலும்புகள் ஒன்றோடொன்று எங்குப் பொருதப்பட்டிருந்தாலும், அதற்கு ஒரு ஸந்தி யென்று பெயரிடுவோம். இவ்வித ஸந்திகள் கொஞ்சங்கூட சலனத்திற்கே ஹேதுவில்லாதிருக்கும்படி பொருதப்பட்டிருப்பினு மிருக்கலாம். அல்லது ஸ்வல்ப சலனங்களுக்கு மட்டும் இடங் கொடுக்கும்படி அமைக்கப்பட்டிருக்கலாம். அல்லது பூரணமாக நாலாதிக்குகளிலும் அசையும்படி ஏற்பட்டிருந்தாலு மிருக்கலாம்.

உதாரணமாக மண்டை எலும்புகள் ஒன்றோடொன்று பொருதியிருப்பதையும், மேற்கையெலும்பும் முழங்கை யெலும்பும் பொருதப்பட்டிருக்கும் மாதிரியையும், மேற்கை எலும்பும் தோள் எலும்பும் பொருதப் பட்டிருக்கும் விதத்தையும் கவனிப்போம். முதல் ஸந்தியில் சலனமே கிடையாது. இதையுண்மையில் ஒரு ஸந்தி என்று விபவகரிப்பது மில்லை. அடுத்த ஸந்தியில் ஒருபுறந்தான் சலனமிருக்கிறது. கடைசி ஸந்தியில் நாலாபக்கங்களிலும் சலனமிருப்பது நமக்கு நன்றாய்த் தெரிகிறது.

ஆதலால் நாம் ஸந்திகளின் பேதங்களை அறியவேண்டும். ஸந்திகள் முக்கியமாய் மூன்றுவகுப்பினவாயிருக்கின்றன. அவைகளாவன (1) கீல் ஸந்திகள் (2) குடுமிக் கதவு ஸந்திகள் (3) அச்சு ஸந்திகள்.

இவைகளில் கீல் ஸந்திகளைப்பற்றிப் பேசுவோம். நீங்கள் ஒவ்வொருவரும் சாதாரணமாகப் பெட்டிகளிலும், கதவுகளிலும் தைக்கப்பட்டிருக்கிற கீல்களை பார்த்திருப்பீர்கள். அந்தக்கீல்கள் ஒரு புறந்தான் சலனங்கொடுக்கக் கூடியவைகள். இதில் முன்புறமும் பின்புறமாக இரண்டு சலனங்கள் அடங்கும். இவ்விதமமைக்கப்பட்ட ஸந்திகள் தாம் நம்முடைய சரீரத்தில் விசேஷமானவை. முழங்கைகள், முழங்கால்கள், மணிபந்தங்கள், கணுக்கால்கள், விரல்கள், முதலிய அங்கங்களிலுள்ளவைக ளெல்லாம் இவ்வித ஸந்திகளே.

ஆனால் மற்ற விரல்களிலுள்ள ஸந்திகளையும் கட்டை விரல்களிலுள்ள ஸந்திகளையும் ஒப்பிட்டுப் பார்ப்போமானால் ஒருவித்தியாஸம் தென்படும். அதாவது கைக்கட்டைவிரல்மட்டும், விரல்கள் அசையக்கூடிய திசைக்குஎதிர்த்திசையிலும் அசையக்கூடும். அவ்விதம் அசையும் திசைக்குக்குறுக்காகவும் அசையக்கூடும். இப்படி இவை அசையும் ஒவ்வொருபக்கமும் கீல்கள் (இரண்டு கீல்கள்-ஒன்றற்கொன்று குறுக்காக வைக்கப்பட்டவை) இன் சலனம்போலவேதா மிருக்கின்றன. ஆகையா லிவ்வித ஸந்திகளுக்கு இரட்டைக்கீல் ஸந்திகள் என்று பெயர்.

குடுமிக்கதவு ஸந்திகள்-இவ்வித ஸந்திகளில் ஸந்தியில் ஒன்று சேரும் இரண்டு எலும்புகளில் ஒன்று, சேரும் நுனியில் உருண்டையாகவிருக்கும்; மற்றொரு எலும்பின் நுனி ஒரு சிறு கிண்ணம்போல் அமைந்திருப்பதில்ஷெ உருண்டையானது அந்தக் கிண்ணத்திற்குள் கணக்காகப் பொருதும்படி, அமைக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஸாமானியமான ஸ்திதியில் இந்த உருண்டை, அக்கிண்ணத்தை விட்டு வெளியே விழாதிருக்கும்படியாக விருக்கிறது. இவ்வித மேற்படும் ஸந்திகளுக்கு, கர்னாடகத்தில்ஏற்பட்டிருக்கும் குடுமிக் கதவுகள் போல்

அநேகமாய் அமைப் பிருப்பதால், குடுமிக் கதவுஸந்திகள், எனபெயரிடலாயிற்று. இவ்வித மான ஸந்தியினல், பொருதப்பட்ட எலும்பு கள் சக்கிராகாரமாக எந்தத்திசையிலும் சுற்று ம்படியாக விருக்கின்றன.

மேற்கையின் எலும்பு, தோள் (Blade) எலும்போடும் தொடை எலும்பு இடுப்பெலும் போடும் இவ்வித ஸந்திகளால்தான் இணைக்கப் பட்டிருக்கின்றன. ஆனல் அவ்விரண்டு ஸந்தி களுக்குள்ளும் ஓர் வித்தியாஸ மிருக்கிறது. அதாவது நாம் கைகளை எவ்வளவு விஸ்தாரமாய் அசைக்கவோ அல்லது சுற்றவோகூடுமோ அவ்வளவு தூரம் கால்களை அசைக்கவும் சுற்ற வும் முடியாது. ஆயினும் இரண்டும் குடுமிக் கதவு ஸந்திகள்தாம். அதேனெனில் கைஸந் தியிலுள்ள கிண்ணம் ஆழமில்லாத தாகவும் எலும்பின் உருண்டை மேலாகவும் வைக்கப் பட்டிருக்கிறது தொடை ஸந்தியிலோ, கிண் ணம் வெகுஆழமாகவும், அதற்குள் தொடை எலும்பின் உருண்டை ஆழத்திலுமாக இணைக் கப் பட்டிருக்கிறது.

எந்திர அச்சுஸந்திகள்:—அதாவது இவ்வித ஸந்திகளில், ஒன்ருேடொன்று சேரும் இரண்டு எலும்புகளுக்குள் ஒன்றின் மத்தியிலிருந்து ஒரு ஆணிபோல் எலும்பின் பாகம் நீட்டிக் கொண்டிருக்கும். மற்ருெரு எலும்பிலோ அந்த ஆணிபோன்ற பாகத்தில் வந்து உட் காரும்படி ஒரு பள்ளமாவது அல்லது ஒருதுவாரமாவது காணப்படும். இவ்வித ஸந்திகளை நாம் நம்முடைய வீடுகளில் அரைப் பதற்கு உபயோகப்படுத்துகிற எந்திரத்தின் மேல்மூடி கீழ் மூடிகள் பொருதப்பட்டிருப் பதற்கு உபமானமாகச் சொல்லலாம். கீழ்மூடி யிலிருந்து ஒரு அச்சு ஒன்று அடிக்கப்பட்டு வெளியே நீட்டிக்கொண்டு இருக்கிறது. மேல் மூடியிலுள்ள ஒரு துவாரம் அந்த அச்சின்பே ரில்வந்து உட்காருகிறது. எந்திரம்சுற்றும்பொ ழுது, இந்த அச்சுத்தான் மேல் மூடி தன்னிடம் விட்டுப் பெயரா திருக்கும்படி செய்கிறது ஆகையால்தா னிவைகளுக்கு எந்திர அச்சு ஸந்திகள் என்று பெயரிடலாயிற்று.

இப்படி நம்முடைய சரீரத்தில் ஏற்பட்டி ருக்கும் நிரம்பப்பெரிதான எந்திரஅச்சு ஸந்தி, நம்முடைய கழுத்தின் பிரதேசத்திலுள்ள வர் டிப்ராக்களில்தான் இருக்கிறது. நம்முடைய சிரஸானது எல்லாவற்றிற்கும் மேலே யிருக் கும் வர்டிப்ராவில் பொருதப்பட்டிருக்கிறது. ஆதலால் இந்த வர்டிப்ரா இடத்தைவிட்டு நகரு மானல், சிரஸும் அத்துடன் நகரும். இந்த வர்டிப்ரா மத்தியில், ஒரு துவாரமிருக்கிறது. அந்த துவாரத்தால், அதற்குக் கீழிருக்கும் வர்டிப்ராவினின்றும் வெளி நீட்டிக்கொண்டி ருக்கிற ஆணிபோன்ற எலும்பில் சேர்க்கப்பட் டிருக்கின்றது. ஆதலால் இந்த மேல் வர்டிப் ரா அதற்கு கீழிருக்கும் வர்டிப்ராவின் மேல் சுற்றக்கூடும். அப்படிச் சுற்றினல் அத்துடன் தலையும் சுற்றும்.

ஆனல் இவ்வித ஸந்திகள், இணைக்கப் பட்ட எலும்புக்கும் முழுவதும் சுற்றிவா இட ங்கொடுக்க வேண்டுமே. அப்படி நம்முடைய தலையை நான்கு புறத்திலும் சுற்ற முடியாதே. அதாவது உதாரணமாக சாதாரணமாய் நம் முகம் அமைக்கப்பட்டிருக்கும் திசைக்கு எதி ர்த்திசையிலிருப்பதை சரீரம் முழுவதையும் திருப்பாமல் பார்க்க முடியாதே. இதெப்படி செய்யப்பட்டிருக்கிறதென்று நீங்கள் வினவ லாம். அப்படி அந்த ஸந்தி ஒன்று மட் டுமிருந்தால் சிரசானது தாராளமாய் சக்கிரா காரமாய்ச் சுற்றக்கூடும். ஆனல் அவைக ளைச் சுற்றி மாம்சங்களும், நரம்புகளும், தோல் களும், அமைக்கப்படடிருக்கின்றனவல்லவா? அவைகளை யெல்லாம் நாசப்படுத்தி சிலவற்றை அறுத்தும், சிலவற்றைக் கிழித்தும், இப்படி அலங்கோலமாகச் செய்து பிராணஹானியை யுண்டாக்கிவிடும். கழுத்தைத் திருகுவது என்று கேள்விப்பட்டிருப்பீர்களே. இவ்வித மான ஸந்திபந்தங்கள் ஏற்படாவிடில் கழுத் தைத் திருகுவது அவ்வளவு கஷ்டமாயிராது.

ஆனல் விப்படி இந்த ஸந்தி பந்தங்கள் ஒன்ருேடொன்று சேர்ந்து, உறைந்து, தேய் ந்து போகுமானல் பிறகு அவைகள் சரி யாக தம்வேலையைச் செய்ய முடியாமல் போய் விடுமல்லவா? அதிகப்பழக்கத்தினல் கீல்கள் தேய்ந்து கடகடத்துப்போகும் பட்சத்தில், அவைகள் விறைப்பாய் நிற்பதற்குக் கூடாமல் போகின்றனவல்லவா? அவ்விதம் நம்முடைய சரீரத்திலுள்ள ஸந்திபந்தங்கள் கெட்டுப்போ காமலிருப்பதற்கு என்ன ஏற்பாடுகள் செய்யப் பட்டிருக்கின்றனவென்று பார்ப்போம்.

தையல் மெஷீன், ஸ்டீம் என்ஜின் முதலியவைகள் வேலை செய்யும்பொழுது கவனித்துப் பார்ப்போமானால் ஒன்றோடொன்று அடிக்கடி உரையும்படியான பாகங்களுக்கு எண்ணெயிட்டு இருப்பதைப் பார்க்கலாம். அவ்விதம் எண்ணெயிடுதல், அவைகள் ஒன்றின் மேலொன்று உரைந்து தேயாமல், வேலை செய்யும் பாகங்களுக்கு அழிவில்லாமற் காக்கவேண்டியதற்காகவே. மேலும் ஒன்றோடொன்று உரைகின்ற பாகங்கள் எஃகினால் செய்யப்பட்ட வெகு மழமழப்பான மேற்பரப்பையுடையவைகளாயிருக்கின்றன. உருக்கினால் செய்யப்படும் நோக்கம் அவைகள் சீக்கிரம் தேயாமலிருக்கும்படி காப்பாற்றவேண்டுமென்பதே.

நாம் ஏதாவதொரு ஸந்திபந்தத்தில் வந்து சேருகின்ற இரண்டு எலும்புகளையுற்று நோக்குவோமானால் பொருதப்பட்டிருக்கும் பாகங்களின் மேற்பாகங்கள், ஓர்வித, வெகு மழமழப்பானதும், பளபளப்பானதுமான கிரிஸில் என்ற ஓர்வகை வஸ்துவால் பூசப்பட்டிருக்கிறது. ஒரு கத்தியை யெடுத்து, எலும்புகளின் மேற்புறத்திற் சுறண்டுவோமானால், சுத்ததாவள்யமான பொடிகள் உதிருவதை நாம் பார்க்கலாம். அதுதான் Gristle என்ற பதார்த்தம். இந்தப்பொடி உதிர்ந்து விடுமானால் அதன் கீழிருக்கும் நிஜமான எலும்பு, பழுப்பு வர்ணமாக விருப்பதைக் காணலாம். மற்றப்படி உரைந்து சீக்கிரத்தில் தேயாதிருக்க வேண்டியதற்காகவே, அந்த எலும்புகளின் ஓரங்கள் வெகு உறுதியாக செய்யப்பட்டிருக்கின்றன வென்பது, அந்தப் பாகங்களை நம்முடைய கைகளால் பரிக்ஷித்துப் பார்த்தால் நன்றாய் விளங்கும்.

இதையுந்தவிர ஒவ்வொரு சந்திபந்தத்திலும் ஒவ்வொரு சிறுபை மூடிக்கொண்டிருக்கிறது. இந்தப்பை மிருதுவான ஒருவித தோலால் செய்யப்பட்டிருக்கிறது. இதற்கு (synovial sac) என்று இங்கிலீஷ்க்காரர் பெயரிட்டிருக்கிறார்கள். இப்பைகளுக்கு ஒருவித சக்தியுண்டு. அதாவது எண்ணெய் போலவே மழமழப்பானதும் ஆதலால் கோழி முட்டையின் கருவைப் போலிருப்பதுமான ஓர் வித திரவத்தைத் தம்மினுள்ளே யுண்டு பண்ணி, அந்த ஸந்திபந்தத்தை எப்பொழுதும் தைலப் பசையாகவே வைத்துக்கொள்ளும் சக்தியுடையதாயிருக்கின்றது; இந்த திரவத்திற்கு synovia) என்று பெயர். மற்ற மெஷின்கள் கெட்டுப் போகாமலும், துருவேறி, அழியாமலிருக்கவும் எண்ணெயுபயோகப்படுவதுபோல் இந்த (synovia) என்ற திரவம் உபயோகப்படுகிறதென்று நாம் சொல்லாமலே விளங்கும். இந்த ஸினோவியப் பைகள் அவ்வக் காலங்களுக்கு வேண்டிய (synovia) எண்ணெயை, சேகரம் பண்ணி வைத்துக் கொண்டு, அந்தந்த சந்திகளுக்கு வேண்டியவளவு அவ்வக்காலங்களிற்கொடுத்து வருகிறது.

இவ்விதமான தைலங்கள் சில சமயங்களில் வேண்டியவளவு ஸந்திபந்தங்களில் உண்டாகாமலாவது அல்லது (synovia) ப்பைகளிலிருந்து அவைகளில் வந்து சேராமலாவது போய் விடலாம். அப்படிப்பட்ட ஸமயங்களில்அவ்விடங்களில் பொருதப்பட்ட எலும்புகள் ஒன்றன் மேலொன்றாக அசையுங்காலங்களில் திரவமில்லாததால் ஒருவித 'சொடக்கு' என்ற சப்தம் கேட்கும். நாம் கைவிரல்களை சொடக்கிக்கொள்ளுகிறோமல்லவா? அப்படிச் சொடக்கிக்கொண்டவுடனே இப்பைகளிலிருந்து திரவம் ஓடி ஸந்திகளில் பரவுகிறது. அதனால் அவைகளையுடனே சொடக்கினால், மறுபடி சொடக்குச் சப்தம் கேட்பதில்லை.

இவ்விதமாக சேர்க்கப்பட்டிருக்கிற சந்திபந்தங்கள் இன்னய் பதமாக விருக்கவும், ஒன்றைவிட்டொன்று பிரிந்து போகாமலிருக்க வேண்டியதின் பொருட்டும் மேலே நாம்சொல்லியுள்ள (Gristle) என்ற பதார்த்தத்தாலாகிய நாடாக்கள் கொண்டு இந்த ஸந்திபந்தங்கள் கட்டப்பட்டிருக்கின்றன. இந்த நாடாக்கள் வெகு கெட்டியாகவிருக்கின்றன. இவைகளுக்கு ஸந்தி பந்தனங்கள் என்றுபெயரிடலாம்.

மீஸ்டர் ரபீந்த்ரநாத் தாகூரின் நன்கொடை:— மிஸ்டர் ரபீந்த்ர நாத் தாகூர் தமக்குக் கிடைத்த நோபெல் வெகுமதியை, போல்பூர் ஸ்கூலுக்குவினியோகஞ் செய்துவிடுவதாகத் தீர்மானித்திருக்கிறார். போல்பூர் ஸ்கூல் 12 வருஷங்களுக்குமுந்தி மிஸ்டர் ரபீந்த்ர நாத் தாகூரால் ஸ்தாபிக்கப்பட்டது போல்பூரிலுள்ள குழந்தைகளுக்குச் சகல விதத்திலும் சௌகரியமாயிருந்து, ஸ்கூலுக்குப்போவதில் அவர்களுக்குப் பிரியத்தை யுண்டுபண்ணி, அவர்களை படிப்பில் முன்னுக்குக் கொண்டு வருவதற்காகவே அவர் அந்த ஸ்கூலை ஸ்தாபித்திருக்கிறார்.

ஆலய வழிபாடு

TEMPLE WORSHIP

பூலோகத்திற்கு ஓர் திலகமாக விளங்கிக்கொண்டு ஆர்யாவர்த்தம் என்றும், இந்தியா என்றும் பேர்பெற்ற புண்ய பூமியில் ஜனித்து ஆர்ய வம்சத்தாரென்ற பெருமையை நாம் எல்லோரும் அடைந்திருந்தும், நமது தேசத்தில் நமக்குக்கிடைத்த பிறப்புக்கு முக்ய ப்ரயோஜனம் என்ன என்று தெரிந்துகொள்ளாமலிருப்பது வியக்கத்தக்கதாக இருக்கிறது. மேற்கு தேசங்களிலிருந்து நவீன நாகரீகம் நம்முடைய தேசத்தில் குடியேறினபோதிலும், அதிலிருந்து உயர்ந்ததானவும் நம்முடைய நாகரீகத்திற்கு அனுகுணமானதுமான அம்சங்களை மட்டும் நாம் எடுத்துக்கொள்ளவேணுமே ஒழிய, செல்வச்செருக்காலும் ராஜாங்க நாகரீகத்தைக் கைக்கொள்வதில் பரபரப்பாலும் நம்முடைய ஒப்பற்ற நாகரீகத்தின் அம்சங்களை கைவிட்டுவிடுவது, அரசனை நம்பி புருஷனைக்கைவிடுவது போலொழிய வேறில்லை. நம்போன்ற ஆர்யர்களுக்கும் மற்றவர்களுக்கும் உள்ள முக்யமான வித்யாஸம் என்னவென்றால், நாம் மற்றவர்களைப்போல் உலகவாழ்க்கையில் சிரமப்பட்டு நம்மையும் நம்முடைய நாகரீகத்தையும் முன்னுக்குக்கொண்டு வருவதுடன், நம்முடைய முயற்சிகளையெல்லாம் பரமபுருஷார்த்தத்தைக் கருதிக்கொண்டே செய்வது தான் என்பதில் ஐயமே இல்லை. ஈசுவரனுடைய கருணாவிலாஸம் நம்முடைய சங்கத்தார் இடத்தில் சம்பூர்ணமாக இருப்பதும், நம்முடைய முயற்சிகளுக்கு இறைவனுடைய அடிமலர்களைச் சேருவதே முக்யபலம் என்பதும் ஒரு விஷயத்தை கவனித்தால் புலப்படும். வடமொழியை பரிசோதித்தாலும், அழகும் இனிமையும் நிறைந்தநம்முடைய தமிழைக்கவனித்தாலும், வேறு நம்முடைய தேசத்தில் வழங்கிவரும் எந்த பாஷையை ஆலோசித்துப்பார்த்தாலும் பகவத் விஷயமான புத்தகங்கள் அவைகளில் நிறைந்து எப்படி விளங்குகின்றனவோ அப்படி வேறெப் பாஷைகளிலும் இல்லை. மற்ற பாஷைகள் லௌகிக சாஸ்திரங்களில் எப்படி தேர்ச்சி பெற்றிருக்கின்றனவோ, அவ்வளவு தேர்ச்சி நம்முடைய பாஷைகள் அடையாமல் இருக்கலாம். ஆனால் உலகத்தின் இறைவன் ஸ்வரூபமும் லீலைகளும் அவனுடைய அருளைப்பெறும் வழிகளும், அவனுடைய கருணையின் பெருமையும் நம்முடைய புத்தகங்களில் வெளியிட்டிருக்குமாறு வேறு ஓரிடத்திலும், ஒரு நாகரீகத்திலும், ஒரு பாஷையிலும் இல்லையென்பது நிச்சயமான விஷயம்.

நம்முடைய ஆர்யமதத்தின் ஒரு முக்யமான பெருமை யென்னவென்றால், அது பலமாதிரி மனதும் போக்குமுள்ள ஜீவர்களுக்கெல்லாம் அவர்கள் ஆன்மலாபம் அடையும் வழி விட்டிருப்பதேயாம். இதை நம்முடைய பெரியவர்கள் மட்டுமல்ல, மேல் நாட்டுப்பெரியவர்களும், கண்டு வெளியிட்டிருக்கிறார்கள். பிலிப் கிப்ஸ் (Philip Gipps) * என்பவர்: "இந்த உயர்ந்த ஆர்யமதமானது அந்த மதஸ்தர்களுடைய மனதையும் நடத்தையையும் எவ்வாறு மாற்றுகிறது என்று ஆலோசித்தால், அது எல்லாவிதமான ஸ்வபாவங்களுக்கும் புத்தி கௌசலங்களுக்கும் இடங்கொடுத்து கைதூக்கிவிடும் என்பது நன்றாக புலப்படுகிறது" என்றுஎழுதியிருக்கிறார். கர்மயோகம், பக்தியோகம், ராஜயோகம், ஞானயோகம், என்ற ஒப்பற்றவழிகளால் மனதைச்சுத்தமாக்கி ஈசன் திருவடிகளை அடையச்செய்யும் பெருமையை வகிப்பதுநம்முடைய உயர்ந்தஆர்யமதமேயாம்.

இங்ஙனம் இறைவன் அடிகளின் அழகை அறிந்துகொள்வது மனிதனுடைய முக்ய முயற்சியாகவேண்டுமானால், அந்த பரம புருஷார்த்தத்தை அடைவதற்கு எது சுலபமானதும் நிச்சயமானதுமான வழியென்று நாம் அறிந்துகொள்ளவேண்டும். பரிபூர்ண காருண்யத்தால் இறைவனே அவதாரம் செய்து நம் மருகில் வந்தால் அவருடைய அடிமலர்களை திடமாகப் பிடித்துக்கொள்வதுதான் அதிசுலபமானதும் அதிநிச்சயமுமான வழி. இந்த உயர்ந்த வழி அகப்படாவிட்டால் பக்தியாகிற ராஜமார்க்கத்தின் வழியாக நாம் போனால் நம்முடைய ஆசைநிறைவேறும் என்பது திண்ணம். பகவானே கீதையில்,

* "If we examine as to the practical effect of this great religion upon the character of its disciples, we find that it is adapted to almost every temparament and to every grade of intellect,"

என்னில் நிலை பெற்ற இதயத்தார் அன்னவரைத்
துன்னுறுசம் சாரமெனும் துன்பமிக—மன்னும்
சடலகத்து நின்று கரையேற்றிக் காப்பேன்
விடையனையாய் சில் பகலில் மிக்கு.

பகவத்கீதை, அத். xii ச்லோ 7.

என்றும்,

வேறொன்றும் எண்ணு மனத்தனுய் விட்டொழியா
திறின்றி என்னுளும் எண்ணியெனை—மாறின்றி
ஓர் நிலைகொள் பத்தியுறு யோகியெவனே அவற்குச்
சேர வெளியே னென்று தேர்.

—பகவத்கீதை, அத். viii ச்லோ-14.

என்றும் கிருபை கூர்ந்து அருளியிருக்கிறார். மகாகாருணிகர்களான நம்முடைய முன்னோர்கள் இக்காலத்தின் வைபவத்தை நன்குணர்ந்து பக்தி சாஸ்திரங்களையே வெகு விரிவாக வெளியிட்டு தங்களுடைய அநுபவங்களாலும் ஸ்தாபித்திருக்கிறார்கள். நம்முடையநாட்டில் நாயன்மார்களும் ஆழ்வாராதிகளும் பிறந்து ஈச்வரனும் அம்பாளுமே மதுரையில் அவதரித்து பரிசுத்தப்படுத்தினுர்கள் என்ற கொடி கட்டி ஏதோ நாம் வீர்யம் பேசுவதில் ப்ரயோஜனமில்லை. பக்தியின் பெருக்கு மனதில் உத்பத்தியாகி, ஆநந்தக்களிப்பில் லேசமாவது உண்டானல் நாம் மேற்சொல்லிய காரணத்தை யிட்டு பெருமை பாராட்டலாம். ஆகையால் பக்திசாஸ்திரங்களை எவ்வளவு விரிவாக பகவானே நமக்கு இக்காலத்தில் வெளியிட்டிருக்கிறுரென்றும் பக்தி பரம புருஷார்த்தத்தை அடைய முக்கிய வழியென்றும் நாம் எப்பொழுதும் உணரவேண்டிய விஷயம்.

கருணுமூர்த்திகளான நம்முடைய பெரியோர்கள் உலகங்களைப்படைத்து காத்து அழிக்கும் பரம்பொருளை மனதில் நிறுத்துவது இக்காலத்தியவர்களுக்கு அஸாத்யம் என்று நன்குணர்ந்து வெகு ஸுலபமான வழிகளை வெளியிட்டிருக்கிறுர்கள். நம்முடைய மனதானது இடமிடமாக ஓடித்திரிந்து சஞ்சலமேகுடிகொண்டு வருத்தப்படும் தன்மையுள்ளது. புத்தகங்கள் எழுதுகிறவர்களும் உபந்யாஸம் செய்கிறவர்களும் மனதிற்கு ஏகாக்ரதை வேணுமென்றும் ஈச்வரன் விஷயத்தில் மனது எக்காலத்திலும் ஒருமைப்பட்டு லயித்திருப்பதுதான் பக்தியென்றும் சுலபமாக சொல்லிவிடுகிறுர்கள். மன்ஸு, இந்திரியங்கள் ஒன்றுபட்டிருப்பதே சிறந்ததவம் எனப்படும் என்று ஜீவன் முக்தி விவேகத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. ஆனல் இது மிகவும் துர்லபம் என்பதைத் தாயுமானவரே வெளியிட்டிருக்கிறுர்.

"சிந்தை சிதையச்சிதையாத வானந்தமெந்த வகையாலே வந்தெய்தும்பராபரமே." இங்ஙனம் மனதிற்கு தூய்மை அதினின்று மலம் நீங்கினுலல்லது எப்படி கிடைக்கும்? நமக்கெல்லாம் மனதானது புயலில் அகப்பட்ட மரக்கலம் போல் திசைதெரியாமல் மயங்குகின்றது. மனதை அடக்குவது முடியாதவிஷயமாக இருக்கிறதே என்று கிருஷ்ணபரமாத்மாவை, அர்ஜுனன் கேட்டபொழுது, பகவான் அதிகடினமான போதிலும், அப்பாஸத்தாலும் வைராக்யத்தாலும் அடக்கலாம் என்று சொல்லிவிட்டு ஒரு சுலபமான வழியை வெளியிட்டிருக்கிறுர். தன்னையே சரணமாக அடைந்து நித்யமான சுகத்தை ப்ரார்த்திக்கும் ஜீவர்களை தன்னிடத்தில் அழைத்துக்கொள்வதாக சொல்லியிருக்கிறுர். ஆகையால் வெளிவிஷயங்களில் இழுக்கப்படாமல் ஈசன் அடிமலர்களில் மனதை சேர்க்க வேணுமானல் விக்ரஹங்கள் மூலமாக அதற்கு ஒருபிடிப்பைக் கொடுத்து அதுபிடித்துக்கொண்டிருக்கும் மற்ற விஷயங்களை விலக்க வேணும். ஈசனே அம்மாதிரி விக்ரகங்களில் தன்னுடைய ஸாந்நித்ய முண்டென்று சொல்லியிருக்கிறுர். சிலைமுதலியவைகளான உருவங்களில் நான் நிலை பெற்றிருக்கிறேன் என்று ராமோத்தரதாபனீயோபனிஷத்தில் சொல்லுகிறது. மனதுபரிசுத்தமாகி ஈசனை மனதிலேயேகண்டுகொண்டயோகிகள்கூட புண்ய க்ஷேத்ரங்களுக்குப்போயும் விக்ராராதனம் செய்தால், நம்போன்றவர்களுக்கு இந்த விஷயத்தில் ஸந்தேகம் வேண்டுவதேயில்லை. இது விஷயத்தைப்பற்றி வேறுமதஸ்தர்கள் ப்ரஸங்கங்கள் செய்துநம்முடையபாலர்களின் மனதை மயக்காவிட்டால் நாம் இதைப்பற்றி விசாரிக்க வேண்டிய அவச்யமே ஏற்படாது. அந்த மதஸ்தர்களும் சிலுவை புரு, (dove) முதலான அடையாளங்களை ஸ்தாபித்து மனதை ஈச்வரனிடத்தில்நிறுத்த ப்ரயத்னப்படுகிறுர்கள். கல் கட்டிடங்களும், மரசாமன்களும், படங்களும் இந்த விஷயத்தில் உபயோகப்படுத்தக் கூடிய உபகருவிகள் ஆகுமானல், ஸர்வ ஸுந்தரமானதும் ஸ்ருஷ்டியில் அதற்கு ஒப்பில்லாததுமான மானிட உருவம் மட்டுந்தான் பாவம் செய்ததா? ஸ்தல விசேஷமும் மூர்த்தி வைப

வழும் எப்படி உண்டாகிற தென்றால், மகாத்மாக்கள் நல்ல இடங்களைத் தேடி அழகிய பிம்பங்களை அமைத்து ப்ராண ப்ரதிஷ்டை செய்து பகவத் ஸாந்நித்யத்தை நிலை நிறுத்தி தங்களுடைய நிஷ்களங்கமான எண்ணங்களை அப்பிம்பங்களில் செலுத்தி ஜகத்ரக்ஷகரான பரமாத்மாவை பக்தியால் கட்டிப் பிடித்து எப்பொழுதும் இப்பிம்பங்களில் விளங்கி உபாஸகர்களை ரக்ஷிக்கவேண்டுமென்றால் பகவான் அவர்கள் வேண்டுகோளுக்கு இணங்கியே இருக்கவேணும் என்பதில் சந்தேகமுண்டோ? விஷயங்களை நுட்பமாக அறியாதவர்கள், கல்லையே நாம் தேவனாகக் கொண்டிருக்கிறோம் என்று நினைக்கிறார்கள். ஆனால் ஈசனுடைய அனந்த கல்யாண குணங்களை மூர்த்திகளில் பாவனை செய்கிறோம் என்பதில் நமக்கு ஸந்தேகம் இல்லை.

இப்படி விக்ரகாராதன மூலமாகபக்தி பெருகி மனதின் மலம் நீங்கி ஈச்வரதரிசனம் கிடைப்பதற்கு இரண்டு வழிகள் உண்டு. எக்காலத்திலும் எல்லாவிடத்திலும் நம்முடைய வீடுகளில் மூர்த்திகளை பூஜை செய்வது வழங்கி வந்திருக்கின்றது. வடதேசங்களில் இந்த வழியையே அதிகமாகக் கைப்பற்றி இருக்கிறார்கள். நம்முடைய தக்ஷிணதேசத்தில் இந்தவழியும் ஆலய வணக்கமும் ப்ரபலமாக இருந்து வருகிறது. ஆகையால் தக்ஷிணம் இருவிதத்திலும் புண்ய பூமி என்பது நிச்சயம். ஆலயங்கள் நம்முடைய தேசத்தில் வெகு காலமாக இருக்கின்றன என்பது ரகுவம்சம் மேகஸந்தேசம், ராமாயணம், பாரதம், ஸூதஸம்ஹிதை: முதலிய க்ரந்தங்களால் வெளிப்படுகிறது. பழைய தமிழ்ப் புத்தங்களாலும் இது புலப்படுகிறது.

நாமெல்லோரும் சிறுவயதிலேயே "ஆலயந் தொழுவது சாலவுநன்று" என்று வாசித்திருக்கிறோம். உயர்ந்த தத்துவங்களை எளிய நடையில்தெரிவித்து மனதில் புலப்படச்செய்வதில், ஔவையைப் போன்றவர்கள் கிடையாது. நாம் கிளிப்பிள்ளைகள் மாதிரி இந்த வசனத்தைச் சொல்லிவருகிறோமே யொழிய அதன் உண்மையை அறிந்து கொள்ள இல்லை. கோவிலுக்குப் போகவேணுமா, வீட்டிலேயே ஈசனைத் துதிக்கக்கூடாதா, என்று சிலர் கேட்கிறார்கள். இவர்கள் வீட்டிலானும் பூஜாகிரஹம் அமைத்து ஈசுவரபிம்பத்தை பூஜைசெய்தால் அவர்கள் பேச்சை நாம் ஒப்புக்கொள்ளலாம். ஆனால் நாம் வீடுகள் கட்டும்பொழுது நகை நாணயங்கள் வைக்க அரங்குள் (Safe Room) கட்டுவதைகவனிக்கிறோமேயொழிய பூஜாக்ரகம் அமைப்பதைப்பற்றி கவனிக்கிறோமா? வீட்டில் பலர் போக்கு வரத்தாக இருந்து எவ்வளவோ அசுத்தங்களும் அபசாரங்களும் ஏற்படக் கூடிய இடத்தில் மனதை ஈசுவரார்ப்பணம் பண்ணுவது எவ்வளவு அஸாத்யமென்பது விவரிக்கவேண்டியதில்லை. எவ்வளவு ஜனஸங்கம் உள்ளஊர்களிலும் ஆலயங்களுக்குள் போனால் நாம்வேறு உலகத்திற்குள்போவதுபோல நமக்கேதோன்றவில்லையா; கோவிலுக்குள் போகும் பொழுது பாதரக்ஷைகள் வெளியில் வைப்பதுடன், நம்முடைய ஆசைகள் துக்கங்கள் கோபங்கள்எல்லாவற்றையும் வெளியில் விட்டுவிட்டு ப்ரவேசித்தால் நமக்கு அமைதியும், தெளிவும், சுகமும், உத்ஸாகமும்மனதில் உண்டாகவில்லையா? இதெல்லாம் ஆலோசிக்காமல் ஆலயங்களைஇகழ்வது புத்திஹீனமான கார்யமே தவிர வேறில்லை.

இந்தத் தப்பெண்ணங்களைத் தவிர்த்து ஆலயங்களுக்குப்போகிறவர்களும் சரியான மாதிரியாகச் செல்லுகிறார்களா என்று நாம் சற்று ஆலோசிப்போம். கேவலம் வேடிக்கைக்காகப் போகிறவர்களை நாம் நிந்திக்கக்கூடாது. விளையாட்டிற்குப்போகிறவர்கள் மனதில் களங்கமில்லாததால் அவர்களுக்கு பிறகாகிலும் பக்தியுண்டாகும் என்பதில் ஸந்தேகமில்லை. த்வேஷபுத்தியுடன்போகிறவர்களையும், பொதுசொத்துக்குக் கேள்விமுறையில்லாததால் கையாடலாம் என்றுநினைத்து கோவில்களில் சம்பந்தப்படுகிறவர்களையும், வழிதப்பி அபசாரங்கள் செய்கிறவர்களையும் நாம் என்ன என்று சொல்லலாம்? சைவ வைஷ்ணவப்போர்களையும், தென்கலை வடகலைச் சண்டைகளையும், அர்ச்சகர்கள் நடத்தும் பூஜாவிதானங்களையும், தர்மகர்த்தர்கள் பெரும்பாலும் ஆலய வேலைகளை நடத்தும் மாதிரிகளையும் நாம் கவனித்தால், கோவில்களை எல்லாம் பூட்டி விட்டால் உத்தமம் என்று தோன்றுகிறது. அனேக இடங்களில் சங்கர நாராயண பிம்பங்களை அமைத்தும் சாஸ்திரங்கள் தத்வங்களை பல முறை முறையிட்டும் சைவ வைஷ்ண த்வேஷங்கள் இன்னும் ஒயவில்லை. தென்னை

வைஷ்ணவர்களும் வடகலை வைஷ்ணவர்களும் பெரும்பாலும் கோர்ட்டுகளை விட்டு வெளியேறுவதே இல்லை. பாஞ்சராத்ர வைகானஸச் சண்டைகளும், ஆகம வேதப் போர்களும், நாங்களும் இருக்கிறோம் இருக்கிறோம் என்று தலையைக் கிளப்பிக்கொண்டேயிருக்கின்றன. அர்ச்சகர்களில் அனேகர்களுக்கு சீலம் படிப்பு பக்தி இல்லாததுமன்றி பிம்பங்கள் வெருங்கல்லென்னும் பாவனையே அதிகப்பட்டுவருகிறது. இதுவுந்தவிர இக்காலத்திய தேவதாஸிகளையும் கோவிலில் சேர்ப்பித்து நம்முடைய மனதை நோகும்படி செய்கிறார்கள். ராஜாங்கத்தாரால் கோவில் சட்ட சீர்திருத்தங்களில் முயலுவதற்கு முடிய இல்லை. இதுநம்முடைய வேலையல்லவா? உயர்ந்த மூர்த்திகளில் எந்த மூர்த்தியை பிடித்துக்கொண்டாலும் ஈசன் அருள் கைகூடும் என்றும், தயா மூர்த்தியின் பேரைச்சொல்லி நாம் போர் செய்யக்கூடாதென்றும், பரிசுத்தமான ஸ்தலங்களில் ஆபாஸங்களை சேர்க்கக் கூடாதென்றும், பொதுப்பணங்கள் பொது விஷயங்களுக்கு உபயோகப் படும்படி நம்மவர்கள் கூட்டங்கள் கூடி ப்ரயத்னம் செய்யவேணும் என்றும் நாம் நன்றாக உணர்ந்தால் ஒழிய ஆலயங்கள் நல்ல ஸ்திதிக்கு வாராமல் போய்விடும் என்பதை நாம் மறக்கக்கூடாது.

இதுவரையிலும் ஆலயங்களைப் பற்றியும் அவைகள் சீர்தப்பி இருப்பதையும் பொதுவாக விசாரித்தோம். இப்பொழுது சாஸ்திரப்படி ஆலயம் என்றால் என்ன, ஆலயவழிபாடு எம்மாதிரி யானது என்று ஆலோசிப்போம். ஆலயம் என்றால் ஈசனை நாம் பாவனைபண்ணும் இடம். மனது லயிக்கும் இடம் என்றும் சொல்லலாம். ஒவ்வொரு தினமும் காலமே எழுந்து உருக்கின தங்கம்போல விளங்கி எல்லோருக்கும் ஆனந்தத்தைக் கொடுக்கும் சூர்யனை ப்ரகாசிக்கும்படி செய்து சூர்யனுக்கும் அந்தர்ஜ்யோதிஸ்ஸாக இருக்கிற பாவஸ்துவை, நாம்சூர்யனிடத்தில் தியானம் செய்தால், அப்பொழுது சூர்யபிம்பமே ஈசனுக்கு மனிதர்களால் கட்டப்பட்ட கோவில்களைக் காட்டிலும் உயர்ந்தபரிசுத்த ஜ்யோதிர்மயமான கோவிலாகிறது. பரமேச்வரனை நம்முடைய ஹ்ருதயாகாசத்தில் பாவனைசெய்து மனதாகிற தங்கப்பலகையில் எழுந்தருளப் பண்ணி பரிசுத்தமான கர்மாக்களாகிற புஷ்பங்களால் அர்ச்சனைசெய்து அன்பென்னும் அமிருதத்தை நைவேத்யமாகக் கொடுத்தால் நம்முடைய ஹ்ருதயமே இறைவனுக்கு ஒரு ஒப்பற்ற கோயிலாகிறது. இதையே பக்தி சாஸ்திரரத்னமான திருவாசகத்தில் மாணிக்கவாசக ஸ்வாமிகள் திருவாய் மலர்ந்தருளி இருக்கின்றார்.

"இன்பம் பெருக்கி யிருளகற்றி யெஞ்ஞான்றுந்
துன்பந்தொடர் வறுத்துச்சோதியா—யன்பமைத்துச்
சீரார் பெருந்துறை யானென்னுடைய சிந்தையே
யூராகக் கொண்டானுவந்து."

ஜகத்தையெல்லாம் ஈசனுடைய விலாஸமாகத் தெரிந்துகொண்டு அவனுடைய விச்வரூபம் என்னதென்று ஆலோசித்து சூர்ய சந்திரர்களை அவன் கண்களாகவும் உலகமெல்லாம் அவன் சரீரமாகவும் நினைத்தால், அப்பொழுது உலகமெல்லாம் அவனுடைய ஒரு கோயிலாகும். விச்வரூபத்தை உபாஸனைசெய்து விராட்புருஷ வடிவத்தை பார்க்கவேணுமென்று அவாவுள்ள உபாஸகர்கள் இந்த அண்டாலயத்திலேயே ஈசனை பாவனை செய்கிறார்கள். பிண்டாலயம் என்பது ஜீவசரீரமேயாம். இத்தேவாலயத்தில் மகாமண்டப ஸ்தானமாகிய மார்புக்குள்ளாக ஹ்ருதயத்தில் செய்யும் உபாசனை தகரோபாஸனை யென்று சொல்லப்படும். ஹிருதய கமலத்தில் ஜீவனை சிவமாகவே பாவனை செய்வதுதான் ஸோகம் பாவனை. ஜீவனில் சிவமணம் பூத்தது என்று திருமூலர் சொன்னது இது தான். அந்தர்யாகம் என்றும் மானஸ பூஜை என்றும் சொல்லப்பட்டது மிகவும் ச்ரமமானது. வெளிப்பூஜையிலேயே நின்றுவிட்டால், உயர்ந்தபலம் கிட்டாது. மானஸிக பூஜை போதும் என்று வெளிப்பூஜையை விட்டுவிட்டால் இரண்டும் சித்திக்காமல் போய்விடக்கூடும். இரண்டும் சேர்த்து செய்து மானஸீக பூஜையில் மனம் நிலைத்த பிறகு வெளிப் பூஜை நழுவிப்போனால் ஆக்ஷேபணையில்லை. வெளிப் பூஜையானது மனதைக் கண்டவிடங்களில் ஓடாமல் தடுத்து ஈசனிடத்தில் சேர்ப்பிப்பதால் அது உயர்ந்ததேயாம்.

(தொடரும்.)

K. S. ராமஸ்வாமி சாஸ்திரி, பி. ஏ,

✓ இராமாயண அகவல்

RAMAYANA AGAVAL

கெட்டவ னுக்கு நல்லவை சொல்லினும்
துட்டத் தனம் விடான்; துட்டனீ தறியனோ?
நல்லறி வேற்றலை நாடினன் போலும்
நல்லறி வெற்கு மில்லையோ? நலனிலான்
குணம்போல் நடத்தையு மாகுமென் றறியான்
குணமெற் கிதுவே சாசுவத மாயது.
செல்லாப் பணமும் செல்லுமோ, அன்றிக்
கல்லா மடையர் கற்றவ ராவரோ?
விஷப்பாண் டத்தி லமுதம் கலப்பில்
விஷமே யாமென வறிந்திலன் போலும்.
நல்லபாம் பிற்கு நற்பால் வார்ப்பின்
நல்ல குணத்தைப் பூணுமோ? வதுபோல்
நற்குணங் களையே் என்னிடம் புகன்றான்.
விற்போர் புரிய மாண்புடன் செல்வேன்.
சிறிதில் நகத்தாற் கிள்ளா திருப்பின்
பெரிதாய்த் தடித்தபின் கோடரி வேண்டும்.
படைகாள் என் பின் சடுதியில் வாரும்
கடைகெட் டவனை மாய்த்திடச் செல்வேன்”
எனவே துடித்து எழுந்தனன் மாதோ.
தனவர சனைச் சடுதியிற் கிட்டி
கோட்டையைச்சுற்றியே கொடும்போர்விளைத்தனன்
பாட்டையின் விலகிடும் பாவி யிராவணன்.
கருணைக் குபேரனும் களைத்தோ டினனே.
அருளைக் கொன்ற அயோக்கிய னிராவணன்
புட்பக மெடுத்துப் போயின னந்தோ!
புட்பக மேறிப் புல்லியன் செல்கையில்
பரமன் வாழும் கயிலையைக் கிட்டலும்
மரம்போற் புட்பகம் நின்றுபோ யிற்றே.
இராவணன் தம்பியர் அரக்கர் யாவரும்
சராசரம் காக்கு நந்தியைக் கண்டனர்.
சொல்லற் கரிய தவங்களை யியற்றி
மல்லன் மாஞாலவாகையை மாய்த்து
சிவத்தை யடைந்த நந்திகேச் சுரனும்
நவமணிக் கிரீடி யிராவணன் நோக்கி
“ இராவண வேந்தே! இலங்கையை யாள்வோய்
பராபரன், சராசரம் காக்குசர் வேசுவரன்
திரிபுர மெரித்த திண்டோள் வீரன்,
கரியுடை யுடுத்த காருண்ய வள்ளல்
சிவபிரான் எம்பிரான் சிற்சபா நடன்முன்
தவம்பல பலிக்குமோ, புட்பக மென்செயும்?
புந்தியில் லாதவ! புல்லிய! நீயும்
எந்தையைப் போற்றி இப்பவே திரும்”
எனலும் வேந்தன் இராவண நாமன்
“ வனத்திற் றிரியும் வானர மனையாய்!
என்முன் நீயோ இவ்விதம் புகல்வது
மன்னென வெண்ணிலை யுடையனே” யெனவே
விதிவந் திழுத்தலால் விளம்பினன் மாதோ.
மதியிலி கோபி மன்ன னிராவணன்
செல்வம் பின்செலு நிலைத்த லிலாமைபோல்
அல்லல் ஈந்திடும் முன்வினை யடைந்திட
மதித்திடா துரைத்த வார்த்தை செவிப்புக
பதியின் தாசன் நந்திகேச் சுரனும்,
வாக்கினுற் கூறிய வானரத் தாலே
சாக்கா லம்வர சடுதியிற் காண்பாய்.
நீயுநின் குலமும் குலத்துட னிலங்கையும்
பேயனே குரங்கா லழிவீ ரெனலும்,
இலங்கை வேந்தன் புட்பக மிழிந்து
பலங்கொடு சூலால் பர்வதம் கெல்லி
இருபது தோளொடும் கோபமா யெடுத்தான்.
மருளை நீக்கும் மங்கையர் பாகன்
திடவன் புடையோர்க் கருள்வோன் நோக்கி
இடக்கால் விரலை இலேசா யூன்றினன்.
பத்துத் தலையும் படீரென நொறுங்க
சித்தம் நொந்து புலம்பின னிராவணன்
கனநாட் சென்றன கதிகிட் டிலதே
மனம்பதைத் திராவணன் வாடினன் மாதோ.
ஈசனைப் போற்றியே நாரதர் சென்று
பாசமாய்க் கயிலையைச் சுற்றுகையிலிராவணன்
பதறிக் கதறிப் புலம்பலைப் பார்த்து
“ பதரே! பதரே!! மதத்தினைக் கொண்டோய்
ஈசனை யெண்ணு தெடுத்தாய் வரையும்.
தாசரின் தாசன் தந்திடா னருளை; ஆயினும்
தாமம் புனைந்தோ னருளை பெற்றிட
சாம வேதம் பாடுவாய் சடுதியில்
ஈசனு மருளுமென் றியம்பிச் சென்றனர்.
மாசகத் திடவே நினைந்த இராவணன்
ஈசன் மகிழ்ந்திட ஈசுவரி மகிழ்ந்திட
தாசர் களின்புற சாமவே தத்தை
பாடினன்— பாடினன் பாடினன் மாதோ.
ஆடியோன் தில்லையில் அகமகிழ்ந்த னனே
சிரமொன் றறுத்து சிவனைத் தொழுது
கரமொன் றறுத்து கயிலையைப் பணிந்து
வீணையா வாக்கி மீட்டுப் பாடினன்
வீணை வலவ னுபாயத் தாலே.
ஈசன் களித்து இடபவா கனனாய்
பாசமாய்ப் பார்வதி யுடனே யழைத்துத்
தோன்றி யன்பன் இன்னலைத் தீர்த்து
சான்றோ ருடனே கயிலையைச் சார்ந்தான்.
கந்தனே யாய கருணைச் சிவத்தை
சிந்தையிற் கொண்டு சென்றா னிராவணன்.
காதூ ஷணனொடு திரிசிர னையுமே
திறம்பல படைத்த வீர ரோடே
தண்டகாரண்யம் வாழவே விடுத்து
திண்டோட் டம்பியர் மைந்தர் இலங்கையில்
வாழவே விடுத்தபின் புட்பக மேறி
பாழரக்க னுமே அந்தோ! சென்றான்.
சென்றுதிக் கெட்டையும் ஜயித்து மீளுமுன்
நின்று கொழுத்த தனையர் யாவரும்
பசுபதி வரத்தைப் பெறவே சென்றனர்.

பசுவென த்தூங்கும் இயல்பினைத் தவத்தால்
பெற்ற வரக்கனும் தூங்கியே யிருந்தான்.
கற்றவர் புகழும் கனம் பெற்றிட்ட
மன்னன் வீபீடணன் மாத்திர மிலங்கையில்
மன்மிகக் கொண்டு வாழ்ந்திருந் தனனே.
அந்த வேளையிலரைய னிந்திரனும்
பந்த மொழிக்கும் பசுபதி பத்தரோ
டிலங்கையைத் தாக்கி அரக்கர் யாவரும்
கலங்கிட வடித்து வாட்டியே சென்றான்.
இராவணன் வந்தபின் விபீடணன் செப்பலும்
சரா சரமெல்லாம் சடுதியி லழித்திட
கோபம் கொண்டு கோவு முடனே
பாபம் நீக்கிய இந்திர லோகம்
தானையோ டேகித் தாக்கினன் மாதோ
தானையின் தலைவன் இராவணன்பிள்ளை
தந்தையை நிறுத்தித் தானே சென்று
இந்திரன் ஜயித்து இறுகவே கட்டி
இலங்கை யடையலு மிராவணன் மகிழ்ந்து
“நிலமெலாம் பரவும் புகழினைப் பூண்டோய்.
இந்திர ஜித்தெனு நாம மீந்தேன்
இந்திரன் ஜெயித்தோ யேற்பா” யெனவே
பலபல சொற்களை யாடியே யிருந்தனன்.
சொலச்சொல முடியாப் பெருமையைப் பூண்ட
பிரமனீ தறிந்து இலங்கையைச் சேர்ந்து
சிரம்பத் திடையனை வேண்டி, யிந்திரனை
கட்டினின் விடுத்துத் தன்னுல கேகினன்.
பட்டபா டெல்லாம் பார்த்து வருந்தி
கார்வா கனனும் தன்னுல கடைந்தான்.
பார்வாழ் மாந்தர் வருந்தி யிருந்தனர்.
இராவணன் வெகுநா ளிலங்கையை யாண்டான்
சராசர மெல்லாம் வாடி யிருந்ததுவே.

இராமன் படையெழுச்சிச் சருக்கம்

நாராய ணாய நமவென்று நாமமெண்ணிப்
பாராயணங்கள் மிகச்செய்தால் —காரணனும்
தூணில் வெடித்ததுபோற் றோன்றி யருளிடுவோன்
காணியடை வாய்நெஞ்சே காண்.

கானின் தங்கை சூர்ப்ப நகையும்
பான்லோகதொடு பல வுள வுலகெலாம்
சுற்றித் திரிந்து கா குத்தனைக் கிட்டலும்
பற்றிப் பிடித்தது காமப் பிசாசம்.
இராமனை யணைந்திட வோடின ளரக்கி.
பராபரன் நோக்கிப், “பாவாய்! கேளாய்;
உலகின ரொருத்தியே மணந்திடல் வேண்டும்
பலபேர் மணப்பின் பழிக்கிட மாய்விடும்.
ஆசையாற் போய் நீ அதோயென் தம்பியின்
ஜாகையுளது சடுதியிற் சேர்தி” யென்
றறைதலு மாக்கி விரைந்தே யோடி
திரைகட லுடுத்த வித்தேயம் காத்திடு
மிலக்குன னடைந்து வேண்டினள் சேர்ந்திட
இலக்குன வேந்தனு மாக்கியைப் பற்றி
அங்க ஈனம் செய்தே யனுப்பினன்.
மங்கையும் சென்று கானிட மலறலும்
சேனையோ டேற்று இராமனைக் கிட்டினன்
தானை யுடனே யரக்கனைக் கொன்றான்.
மராமரம் துளைத்த மாண்புடை வீரன்
சராசரம் காக்கு மிளையோன் தமையன்
பார்த்தலும் பயந்து பாவியு மோடி
காத்தற் றொழிற் கா யிராவண னடைந்து,
“அண்ணா, அண்ணா!! அருமை மருகா!
எண்ணரும் புகழுடை யிந்திர ஜித்துவே!
எற்கு இக்கதி கிட்டிட லாகுமோ.
பொற்றன மிழந்தேன் முடிமூக் கிழந்தேன்.
அண்ணா, அண்ணா!! அறைவதைக் கேளீர்
திண்டோ ளிராம னிலக்குன வேந்தன்
பஞ்சவடியினிற் பார்த்திபர் வாழ்கிறார்.
பஞ்சல க்ஷணமும் படைத்த சீதையை
அனுப வித்தற் குகந்தவ ரவரிலை
தனுசில் வல்லவ! நீதானுகந்தவன்
மாதைத் தூக்கிடச் செல்லையில் மன்னன்
பாதையைக் காப்பான் இலக்குன வேந்தன்
என்னைப் பிடித்து எந்த னங்கத்தை
மன்மிகக் கொண்டு சேதித் தனுப்பினன்.
அண்ணா, அண்ணா!! அடியனேன் சென்று
அண்ணன் கானிடம் அலறியே விழுந்தேன்.
கரனும் சென்று கடுங்கோ பத்துடன்
திறம்பல படைத்த விராமனை யெதிர்த்தனன்.
அண்ணா, அண்ணா; என்னெனச் சொல்வேன்!
மண்டோ தரியை மணந்த பூபதி
கரனை யண்ணனைக் கால்நொடி தன்னில்
சரத்தாற் கொன்றனன் இராமப் பெயரோன்,”
எனவே புலம்பலும் இராவண வேந்தன்
மனமது நோக மாரீசனை யடைந்தான்.
சென்று,

“மாமா, மாமா!! மங்கை சீதையைக்
கோமா கொண்டிட வருளும் புரிதி.
காமாக் கினியால் காய்தலைக் காணாய்.
மாமா உந்தன் மலர்த்தாள் பணிந்தே”
னெனலுமா ரீசனு மினிதி னியம்புவான்,
“அனலை வீசிடும் அக்கினி யொத்த
சீதையை நினைத்தாய் சீர்கெட நினைத்தாய்.
மாதை மணந்த மன்ன னிராமன்
கணையொன் றனுப்பிற் காய்ந்திடு முன்றலை.
கணைவல் லோனை யெய்த்தலு மாகா.
வஞ்சகத் தாலே வஞ்சியை யெடுப்பினும்
கஞ்சிக் கலையும் குக்கலி னிடத்து
முழுத்தேங் காய்து கிட்டியென் செய்யும்?
முழுநிலங் காக்கு முகுந்தனு னின்னை
அம்பாற் கொன்று யமனுக் கீவோன்.
தம்பிரா னருளைப் பெற்றிட நினைத்தி
‘காமமே குலத்தைக் கெடுத்திடு களங்கம்
காமமே தரித்திரம் புகட்டிடு கடாரம்

காமமே பரகதி மறைத்திடு கபாடம்,
காமமே பகையாய்க் கழுத்தரி கத்தி.
பிறர்மனை நாடிடல் பெரும்பா தகமே
பிறர்மனை யடைந்திட் டன்மனை நீப்போன்
பதரினும் பதரென வறிதி மருக.
மதத்தாற் சீதையை நாடலை நீத்தி
சேலை கட்டிய தங்கையை நம்பியே
காலையில் மலரும் போதுறை செல்வியை
நாடலை நீத்து நலம் பெறல் நாடுவாய்.
காடலை சூரர் சாடிடில் நீயும்
நின்குலம் யாவும் நீறாய் மாய்வீர்.
சொன்ன சொலேற்றுத் திருமுவா" யெனலும்
கண்கள் சிவந்திட ரோமம் புகைவிட
திண்டோள் குலுங்கிட தீப்பொறி பறந்திட
பத்துத் தலையுடை பாதகன் பாவி
கத்துவான் கடிந்து, கனைத்தே யலறுவான்,
" மட்டிமா ரீச! மன்னனின் மாற்றம்
சட்டம் பேசி மறுத்தனை? சபலனே!
உத்தர வதனை உடனே முடித்தி.
கத்தியால் மாய்ப்பேன் கள்ளனே செல்வாய்"
என்றே கூறலு முடன்மா ரீசனும்
பொன்மா னுருவெடுத் தறைகுவன் நோக்கி,
"உன்னால் மாயின் நரகமே கிட்டும்.
மன்னனால் மாயின் மோக்ஷமே யடைவேன்.
செல்வே னீதோ செல்வே" னென்றே
செல்லலு மிராவணன் பின்னே கின்னே
மாயமா னுருவினன் மாரீசனை நோக்கி
மாயமா யெண்ணா தன்னையு மண்ணலார்
பாதம் பணிந்து மான்தர வேண்டினள்
பாதம் பணிந்து இலக்குன வேந்தன்
"அண்ணலே! மாயமான்; அரக்கரின் மாயை
கண்ணனே! கண்டு செல்லா திருப்பீர்"
எனப்பல வார்த்தை இயம்பிடக் கண்டும்
மனம்கொண் ரோர்க்கருள் மகிபன் சீதையின்
வேண்டுகோட் கிசைந்து வேட்டையிற் புகுந்தான்.
மாண்டுபோ வோமென மாயமா னறிந்து
வேகமாயோட இராமனும் தொடர்ந்து
'சாக' வென்றே சரம்தொடுத் தனனே.
அம்புமேற் படலும் அரக்கன், " இலக்குண
தம்பீ" என்றே அலறிவீழ்ந் திறந்தான்.
கேட்ட சீதையும் மனம் புண்ணாகி
நாட்டமா யிலக்குண வேந்தனை நோக்கி
" அய்யா! அண்ணலை நாடுவீ ரெனலும்
" பொய்மான் மாற்றம் பொய்யிது காணீர்"
என்றான். சீதை கடுமொழி கழன்று
மன்னன் வருந்திடப் போக்கினள். நாடிச்
சென்றா னிராமனைச் செவ்விய மேனியன்
கன்றைப் பிரிந்தவா வொத்தனள் சீதையும்.
அரக்கரின் மாயையி திதா னிதுதான்!
சரம்பட் டிடவும் இராமன்போல் கூய்
சீதையை மருட்டி யிலக்குனன் பிரித்தான்.
சீதையு மருண்டு இலக்குன னனுப்பினள்.
நிற்க,
இராவணன் தவசியாய் வேடம் புனைந்து
மாமரம் துளைத்த மகிபன் குடிசைபோய்
சீதையைத் தூக்கிச் சென்றனன் மாதோ.
பாதையி லெல்லாம் பாவையும் புலம்பினள்.
ஜடாயுவா மரசன் சடுதியில் வந்து,
" அடாபடு பாவியே! அரக்கனே! அம்மையைத்
தூக்கியோ செல்கிறாய்? துட்டா நில்நில்.
சாக்கா லம்உனை யடுத்தது" வென்றே [illegible]
கூறி மேல்விழுந் தடித்துக் கொத்தி
கூரிய நகத்தால் கிழித்த திராவணன்
பரமன் கொடுத்த வாளினா லந்த
அரக்கன் ஜடாயுவின் சிறகை யரிந்தான்
ஜடாயுகீழ் வீழலும், அம்மன் நோக்கி,
" படாது, என் பத்தா வந்ததும் எந்தன்
சங்கதி கூறி ஜடாயுவே மாள்வீர்.
பங்கம் துறாது பலிக்க வென்வர" மென்
றறைந்து சென்றன ளரக்கனின் தேரில்.
விரைந்து சென்றது அரக்கனின் ரதமும்.
பின்னரோர் மலைக்கண் பலபே ரிருக்கவும்
கன்னல் மொழியாள் கழற்றி நகைகளை
வீசி யவரிடம் சென்றனள் தேருடன்.
மாசுபடிந்த மனத்தின னிராவணன்
இலங்கையைச் சேர்ந்து அசோக வனத்தில்
நலம்பல கொண்ட நங்கையை வைத்து
மனத்தைத் திருப்பிட மாதரைப் பணித்தனன்.
மனமிக வாடி மங்கை சீதையும்
பற்பல நாமமும் பரந்தா மனையே
சொற்பல புகன்று துதித்திருந் தனளே.
நிற்க,
இலக்குன வேந்தன் விரைந்தே யோடி
பலம்பல படைத்த பரமனைக் கண்டு
பாததா மரையில் வீழ்ந்து பணியலும்
சீதா மணாளன் தம்பியை நோக்கி,
" தம்பி! சீதையைத் தனிவிடுத்ததே" னென
வெம்பிரான் கேட்டலும் இராமனை நோக்கி
செவ்விய மேனியன் செப்புவான், " அண்ணே!
நவ்வி நோக்கியர் சீதையென் னன்னையர்
பற்பல கடுமொழி பகன்றுமைத் தேடிட
எற்குச் சொல்லினர்; வந்தே" னெனலும்
" சீதையை யிழந்தோ மிலக்குன" வென்றார்.
மாதைத் தேடி மன்னவ ரோடினர்.
'சீதையை யாவனோ வெடுத்தே கினனே'
ஈதை யறிதலு மெம்பிரான் வெகுண்டு
வில்குனித் தம்மை வில்விலே பூட்டி,
" அல்லல் வருமென வறிந்திலர் தேவர்?
பார்த்தே யிருந்தனர்; தடுத்தில ரேயால்.
சேர்த்தே யாவரும் சென்னி யிழந்திட

பாணம் தொடுத்தேன் தொடுத்தே'' னெனவும்
காணற் கரிய கருப்பனின் தம்பி
அண்ணலி னடியை மும்முறை வணங்கி,
"அண்ணு! அடியனே னறைவதைக் கேளீர்.
ஒருவ னிழைத்த இன்னலுக் காக
இருவ ருலகும் மாய்த்திட வெண்ணினீர்.
தரும நீதிக் கடுக்கா தியம்பினேன்.
தருமமே யுருவெடுத் துதித்த தயாபரா!
எனய்யனே! கல்லை எழில்மா தாக்கியோய்!''
எனவே இயம்பவு மெம்பிரான் நோக்கி,
"தம்பி பின் நாம்நின் தாயைத் தேடிட
நம்பியை நம்பிச் செல்வோ'' மென்ருன்.
வீர ரிருவரும் விரைந்தே சென்று
மாரன் மிஞ்சிய மன்னனின் தாரம்
தேடித் தேடித் தேடி யலைந்தனர்.
வாடிட மனமும் கால்கள் சோர்ந்திட
சீதையைத் தேடிச் சென்ற வேந்தர்
மாதைக் காத்திடச் சென்று மடிந்த
புள்ளா சான ஜடாயுவைக் கண்டார்.

ஓம் தத்ஸத்!

கள்ள னிராவணன் செய்தியைக் கழறி
பார்வதி யனையான் பாத மடைந்தது.
பூர்வஜன் மத்தின் வாசனை யாலே
பறவையு நல்ல குணத்தையே பூண்டு
அறத்தின் வழியே அகலா தொழுகி
துர்ச்சனர் கண்டால் கோபமே பூண்டிடும்.
துர்ச்சனர் பிறப்பின் துர்ச்சன ரன்றி
வேரு வதிலையால் வேரு வதிலையால்.
தீராக் காமநோய் கொண்ட இராவணன்
மதியிலி மங்கை சீதையை யெடுத்தான்.
விதியைப் பிழைத்தவர் ஞாலத் தில்லையால்
விதியே பூர்வ வாசனை யாயிடும்.
மதியால் விதியை வெல்ல லசாத்தியம்
உத்தம குணமுடை உயிரின் மீது
உத்தமர் வாஞ்சையைப் பூண்டிடு வாரே!
உத்தம னிராமன் உத்தம ஜடாயுவை
பத்தியாய்க் கர்மம் புரிந்து பரம
பதியைக் கிட்டிடத் தானனுப் பினனே.
மதிவலன் புள்ளர சடைந்தான் மோக்ஷம்.
பின்னர்கார் மேனியனும் சொர்ன மேனியனும்
பார்மா தாகிய பாவையைத் தேடி
தென் திசை நோக்கிச் சென்றனர் வழியில்
மன்னவர் கவந்தனைக் கிட்டினர். மன்னரை
வாயினிற் றள்ளிட கரத்தை நீட்டினன்.
மாயிருள கற்றிடு மன்ன ரிருவரும்
வாளுரை நீத்து அரக்கனின் தோள்களை
மாளவே வெட்டினர். அரக்கனும் மாண்டு
விமான மூர்ந்து விண்ணிற் ருேற்றி
"புமானே! புண்ணிய! புவியைப் புரப்போய்!
விச்சா தரன்யான் விண்ணுவே கேளீர்.
நச்சா வணிந்த நம்பியி னருளை
நாடி நாடி உருநைவி லோர்நாள்
தேடி வந்தது பிரமனின் சாபமும்,
ஆகையா லிவ்வித மாயினே னய்யனே!
வாகை சூடிய மார்பனே! அப்பனே!
அன்னையைத் திருடிய அயோக்கிய னரக்கன்
மன்ன னிராவண னுமவன் கொடியன்.
யமதிசை நோக்கி அய்யனே சென்ருல்
யமனை வென்ற அனுமசுக் கிரீவாள்.
வாழ்கி ன்ருர்கள் வாளில் வலவ!
பாழ் அரக்கனையும் பாழ்படச் செய்வர்.
அன்னவரிடம் நீர் அடைந்தா லப்பனே!
அன்னையைத் திண்ணமா யடைவீ'' ரென்றே
சொல்லிவிச் சாதரன் தொழுதுகை கூப்பி
மல்லன் மிக்கவிச் சாதர நாட்டை
அடைந்து வாழ்ந்தனன் அய்யனைப் போற்றி.
அடைந்தோர் காத்திடு மய்யனும் பின்னர்
செவ்விய மேனியன் சிறந்த நோக்கினன்,
பவ்விய மாகப் பணியுலக் குனனேடும்
சென்றுபம் பாநதிக் கரையை யடைந்தனன்.
குன்றி லிருந்த வானர வாசன்
சுக்கிரீ பனின்மனம் பதைபதைப் படைந்து,
தக்க குணனுடை அனுமனைக் கூவி
மன்னர் யாரென அறியவே விடுத்தனன்.

(இன்னும் வரும்.)

புதுக்கோட்டை ஸ்ரீமார்த்தாண்ட தொழிற் பொருட் காட்சி:—இக் காட்சியானது சென்ற டிஸம்பர்மீ 19உ திறக்கப் பட்டதென்று சொன்னேம்—1914-ம் ஞு ஜனவரிமீ 25உ இவ் விராஜ்யாதிபதி பொருட்காட்சி ஹாலுக்கு சில கனவான்களுடன் விஜயஞ்செய்து, மறுமுறை காட்சிப் பொருள்களைப் பார்த்து விட்டு தமது சிம்மாஸனத்தில் வீற்றருளி விலையுயர்ந்த பரிசுகளைத் தாமே உரியவர்களுக்கு அளித்ததும் தவிர, தாம் இருமுறை பொருட் காட்சியைப் பார்த்ததிலிருந்து 1913ம் வருடத்தில் வந்திருக்கும் பொருட்களில் அனேகம் சென்றவருடத்தில் வந்திருந்த சாமான்களைக்காட்டிலும் மிக்க சிலாக்கியமானவைகளாயிருந்தனவென்றும் இக்காட்சியை வருஷா வருஷம் அபிவிருத்திக்குக் கொண்டு வரும்படி சபையோர்கள் யாவரும் ஊக்கத்துடன் முயலவேண்டுமென்றும் வற்புறுத்தினதுடன், கமிட்டி ப்ரெஸிடென்டு, காரியதரிசி, இதர மெம்பர்கள் மிகுந்த சிரத்தையுடன் காரியங்களை சீர் பெற நடத்தி வந்திருக்கிருர்களென்றும் இங்கிலீஷில் துலக்கமாக யாவரும் கேட்டுக் களிக்கும்படி உரைத்து விட்டு, இவ்வருஷத்துப் பொருட்காட்சி அந்தக்ஷணம் முதற்கொண்டு மூடப்படுமென்றும் ஆஞ்ஞாபித்தார்கள். இவ்விதம் 1913ம் வருஷத்தியப் பொருட்காட்சி மங்களகரமாய் நடந்தேறியது.

தரணீபதி அல்லது தந்திரபாலன்

DHARANIPATHI or THE BOY DETECTIVE

(முன் தொடர்ச்சி.)

"ஸார், நான் சொல்வதுதான் சரி; தாங்கள் சாமர்த்தியத்திலும் அனுபவத்திலும் சற்றேனும் குறைந்தவரல்லர் என்று எனக்குத் தெரியும். தாங்கள் சொல்வதுபோலதான் வெளியிலும் சோதனை செய்தேன். தாங்கள் கவனித்த விஷயங்களையே, இன்னும் நுட்பமாய் நானும் கவனித்தேன்; ஆனால் அங்குள்ள அடையாளங்கள் மனுஷ்யனால் செய்யப்பட்டவையல்ல என்பதை அறிந்து கொண்டேன். அங்கே எதிரிலுள்ள சுருட்டுக் கடையில் விசாரித்ததில் நேற்று மாலையில் ஒரு குரங்காட்டி அவ்வழி வந்ததாகவும் அவனுடைய குரங்கு தாவிக்குதித்து பந்தலின்மேல் ஏறி உட்கார்ந்து கொண்டதாகவும், அக்குரங்காட்டி கயிற்றினால் அதை வேகமாய் இழுக்க குரங்கு பூந்தொட்டியின்மேல் குதித்து அதை உடைத்துவிட்டதாகவும் தெரியவருகிறது. சுருட்டுக் கடைக்காரன் தொட்டி உடைந்துபோன சப்தத்தைக் கேட்டதாகச் சொல்கிறான்."

மாதவராவ் சற்றுநேரம் பிரமையடைந்துவிட்டார். மூக்கின்மேல் கையைவைத்தார்; பெருமூச்சுவிட்டார்; பிறகு தாம் குறிப்பு எழுதிவைத்திருந்ததைக் கிழித்தெறிந்துவிட்டு தரணீபதியின் குறிப்பை எடுத்து பத்திரப்படுத்தினார்.

"தரணீ, இந்த கேஸ் உன் குறிப்பின் ஆதாரத்தைக் கொண்டே இனி நடத்தப்படும், நான் நினைத்ததைக் காட்டிலும் அதிக சாமர்த்தியசாலியாய் விளங்குகின்றாய். உன்னைப்போல் ஒருவன் இங்கிருந்தால் எங்களுக்கு எவ்வளவு நன்மை தெரியுமா?" என்று அவன் முன்னிலையிலேயே அவனைப்புகழ ஆரம்பித்தார்.

இரண்டாம் அத்தியாயம்

புத்திமானே பலவான்

தரணீபதி மூன்று மாதத்திற்குள் தந்தியடிக்க நன்றாய்க் கற்றுக்கொண்டான். அவன் சம்பளமும் இப்பொழுது இருபது ரூபாயாயிற்று.

திடீரென்று ஒருநாள் மாதவராவ் ஜன்னலின் வழியாய் ஒருவனைச் சுட்டிக்காட்டி, "தரணீ, அதோ, பார்; அவன் எங்கு போகிறானோ அங்கே கூடப்போய்ப் பார்த்துவா" என்றார்.

"எவன்?" என்று சொல்லிக்கொண்டே நடக்கச் சித்தமா யிருந்தான்.

"கையில் பிரம்பு, முறுக்கிவிட்ட மீசை, சிவப்புத் தலைப்பாகை, அல்பாகா சட்டை; இதுதான் அடையாளம். சீக்கிரம்!"

உடனே புறப்பட்டான். மாதவராவ் காட்டிய மனிதனைப் பிடித்து அவன் பின்னாலேயே சென்று கொண்டிருந்தான். அம்மனிதனோ ஒரு தந்தியாபீஸில் நுழைந்து ஏதோ துண்டுக்கடிதத்தில் சில வரிகள் எழுதி அத்துண்டுச் சீட்டையும் பணத்தையும் தந்தியடிப்போரிடம் கொடுத்து அதைச் சீக்கிரம் அனுப்பும்படியாகக் கேட்டுக்கொண்டான். நம் தரணீபதியோ ஒரு தூண்மறைவில் நின்றுகொண்டு எல்லாவற்றையும் கவனித்துக்கொண்டிருந்தான். தந்தியடித்துக் கொண்டிருக்கும்போதே தரணீபதி தனக்கு அவ்வித்தை நன்றாய்த் தெரியுமாதலால், அனுப்பப்பட்ட சமாசாரத்தை தன் குறிப்புப் புத்தகத்தில் உடனே பதிந்து கொண்டான். அந்த மனிதன் வெளியே வர, தரணீபதியும் அவன் பின்னாலேயே சென்று அவன் ஒரு ஹோட்டலில் நுழைவதைக்கண்டு, தான் இன்னும் அவனுடனேயே திரியவேண்டிய அவசியமில்லை யென்பதை யறிந்து தானறிந்த விஷயங்களை மாதவராவுக்கு 'ரிபோர்ட்' செய்யத் திரும்பினான். மாதவராவ் எல்லாவற்றையும் கேட்டு "அப்பா, தரணீ, எல்லாம் சரிதான், என்ன தந்தி விஷயம் என்பது தெரிந்தால் நமக்கு எவ்வளவோ நல்லதாயிற்றே!" என்றார்.

"ஸார், இதோ தந்தியின் காபி" என்று தான் வரைந்துள்ளதை எடுத்துக்காட்டினான்; மாதவராவுக்கு அளவில்லா ஆனந்தமுண்டாய் விட்டது. "பசங்களென்றால் இப்படியன்றோ எப்பொழுதும் சாமார்த்தியத்துடனிருக்கவேண்டும்" என்று சொன்னார்.

* தந்தி:—

"வீரவர்மன்,
10, வீரகோயில் வீதி, சென்னை,

அவளை அதிசீக்கிரம் அனுப்பிடவும். தீர்த்தஸேனன் ராஜிக்கு வரமாட்டேனென்கிறான்.

தியாகன்."

மாதவராவ் தந்தியைத் திருப்பித்திருப்பி படித்துப் பார்த்தார். அவர் முகம் ஏதோ வருத்தத்தை விளக்கிற்று.

* ஆங்கிலத்தில் இருந்தது பின்வருமாறு:—

Viravarman,
10 Virakoil Street, Madras

Send her over very early as Tirthasena offers no compromise either.

கடைசியில் "அப்பா, தரணீ, நீ வேறு யாரோ ஒருவனைப் பார்த்திருக்கிறாய்" என்றார்.

"இல்லை, ஸார், தாங்கள் சுட்டிக்காட்டிய மனிதனையே நான் பின்பற்றிச் சென்றேன்."

"இருக்கலாம், ஆனால் நான் குறிப்பிட்டுச் சொன்னவன் போலி நாணயங்கள் செய்வதில் மிக்க பேர்போன பேர்வழி. தந்திவிஷயமோ வெகு சாதாரணமாயிருக்கிறது. யாதொரு உளவும் இதில் அகப்படவில்லையே" என்றுசொல்லி அக்குறிப்புப் புத்தகத்தை தரணீபதியிடம் திருப்பிக் கொடுத்தார் மாதவராவ்

"அப்படிப்பட்ட பேர்வழியா?" என்று வெகு மெதுவாய்ச் சொல்லிக்கொண்டே யோசனையில் ஆழ்ந்திருந்தான். "சரி எனக்கு ஒரு புலனகப்பட்டு விட்டது!" என்று மகிழ்ச்சியுடன் கூறினன். "இதோ பாருங்கள், தந்தியிலுள்ள வார்த்தைகளின் முதலெழுத்துக்கள் (Shove at once) தள்ளிவிடு, என்று பொருள் தருகின்றன." உடனே மாதவராவ் அக்குறிப்பை தாணியிடமிருந்து வெடுக்சென்று பிடுங்கிக்கொண்டு "அப்படியா? ஆமாம்! அப்படி தான் செய்கிறார்கள். தள்ளிவிடு!, அதாவது: போலி நாணயங்களைச் செலுத்திவிடு-ஊங்-அப்படியே யாகட்டும்.—தாணீ. நீதான் சாமர்த்தியசாலி. நீ இந்த வேலைக்கென்றே அவதரித்தவன்" என்று சொல்லி அவனைத் தட்டிக் கொடுத்தார்.

மாரிகாலஞ்சென்று வேனிற்காலம் வந்தது. தாணீபதியின் தாயார் வரவர சவுக்கியமாய்க் கொண்டே வந்தார்கள். அவர்கள் கஷ்டமெல்லாம் சிறிது சிறிதாய் நீங்கிக்கொண்டே வந்தன. கஷ்டம் நீங்கவும் மனோ வியாதியும்நீங்கலாயிற்று. தங்கள் வீட்டை மிக்க சுத்தமாயும் அழகாயும் வைத்திருந்தார்கள். தாணீபதியென்றால் எல்லாருக்கும் இஷ்டம். ஊரில் எல்லா முக்கியமான கேஸ்களும்தாணீபதிக்கே வந்து சேரும். ஆனால் இவனைவிட அனுபவசாலிகள் இந்தத் துப்பறியும் உத்யோகத்தில் இல்லை யென்றல்ல. இவன் வயதையும் மதிநுட்பத்தையும் கருதியே மாதவராவ் இவன்மீது அவ்வளவு அன்பு செலுத்தலானர்.

ஆகஸ்ட்மீ ஒருநாள் காலை தாணீபதி தன் உத்யோக விஷயமாய் சென்னைக்குப்போகும் புகைவண்டியில் போய்க்கொண்டிருக்கிறன். இவனைப்போல சுறு சுறுப்பும் உத்ஸாகமும் உள்ளவர்கள் அவ்வண்டித் தொடரில் பிரயாணம் செய்தவர்களில் ஒருவராவது கிடையாது. வண்டி தாராபுரத்திலிருந்து சென்னைக்கு பாதி வழிகூட செல்லவில்லை. திடீரென்று ஏதோ முறிந்து விழுந்தது போல் ஓர் பயங்கரமான ஓசையுண்டாகி பிறகு ரயில் 'என்ஜின்' உடைந்து விடவும் ஏக கூச்சலுண்டாயிற்று. உடைந்த என்ஜினின் நீராவி யோசையும் பிரயாணிகள் போடும் கூப்பாடும் காதை செவிடுபடச் செய்தன. பிணைக்கப்பட்ட வண்டிகள் ஒன்றோடொன்று மோதவும், உள்ளிருந்த பிரயாணிகள் உள்ளிருந்தபடியே குப்புற விழுந்தார்கள். தாணீபதி மாத்திரம் உடனே எழுந்து ஏதோ ரயில் வண்டிக்கு விபத்து நேரிட்டது என்றறிந்து முன்வண்டிகளில் உள்ளவர்களுக்கு காயம் அதிக மென்பதைத் தெரிந்து அவர்களைப் பார்ப்பதற்கும் அப்படி காயப்பட்டவர்களுக்குத் தன்னாலியன்ற உதவிபுரியவும் தான் ஏறியிருந்த வண்டியினின்றும் குதித்துச் சென்றான்.

அம்மம்மா! தாணீபதி கண்ட காட்சியை என்னென்று கூறுவது! எங்குகண்டாலும்சேதம்! என்ஜின் ஒருபக்கம் சாய்ந்துகிடந்தது. வண்டிகள், முக்கியமாய் முன்வண்டிகள்-ஒன்றன் மேலொன்று மோதி உடைந்து கிடந்தன! உள்ளேயிருந்த சாமான்களும் தபால் மூட்டைகளும் மூலைக்கொன்றாய் சிதறுண்டு கிடந்தன! வண்டியின் கீழ் நசுக்குண்டு இறந்து கிடந்தவர்கள் அனேகர்! உடைந்த துண்டுகளின் கீழ் விழுந்து எழுந்திருக்க சக்தியற்று உதவிக்காகக் கெஞ்சினவர் பலர்! ரெயில் கார்ட், இதர ரெயில்வே உத்தியோகஸ்தர்கள் ஆகிய இவர்களின் இரைச்சலோடு பிரயாணிகளின் கூக்குரலும் சேர்ந்து மகா தடபுடலாயிருந்தது.

"வைத்தியர்களையும் ஒரு ஸ்பெஷலையும் அனுப்பும்படி தந்தியடிக்கவேண்டும்" என்று ரெயில்வே கார்ட் சிலருக்குச் சொல்லிக்கொண்டிருப்பது தாணீபதியின் காதில் விழுந்தது.

"வண்டியில் தந்தியடிப்போனும் இருந்தான். பாவம் அவன் இறந்து விட்டானே! என்ன செய்வோம்!" என்று கூறுவதையும் கேட்டான் தாணீபதி.

"தந்தியடிக்கும் யந்திரம் ஒன்றும் கெட்டுப்போகவில்லையா?"

"இல்லை. உனக்கு தந்தியடிக்கத் தெரியுமா?"

"ஆகா, தெரியும், உங்களுக்காக வேலை செய்வதில் எனக்கு நிரம்ப சந்தோஷம்."

"அப்படியா, அதோ இருக்கிறது யந்திரம். இதோ கம்பிச்சுருள். சமாசாரங்களை நான் எழுதிவிடுகிறேன்."

தாணீபதி மிக்க சுறுசுறுப்புடன் வேலை செய்து, யந்திரத்தை சீர்ப்படுத்தி தந்திக் கம்பிகளை வேண்டிய வண்ணம் கோத்து எல்லா தந்தியாபீஸுகளுக்கும் சமாசாரம் தெரியும்படி செய்தான். "நாம் நல்ல அதிர்ஷ்டசாலிகள். இம்மாதிரி ஒருவர் இருக்கவேண்டியது அவசியம். அப்பா இதோ தந்தியடிக்க சமாசாரங்கள்" என்று சில துண்டுக் கடிதங்களை தாணீபதியிடம் கொடுத்தான். தாணீபதி ஓர் பெட்டியை மேஜைக்குப் பதிலாய் வைத்துக்கொண்டு தந்தியந்திரத்தை அப்பெட்டியின் மீது பொருத்தி தான் கீழே முழந்தாளிட்டு உட்கார்ந்துதந்தியடிக்க ஆரம்பித்தான். அவனைச்சுற்றி வேடிக்கை பார்க்க வந்தவர் அனேகர். சிறிது பொழுதிற்கெல்லாம் எல்லாரும் எதிர் பார்த்த வண்ணம் ஸ்பெஷல் வண்டியும் வைத்தியர்களும் வந்து சேர்ந்தார்கள்.

இப்பொழுது தாணீபதிக்கு யாதொரு வேலையுமில்லாததினால் அவ்விடத்தில் சற்று உலாவிக்கொண் டிருந்தான். புகைவண்டி விபத்தில் எவ்வளவு சேதமுண்டாயிற்று என்பதைக் கவனித்துக் கொண்டேவருகையில் கீழே குப்புற ஒரு மனிதன் விழுந்திருந்ததையும், அப்படி விழுந்திருந்தவனது தலையைத் தன் மடியில் வைத்துக்கொண்டு ஓர் அழகிய பெண் உட்கார்ந்திருந்ததையும் கண்டு அப்பெண்ணருகில் சென்றான். கீழே விழுந்திருந்தவன் இறந்து விட்டான் என்பதையும், துக்கத்திலும் அங்கிருந்த பெண் தன் சௌந்தர்யத்தில் யாதொரு குறைவுபடாமலிருத்தலையும் கண்டறிந்

தான். உருவத்திலும் மனோபாவனையிலும் அப்பெண் சற்று தரணீபதியை ஒத்திருந்தாள். கொவ்வைப்பழம் போன்ற இதழும், அகன்று நீண்ட கண்களும், மேகம்போன்ற கரிய கூந்தலும், வருத்தத்திலும் யாதொரு தாழ்வையுமடையாத சோபையும் அவளது இயற்கைக்குணங்களை எடுத்துக்காட்டுவன போலிருந்தன. அவள் சற்று வாடின முகத்தினளாய் இருப்பதை தரணீபதி கவனித்தான். பரிதாபத்துடன் மெல்லிய குரலில் "அவர் உன் தகப்பனாரோ?" என்றான் தரணீ.

யாரென்று உடனே தலையை நிமிர்த்திப்பார்த்தாள். அவன் தந்தியடித்துக் கொண்டிருக்கும்பொழுது தான் கவனித்த இளைஞனென்று அறிந்து "ஆமாம்" என்று மாத்திரம் பதில் அளித்தாள்.

ஆனால் உடனே அம்மொழி வரவில்லை. உள்ளதைச் சொல்லுவதற்குச் சற்றுயோசித்தனளோ, அல்லது உண்மையையே மொழியவில்லையோ நமக்கு இப்பொழுது ஒன்றும் தெரியாது.

"இறந்து விட்டனரே!"

"ஆமாம், எனக்குத்தெரியும்."

"உனக்கு உற்றதுணை யாராவது இங்கு இருக்கிறார்களோ?"

தரணீபதியை நன்றாய் உற்றுநோக்கி, "இல்லை" என்றாள் அம்மாது.

அப்பெண்ணுக்கு எவ்விதமாய் உபகாரம் செய்வது என்பதை யறியாமலும், ஏதாவது உதவிசெய்தால் தன்னை என்ன நினைப்பார்களோ என்னும் எண்ணமுடையவனாயும் அவ்விடத்திலேயே சற்று நின்று கொண்டிருந்தான்.

"பாவம், உனக்கு இப்படிப்பட்ட கஷ்டம் வரக்கூடாது!" என்றான் தரணீபதி.

"என்ன செய்யலாம்! எல்லாம் ஈசன் செயல்!" என்றாள் அப்பெண்மணி.

"இப்பொழுது வெகுசாந்தமாயிருக்கிறாள். பாய்ந்தால் புலிபோலிருப்பள்!" என்று தனக்குள்ளே அவளது இயற்கையைப்பற்றிச் சொல்லிக் கொண்டிருந்தான். இப்படி அவன் எண்ணமிட்டுக் கொண்டிருக்கையில் வைத்தியர்களும், மற்று உதவிபுரியவந்த ஆட்களும் பெருங்கூட்டமாய் அப்பக்கம் வந்து கொண்டிருந்தார்கள்.

அச்சிறுமி அக்கூட்டத்தைக்கண்டு மிகவும் அஞ்சினவளாய் தரணீபதியை கெஞ்சும் பாவனையாய் கடைக்கண்ணால் நோக்கினாள். தழுதழுத்த குரலில்: "தயவுசெய்து சற்று எனக்குத் துணையாக இருப்பீர்களா? அவர்களைக்காண எனக்கு மிகவும் பயமாக இருக்கிறது" என்றாள். அங்கு வந்த வேலையாட்கள் அச்சிறுமியைச் சிறிதேனும் கவனியாதவர்களாய் கீழே இறந்திருந்த மனிதனைத் தூக்கினார்கள். அப்பெண்ணுக்கு மகா கோபம் பொங்கிவிட்டது. என் செய்வாள் பாவம்! தரணீபதியை நோக்கி மிகவும் பரபரப்புடன்: "நீர்தான் எனக்குத் துணை. உங்களையேதான் நம்பியிருக்கிறேன். அச்சவத்தை மறுபடியும் எளிதில் கண்டறியக்கூடுமோ என்று நன்றாய்க் கவனித்துக்கொள்ளும். அவர் சட்டையிலுள்ள கைக்கடியாரத்தையும் மற்றுமுள்ள சாமான்களையும் எடுத்துக்கொண்டு வாரும். அவர் இடுப்பில் நேர்த்தியான வார்க்கச்சை ஒன்றிருக்கிறது. அதையும் எடுத்துக்கொண்டு வாரும்" என்று கூறினாள்.

இப்படி அவள் வெகு கம்பீரத்துடன் மொழிந்ததைக்கேட்டு ஆச்சர்யமடைந்தவனாய்ப் பதிலுரைக்காமல் அவள் சொல்லியவண்ணம் செய்ய முயன்றான். பிணத்தைத் தூக்கவந்த இருவரை நோக்கி தான் இறந்துபோனவரது உடுப்பிலிருக்கும் சொத்துக்களை எடுத்துக்கொள்ளும்வரைச் சற்று நிற்கச்சொன்னான். அவர்கள் சற்றுத்தயங்கவும் உடனே கடியாரத்தையும் சட்டையிலிருந்த குறிப்புப் புத்தகத்தையும் எடுத்துக்கொண்டான்.

அருகில் நின்று கொண்டிருந்த ஒருவன், "ஏ, என் அப்பையனே இப்படி விடுகிறீர்கள்; ஏதாவது இப்பயல் உறவினனா! திருட்டுப்பயலாயிற்றே!" என்றான். ஆட்களில் ஒருவன் திடீரென தரணீபதியின் கையைப் பிடித்துக்கொள்ள, நம் **தந்திரபாலன்** அவன் பிடியை உதறித்தள்ளிவிட்டு, தன்னை இகழ்ந்துரைத்தவன் யாரெனக் கண்டறிந்துகொண்டான். கைப்பிரம்பு, முறுக்கிவிட்ட மீசை, சிவப்புத்தலைப்பாகை, அல்பாகாசட்டையுள்ள் மனிதன்! எப்பொழுது இவனைப்பார்த்திருக்கிறான் நம் தரணீபதி! வேற்றுக் குரலாகவும் இல்லை!

"இவன் என் நேசன். இறந்துபோனவர் என் தகப்பனார்," என்று அழுத்தமாகவும் திருத்தமாகவும் அப்பெண்கூறலானாள். சற்றுமுன் பேசிய அந்நியன்மீது அவளுக்குண்டான ஆக்ரோஷத்திற்களவில்லை.

"ஆமாம், அவர்கள்—அம்மனிதனும் சிறுமியும் வண்டியில் உட்கார்ந்திருந்ததை நான் பார்த்தேன். அவர்கள் மைசூர் பிராந்தியத்தைச் சேர்ந்தவர்களாயிருக்கவேண்டுமென்று அப்பொழுதே நினைத்தேன்" என்று அங்கிருந்த ஒரு பிரயாணியும் சொன்னான்.

"ஓ, அதெல்லாம் சுத்த பொய். அவன் அவள் தகப்பனல்ல. அந்தப் பயல் சுத்த முடிச்சுமாறி. இறந்து போயிருப்பவன் என்நண்பன் வீரவர்மன். சென்னையில் பாங்க் நோட் செதுக்கு வேலை செய்பவன். அவரது உடலையும் சொத்துக்களையும் நான் பார்த்துக் கொள்கிறேன்."

"அப்பப்பா! நீ சொல்வதெல்லாம் சுத்த அபத்தம், த்யாகு, நீ எப்பவாவது எங்கப்பாவுடன் நேசமாயிருந்ததுண்டா, சொல், பார்ப்போம்" என்று அவ்வந்நியனைக் கண்டு கூவினாள் அச்சிறுமி.

"இதோ பாருங்கள், நான் இவளுக்குத் தெரியும் என்பதை ஒப்புக் கொள்கிறாள்" என்று இளித்துக் கொண்டே கும்பல்கூடியிருந்த ஜனங்களை நோக்கிக் கூறினான்,

த்யாகன்! வீரவர்மன்! யார் இவர்கள்! யோசித்தான் தரணீபதி. முன்ஞாபகம் வந்துவிட்டது! கும்பல் வரவர அதிகமாகத் தொடங்கிற்று. சிறுமியை

நோக்கி, "வார்க்கச்சையென்று கூறினாய்?" என்றான் தாணீ.

"ஆம், அதுவும் சாமானின் ரயில்வேசீட்டும்." தாணீபதி குனிந்து அவைகளை எடுக்கச் சென்றான். சிவப்புத் தலைப்பாகையான், "அப்பா, என்ன கெட்டிக்காரத்தனம். திருட்டுப்பயலைப் பாருங்கள். இம்மாதிரி இறந்து போனவன் உடைகளை யாரோ ஒருவன் சோதனை போடலாமா?"

பக்கத்தில் நின்றுகொண்டிருந்த சற்று வாயாடியான ஒருவன்: "நீ யாரப்பா, பிரமாதமாய் இறந்து போனவனைப்பற்றிப் பரிந்துபேச வந்துவிட்டாய்! அடே! மோரையைப் பாரடா! உனக்கு அந்த கடியாரமும் குறிப்புப் புத்தகமும் ரொம்ப அவசியம்போலிருக்கு! ஸ்பெஷலுக்காகத் தந்தியடித்து நன்மை செய்தவன் இச்சிறுவன். உன்னைவிட எவ்வளவோ யோக்யனாகக் காணப்படுகிறான். ஜாக்ரதை!"

எல்லாரும் இதைக் கேட்டுச் சிரித்தார்கள். சிவப்புத் தலைப்பாகையான் தன் நூதன எதிரியை உற்று நோக்கி, தன் சட்டையின் உட்புறத்தில் கையை விட்டான். தாணீபதியோ வார்க்கச்சையையும் ரயில்வே ரசீதையும் எடுத்துக்கொண்டு, "கனவான்களே, இப்படிச்சற்றுப் பாருங்கள்; நான் தாணீபதியென்னும் தாராபுரத்துத் தந்திரபாலன். துப்பறியும் போலீஸ் உத்யோகத் தலைவர் மாதவராவ் அவர்கள் எனக்களித்திருக்கும் உடையும் தாக்கீதும் என்னிடத்திலிருக்கின்றன. வேண்டும்போது காட்டத் தயாராய் இருக்கிறேன். இதோ இங்கே சச்சரவு செய்த, கண்டபடி பேசும் மனுஷ்யன் யாரெனில், போலி நாணயங்கள் செய்வதில் மகா கியாதிபெற்ற பேர்வழியாகிய தியாகராஜன்" என்று சொல்லி முடிப்பதற்குமுன் அம்மனிதனின் முகம் வெளுத்துப் போய்விட்டது. தாணீபதியோ விடாமல் சற்று உரத்த குரலில், "இதோ இறந்துள்ள மனிதன் இவன் தொழிலில் கூட்டுவேலை செய்து வந்தவன். இவன் மீது குற்றம் ஏற்படக் கூடிய ஏதாவது வார்க்கச்சையில் இருக்குமோ வென்று இவன் அஞ்சுகிறான். நான் இவர்கள் இருவரையுமே தேடிப் பின்பற்றிவந்திருக்கிறேன். சோதனையின் பொருட்டும் இறந்து போனவனது குழந்தையாகிய இச்சிறுமியின் வேண்டுகோளினிமித்தமும் இச்சொத்துக்களை நான் கைப்பற்றுகிறேன்" என்றுபேசி அச்சிறுமியை நோக்கினான். அவள் தன் முகக்குறிப்பினால் அவனுக்கு ஒன்றும் வெளிப்படுத்தவில்லை. அவர்கள் இருவரும் ஒருதொழிற் கூட்டாளிகள் என்று தாணீபதிக்குத் தெரியாமலிருந்தபோதிலும் தைரியமாய் மனதில் தனக்குத் தோன்றினதை யுரைத்தான். ஜனங்களும் உண்மையென்றே நம்பி விட்டார்கள்.

தியாகராஜன் (கோபத்துடன்):—"அடே, நீ திருடன், சுத்த அயோக்யன்" என்று கூறிக்கொண்டே கையில் ஒரு பெரிய கத்தியுடன் தாணீபதியை நோக்கி எதிர்க்க வந்தான்.

ஆனால்அச்சிறுமியோ திடீரென ஓர் சிறிய பிச்வாவைத் தன் மார்பினின்று எடுத்து "தாணீ, தாணீ, இதோ இதை எடுத்துக்கொள்" என்று கூவினாள். எல்லாரும் ஆச்சர்ய மடைந்தார்கள். தாணீபதியும் மிக்க வியப்படைந்தபோதிலும் அப்பிச்வாவை வாங்கிக்கொள்ளாமல் தன்சட்டையின் உட்பையிலிருந்த கைத்துப்பாக்கியை சரேலென எடுத்து மருந்தெடுத்துக் கிடித்த சுடும்பாவனையில் நின்று, "அடே, அப்படியே நிற்கிறாயா? அல்லது சுடட்டுமா உன்னை, என்ன?" என்று அதிகாரத்துடன் பேசலானான்.

தியாகராஜன் ஒருபெரும்பயங்காளி; தவிர அவனுக்குச் சிறிதேனும் மதிநுட்பமும் கிடையாது. தாணீபதியோ தன்காரியத்தை முடிப்பதில் கண்ணாயிருப்பவன்; வெகுகம்பீரத்துடன் சுடுவதற்குத் தயாராயிருந்தான். கடைசியில், தான்செய்தது பிழை என்று த்யாகு அறிந்து கொண்டான். கூட்டத்தில் எல்லாரும் தாணீபதியின் பக்ஷமாயிருப்பார்கள் என்றும் அவனுக்குத் தெரிந்தது. நேரே வந்து கொண்டிருந்தவன் திடீரென நின்று, ஆவென்றுகதறி, தன் மதியீனத்திற் கறிகுறியாக சற்றுத் தலையசைத்து, கத்தியை முன்போல தன் சட்டைப்பையில் போட்டுக்கொண்டு வந்தவழியை நோக்கிப்போகலானான். எல்லாரும் நகைத்தார்கள்.

சற்று வாயாடியாயிருந்த பிரயாணி: "அடே, பையன் ஏமாந்த பேர்வழி என்று நினைத்து விட்டையோடா?" என்றான்.

தாணீபதி புன்னகைசெய்து தன் கைத்துப்பாக்கியைத் தன் சட்டைப்பையில் போட்டுக்கொண்டான். ரயில்வே கார்ட் அவனருகில் வந்து, "அந்தப்பயலுக்கு அப்படிதான் செய்யவேண்டும், நல்லது, நீ தந்தியடித்தாயே, அதற்காக உனக்குச் சேரவேண்டிய தொகையை கம்பெனியார் கொடுப்பார்கள், உன் விலாசம் என்ன, தம்பி."

தாணீபதி சற்று மயங்கி. "உங்—எனக்கு அப்படி அதற்காகப் பணம் ஒன்றும் வேண்டியதில்லை."

"இறந்துபோன தந்தியாபீஸரது உத்யோகத்தை உனக்குக் கொடுக்கச்சொல்கிறேனே!"

"ஸார், ஏற்கனவே நான் நல்லவேலையிலிருக்கிறேன். வேண்டுமானால் எனக்கு ஏன்—இவளுக்கு உதவி செய்யுங்கள், அவள் தந்தையின் உடலை—"

"தெரிந்துகொண்டேன், தெரிந்துகொண்டேன். உலகநாதன்!"

அப்படி உலகநாதன் என்று கூப்பிடப்பட்டவன் இருப்புப்பாதைக்கு அருகில் வசித்து வந்த ஓர் குடியானவன். அவன் வந்ததும் தாணீபதியை நோக்கி, தான் என்ன செய்யவேண்டும் என்று கேட்கும் பாவனையில் நின்றான். தாணீபதி பேசுவதற்குப் பதிலாய் அருகிலிருந்த சிறுமி உடனே: இதோ என் தகப்பனார் இறந்துகிடக்கிறார். தயை செய்து அவரை அடக்கம் பண்ணுவதற்கு வேண்டிய ஏற்பாடுகளைச் செய்ய வேண்டுகின்றேன், செலவுக்கு வேண்டியதெல்லாம் தங்களுக்குக் கிடைப்பது மன்றி வேண்

டியமட்டும் இனுமும் அளிக்கிறோம். எங்கள் அத்தையின் விலாஸத்தை எழுதிக்கொள்கிறீர்களா!'' என்றாள்.

அப்படியே உலகநாதன் எழுதிக்கொண்டவுடன், "நானே உங்கள் வீட்டிற்கு வருகின்றேன்'' என்று சொல்லிவிட்டு வேண்டிய காரியங்களைச் செய்ய முயன்றான். அதற்குள் ரயில்வேகார்ட் தரணீபதியிடம் வந்து "தந்தியந்திரத்தையும் தந்திக் கம்பிகளையும் எடுத்து விடவேண்டுமே!'' என, "இதோ வந்துவிட்டேன்'' என்று தன் பக்கத்திலிருந்த சிறுமிக்குச் சொல்லிவிட்டு குறித்த இடத்திற்குச் சென்றான். தன் தாயாரும் மாதவராவும் புகைவண்டி விபத்தைப் பற்றிக்கேள்விப்பட்டுத் தன்னைப்பற்றி ஒன்றும் தெரியாததினிமித்தம் வருந்துவார்களேயெனக் கருதி, தந்திகளைக் கழற்றுவதற்குமுன் தன் க்ஷேமத்தைப் பற்றி மாதவராவுக்குத் தந்தி மூலமாயே தெரிவித்தான். எல்லாவற்றையும் பிரித்து வண்டியில் சேர்த்த பிறகு சிறுமியை விட்டுப்பிரிந்த இடத்திற்கு வந்து சேர்ந்தான். அவளைக் காணவில்லை. ஆனால் அங்குமிங்கும் பார்க்கையில் சற்று தூரத்தில் முழங்காலின்மேல் கை ஊன்றிகொண்டும், கன்னத்தின் மீது உள்ளங்கையைப் பதிய வைத்துக்கொண்டும், ஓர் மரத்து நிழலில் அவள் உட்கார்ந்திருந்ததைக் கண்டான். தரணீபதியும் சென்று அவள் பக்கத்தில் உட்கார்ந்தான். இருவரும் இருப்புப்பாதையில் வேலை செய்யும் கூலியாட்களைக்கவனித்துக்கொண்டிருந்தார்கள். சற்றுநேரம் கழித்து தரணீபதி, "உன்பேர் என்ன? எனக்குச் சொல்லவில்லையே!'' என்றான்.

...வெகுநேரம் மௌனமாயிருந்து, பிறகு "ஆமாம், சொல்லவில்லை.—என்பேர்—நீலாம்பாள்'' பிறகுமறுபடியும் மௌனம்.

"நாம் இப்பொழுது போக சாத்யப்படாதோ?''

"உஹூம்—முடியாது. ஆனாலும் வேலை வெகு சீக்கிரம் நடந்துவருகின்றது.''

"அப்படியா? இருக்கட்டும்—எங்கப்பா உனக்குத் தெரியுமோ? அவரையா பின்பற்றி வந்தாய்?''

"இல்லை, இல்லை. நான் அப்பொழுது வேண்டுமென்று சொன்னேன். உங்—அவர் உன் தகப்பனாரா? எனக்குத் தெரியாதா?''

நீலாம்பாள் திடுக்கிட்டு விட்டாள்.

"உனக்கெப்படித் தெரியும்?''

தரணீபதி நகைக்கலானான்.

"அப்பா, உன்னைக்கண்டால் எனக்குப் பயமாயிருக்கிறது!'' என்று தரணீபதி அறிய விரும்பியதை அவன்நேரில் கேட்காமலே ஒத்துக் கொண்டுவிட்டாள்.

"நீ சென்னைக்கா போகிறாய்?''

"ஆமாம்.''

"நீ என்னுடன் எங்கள் வீட்டிற்கு வரவேண்டும்.''

"அம்மம்ம! என்னால் முடியவே முடியாது.''

"அப்படியெல்லாம் சொல்லக்கூடாது.'' குறிப்புப் புத்தகத்தை எடுத்து, இதோ வீரவர்மரின் டிக்கட் இருக்கிறது. நீ அதை உபயோகப்படுத்திக் கொள்ளலாமே!'' என்றாள். "வேண்டியதில்லை. எனக்கு என்னுடைய சொந்த டிக்கட் இருக்கிறது. நீ முன்னே அவரை உன் தகப்பனார் என்று சொன்னாயே?''

நீலாம்பாளின் முகத்தில் கோபமும் வருத்தமும் வந்து போய்க்கொண்டிருந்தன.

"இப்படியெல்லாம் என்னைக்கேட்கவேண்டியதில்லை. என் சமாசாரத்தைப்பற்றி ஒன்றுமே நீ அனாவசியமாய்க் கேட்பதில் யாதொரு பிரயோஜனமு மில்லை. அப்படிக் கேட்டால் உன்னுடன் பேசவுமாட்டேன். என்னோடு எங்கள் வீட்டிற்குமாத்திரம் வந்துவிட்டுப் போகவேண்டும்.''

"இவ்வளவு தூரம் நீ சொல்கிறபடியால் ஆகட்டும், வருகிறேன்.''

"அப்பா, வருகிறேன் என்பதற்கு இவ்வளவு பாடா'' என்று சொல்லி ஏதோ கன்னட பாஷையில் சொல்லிக்கொண்டாள். தரணீபதியைக் கடைக்கண்ணால் பார்த்து, தான் சொன்னதில் ஏதாவது வருத்தமுண்டாயிற்றோ என்று வியப்படைந்தாள்.

தனக்குத் தானே "ஏனோ சொல்லுகிறபடியெல்லாம் கேட்கிறது'' என்று சொல்லிவிட்டு பிறகு "நீ தியாகராஜனை சுட்டுவிட் டிருப்பாயோ?'' என்றாள்.

"அப்படியே, வாழைமரத்தைச் சாய்க்கிறது போல சாய்த்துவிட்டிருப்பேனே!''

"நான் பிச்வாவைக்கொடுக்க வந்தேனே. ஏன் வாங்கிக்கொள்ளவில்லை?''

"எனக்கு எதற்குவேண்டும்? நீ ஏன் பிச்வா வைத்திருக்கிறாய்? எனக்கு ரொம்ப ஆச்சர்யமாயிருக்கிறது?''

"அப்படியா? நான் ஏன் வைத்திருக்கிறேனென்றால்—'' என்று ஏதோயோசனை செய்துகொண்டே பேச்சை நிறுத்திவிட்டாள். சற்றுக்கழித்து "உனக்கு வேண்டுமானால் அதைக்கொடுத்து விடுகிறேன்'' என்றாள்.

"ஊங்—அது எனக்கு எதற்கு? வேண்டாம்.

அவளுக்கு வருத்தம் வந்துவிட்டது.

"அப்பப்பா! உன்னைப்போலத்தான் இருக்கவேண்டும்! பிச்வாவைப் பார்த்தாயா? தங்கத்தில் வைரம் பதித்துள்ள பிடியைப் பார்.''

"ஆமாம், போயும் போயும் பிச்வாதான் உன்னிடத்திலிருந்து வாங்கிக்கொள்ள வேண்டுமோக்கும். உன் ஞாபகார்த்தமாய் வேறு ஏதேனும் கொடுத்தால் எனக்குச் சந்தோஷம்.''

அப்பொழுதுதான் அவள் வருத்தம் நீங்கிற்று.

"தரணீ! நீ எப்பொழுதும் என்னை மறந்துவிடக்கூடாது.'' என்று தரணீபதியை கடைக்கண்ணால் நோக்கினாள். தரணீபதியும் அவளை நோக்கினான்.

"தியாகராஜனைப்பற்றி உனக்கென்ன தெரியும்? கொஞ்சம் சொல்வாயா?''

"நீ துப்பறியும் போலீஸ் வேலையிலிருக்கிறாய். வேறு யாரையாவது கேள்.''

தான் தகாத மனிதர்களுடன் வசிப்பதாகவும் அவர்கள் ரஹஸ்யங்களைத் தான் தெரியப்படுத்தக் கூடாதென்றும் இவள் வார்த்தையால் வெளியாய் விட்டது.

"இவளென்ன? துஷ்டையோ? ஏதாவது அபாயம் நேரிடுமோ? என்ன நேரிடப்போகின்றது? தெய்வாதீனம். கும்பிடப்போன தெய்வம் குறுக்கே வந்துவிட்டது!" என்று தாணீபதி தனக்குத் தானே பேசிக்கொண்டான்.

தியாகராஜன் தன் பிரம்பைச் சுழற்றிக்கொண்டே மரத்தின் பின்னுல் சென்றான். தாணீபதி அவன் போவதைக் கண்டு எழுந்து நின்றான்.

"அடே, உன்னை இன்னும் விட்டு விடவில்லை, ஜாக்கிரதை" என்று கோபாவேசத்துடன் கர்ஜனை செய்தான் தியாகன்.

"அப்படியா, ரொம்ப சந்தோஷம். இன்னம் கூட வேண்டுமானல் சேர்த்துக்கொடுக்கிறேன்" என்று புன்னகையுடன் புகன்றான் தாணீ.

"அடே பயலே, ஆகட்டும் வட்டியும் முதலும் தீர்த்துவிடுகிறேன், பார்" என்று கறுவினன் தியாகன்.

"சரிதான்" என்று உடனே தியாகன் அனுப்பிய தந்தி சமாசாரத்தை ஒப்புவித்தான் தாணீ. தியாகன் திடுக்கிட்டான். அவன் முகம் வெளுத்துப்போய் விட்டது.

"அடே நீ மகாகெட்டிக்காரன் என்று நினைத்துக் கொண்டனையோ?—நீலா, நீ உன்னைச் சேர்ந்தவர்களுக்கு துரோகம்செய்ய ஆரம்பித்துவிட்டாய்!" என்றான் தியாகராஜன். "ஆமாம், அது என்னிஷ்டம். உன் திருவாயை மூடேன்" என்றாள் நீலாம்பாள்.

"அப்படியா, உன்னையும் விடுவதில்லை, தீர்த்து விடுகிறேன்."

நீலாம்பாள் மிக்க கோபத்துடன் எழுந்தாள். ஆனல் தாணீபதி அவளைத் தடுத்துவிட்டான். நீலாம்பாள், "அவனைக் கழுவேற்றினலும் தோஷமில்லை." என்று தியாகராஜனுக்குக் கேட்கும்படியாய்க் கூறினள். தியாகராஜனே நடந்துகொண்டே மௌனமாய்ப் போய்விட்டான்.

தாணீபதியும் நீலாம்பாளும் அவ்விடத்திலேயே சற்றுநேரம் உட்கார்ந்து இளைப்பாறிவிட்டுப் பிறகு தங்களுடைய பெட்டிகள் இருக்கு மிடத்தை யடைந்தார்கள்.

பொன் விளைவு.—கடந்த 1913-ம் வருஷத்தில் உலக முழுவதிலும், 455 லக்ஷம் டாலர் பெருமான தங்கம் விளைந்திருக்கின்ற தென்றும், 1912-ம் வருஷத்தை விடப் பதினேரு லக்ஷம் டாலர்கள் பெருமான தங்கம் குறைந்திருகின்றதென்றும் கணக்கிடப் பட்டிருக்கின்றது.

Abou Ben Adhem and the Angel

Abou Ben Adhem (may his tribe increase)
Awoke one night from a deep dream of peace,
And saw, within the moonlight in his room,
Making it rich, and like a lily in bloom,
An angel writing in a book of gold:—
Exceeding peace had made Ben Adhem bold.
And to the presence in the room he said,
"What writest thou?"—The vision raised its head,
And with a look made of all sweet accord,
Answered, "The names of those who love the Lord."
"And is mine one?" said Abou. "Nay, not so,
Replied the Angel. Abou spoke more low,
But cheerly still, and said, "I pray thee then,
Write me as one that loves his fellow-men."
The Angel wrote, and vanish'd. The next night
It came again with a great wakening light,
And show'd the names whom the love of God had bless'd,
And lo!; Ben Adhem's name led all the rest.

ஆபு பென் ஆதமும், தேவதூதனும்

ஆபு பென் ஆதம்.—(அவன் குலம் ஓங்குக)
நீடிய சுகத்துயில் நின்றும் ஓர் இரா
விழித்தெழுந்தனன் அவன்: விண்ணவன் ஒருவன்:
நன்கலர் அல்லி நாண்மலர் எனவே
சந்திரி கையினைச் சுந்தர மாக்கி அந்
நில வெளிச்சத்தினின்றொரு செம்பொன்
ஏட்டினில் ஏதோ எழுதக் கண்டனன்
பேரமைதியினுற் பென் ஆதாம் பயம்,
நீங்கித் துணிவுகொள் நெஞ்சினனுகி
அறையினில் தன் முன்னுகநின்றவனை
"எழுதுவ தென்னை?" என்றனன். தலைநிமிர்ந்
தார்வமிக்க பார்வையி னேடும்
"ஈசனிடத்தே நேசமுள் ளோர்களின்,
நாமமே" என்ன நவின்றதவ்வுருவம்.
"என்னதும் ஒன்றோ?" என்றனன் ஆபு.
"இலை அவ்வாறிலை" என்றனன் தேவன்.
தன் குரல் தாழ்த்தியும் தளர்வில் மனத்துடன்
ஆபு கூறினன்: "அங்ஙன மாயின்,
ஒத்த சிருஷ்டியில் 2 உழுவலன் புடையவன்
என எனை எழுதுமா 3 றிறைஞ்சுகிறேன். என
வரைந்து வானவன் மறைந்தனன்; மறுநாள்
இரவினில் அவனை எழுப்புபே ரொளியுடன்
அந்தத் தேவனே அவன்முன் வந்து நின்
றிறை 4 நே சப்பேறு எய்தியோர் பெயர்களை
எடுத்துக் காட்டினன். எவற்றினுக்கும் முத
லாகின்றது பென் ஆதமின் பெயரே.

பண்டித ம. கோபாலகிருஷ்ணய்யர்.

* மன்னுயிரிடத்தில் மெய்யன்புடையவர்களே பகவத் பக்தியிற் சிறந்தவராவர் என்ற உயர் நன்னீதியைப் புகட்டும் இச்செய்யுள், "James Henry Leigh Hunt" என்ற மேற்றிசைப் புலவர் இயற்றியது.

1. ஆர்வம்=அன்பு
2. உழுவலன்பு=விடாது தொடர்ந்த அன்பு
3. இறைஞ்சுகிறேன்=பிரார்த்திக்கிறேன்
4. இறை=கடவுள்

வஸந்த மாளிகை

VASANTHA MALIKAI

அத்தியாயம்-18

மனவேதனை

Mental Anguish

தர்பார் கலைந்ததும், மஹாராணியார், நரசிம்ம ராஜனை ப்ரத்யேகமாயழைத்துப் பலவிதமாய் ஆறுதல் சொல்லியனுப்பினாள். ஆயினும், யந்திரப்ரயோகமான பாவை போல, தந்நினைவற்று, நரசிம்மராஜன் தன் அரண்மனை வந்து அந்தப்புரம் ப்ரவேசித்தான். உடனே வேலைக்காரன்வந்து, அவருடைய உடைகளைக் கழற்றிவிட்டு, அவருடைய உத்தரவை எதிர்பார்த்துச் சற்று வணக்கமாய் நின்றான்,

'சரி போகலாம், கூப்பிடும்பொழுது வா!' என்று அவனை அனுப்பிவிட்டுத் தன் இருகைத்தலங்களாலும் தன் கபோலங்களைப்பிடித்துக்கொண்டு அப்படியே ஸோபாவில் சாய்ந்தான்.

'உலகவாழ்வில் எது பெரிது? பெண் பெரிதா, பணம் பெரிதா? பதவி பெரிதா? அல்லது இவைகளெல்லாங்காட்டிலும் பேரின்பம் என்பது பெரிதா? முதலாவது, பேரின்பமென்பது தான் ஒன்றுண்டோ?

என்று பலவாறு சிந்திக்கலானான். ஒரு சமயத்தில் சரி! இவ்வமானத்துக்கு எவ்வளவு தூரம் உட்படுவது! வருவனவாட்டும், மஹாராணியிடம் சென்று எல்லா ரகஸ்யங்களையும் வெளியிட்டு, என் காதலியுடன் எங்கேயாவது சென்று மீத வாழ்நாட்களையாவது மனவமைதியுடன் கழிக்கின்றேன்!—ஆனால் இப்பதவியை யிழக்கவா? —எவ்வளவு கஷ்டப்பட்டு இப்பதவி யடைந்தேன்?—என்ன பதவி! என்று பலவாறு சிந்திக்கலானான். கருங்கடல் நடுவில் பெரும்புசலில் அகப்பட்டுத் தத்தளிக்கும் கப்பல் போல, அவன் மனம் நிலையற்றுத் தவித்தது.

இந்நிலைமையில் வேலைக்காரன் ப்ரவேசமாய் மஹாராஜ்! மஹாவீரர், பேட்டிக்குக் காத்துக்கொண்டிருக்காங்கள் ஆசாரவாசலில்' என்று தெரிவிக்க, நரசிம்மராஜன் 'சரி' யென்று மெதுவாய்த் தலையசைத்தார்.

சிறிது நேரத்தில் மஹாவீரன் ப்ரவேசமாய், நரசிம்மராஜனை 'மஹாராஜ்!' என்றழைத்து ராணுவ சலாமிட்டு முன் நின்றான். "மஹாவீர! நீ ஏதோ புத்திமான் என்று எண்ணியிருந்தேன். நீ தர்பாரில் செய்தவேலையானது எனக்குப் பலவித துன்பங்களுக்கு ஏதுவாய் விட்டது!—"

'மஹாராஜ்! அப்படியானால், தங்களுடையபரமரகஸ்யத்தை அச்சபையினடுவே வெளியிட்டு, எவ்வளவோ கஷ்டப்பட்டுச் சம்பாதித்த தங்கள் பதவிக்கும் கேடு விளைவித்து, 'சிரிப்போர் கண் முன் இடறிவிழுவது போல,' அதோகதியாய்ப்போகுமாறு நான் செய்யவில்லையென்று மஹாராஜா உத்தரவாகிறதோ? மஹாராஜ். தாங்களே இருந்தார்களே! அடியேன் சொன்னதை உடனே மறந்து, அதனால் ஏற்படும் கஷ்டத்துக்குத் தாமே உட்பட்டுக் கொண்டிருக்கலாமே. மஹாராஜ் தங்கள் அன்னத்தைப் புசித்த அடியேன், எவ்வாறு செப்பலாம். அதெல்லாம் எஜமானத்ரோகிகளும் உண்டவீட்டுக்கு இரண்டு நினைக்கும் பாதகர்களும் செய்யும் வேலையல்லவா?"

'அதுவும் வாஸ்தவந்தான்,' என்று சொல்லிக்கொண்டே நரசிம்மராஜன், அவ்வறையில் முன்னும் பின்னும் சிந்தையுடன் நடந்துகொடுத்தான்.

"அல்லது, மஹாராஜ்! தங்கள் பதவிக்குக்கேடு காதல்—"

"என்ன சொன்னாய்? மஹாவீர!"

"மஹாராஜ்! கடைசியாய் என்மனத்துன்பத்தை வெளியிட்டு விடுகின்றேன். மஹாராணியவர்களின் பேத்தியைத் தாம் விவாஹம் செய்ய நேர்ந்தால்,—அது விஷயத்தில் எனக்கு யாதொரு சந்தேகமும் தோன்றவில்லை—; சொக்கநாதன் கட்சி கடைசியாய்த்தோற்றுப் போகும் விஷயத்தில்—அதுவும் நிச்சயம்—; மஹாராஜ்! அடுத்த வாரிஸ்யார்,—! இப்பெரியபதவியைக் கேவலம் ஒரு—க்ராமாந்தரப் பெண்—

நரசிம்மராஜன்;—என்ன பிதற்றுகின்றாய்! மஹாவீர! மீசை முளைத்த ஆண்பிள்ளைக்கு லக்ஷணம், சம்பாதித்தாளுவதல்லவா? கேவலம் தன் மனைவியின் சொத்தைக்கொண்டு பிழைப்பது பேடியின் குணமல்லவோ? என்ன நினைத்தாய் நான் நாயக்கர் வம்சத்துதித்தவன் என்பதைச் சற்றேனும் மறந்தாயோ—?"

'மஹாராஜ்! நேரக்கூடிய ஆபத்துகளைநிர்ப்பயமாய்த் தெரிவிப்பதே அபிமானமுள்ளவர்க்கழகு. மஹாராஜ்! தங்களிடம் முகஸ்துதியாய் வார்த்தைகளைச் சொல்லி நல்லபிள்ளை யென்ற பெயர் பெற்றுச் செல்லலாம். ஆனால் அடியேன் அப்படிச் செய்வதென்றால் உண்ட வீட்டுக்கு இரண்டு நினைத்தவனாவேன். அடியேன்—ஏழை வார்த்தை யம்பலம் ஏறுமா?—மஹாராஜ்—!"

நரசிம்மராஜன்:— சற்று ஆலோசித்துவிட்டு, "கூசாமல் சொல்லு உன் அபிப்ராயத்தை—"

மஹாராஜ்! அரசர்கள் எத்தனை மனைவிகள் வேண்டுமானாலும் விவாஹம் செய்துகொள்ளலாம். அடியேன் கூறுவதென்னவென்றால், சொற்பகாலம் தங்களுக்கும் பானுமதிக்கும் உள்ள பாந்தவ்யம் ரகஸ்யமாகவே இருக்கவேண்டும். மஹாராணியவர்கள் பேத்தியைத் தமக்கு விவாஹமாய், சொக்கநாதருடைய தடையன்னியில் ராஜ்யம் தமது வசம் ஸ்திரப்பட்டபிறகு—"

நரசிம்மராஜன் —'அதுவரை—'

மஹாவீரன்:—பானுமதியம்மாள், நான் ஸதஸில் கூறியவாறுதா னிருக்கவேண்டும் அல்லது தமக்கு போகஸ்திரீ—"

நரசிம்மராஜன்:—தன் கபோலங்களைக் கைத்தலங்களால் பிடித்துக்கொண்டு தனக்குள் 'ஐயோ!

பாதுமதி! உன்கதி எவ்வாருயிற்று. கண்மணி! உன் மெய்க்காதலுக்கு நான் தக்கவனு? உன்னிடத்துள்ள காதலால் கைக்கெட்டியராஜ்யத்தைக் கைவிடுவேனு? அல்லது ராஜ்ய ஆசையால் உன்னைக் கைவிடுவதா? ஐயோ! என்மனம் எவ்வாறு தவிக்கின்றது! ஆ—ஆ—ஆ—'கண்மணி! ராஜ்யம் என் கைவசமானதும். நீதான் பட்டமஹிஷி! இதுதான் சரியானயோசனை''

'மஹாவீர! நீ சொல்லுவதும் சரியான யோசனை தான். சரி நீ சற்று வெளியே இரு. நான் சிறிது நேரம் ஏகாந்தமாய் இருக்க விரும்புகின்றேன்.''

மஹாவீரன் வெளியே சென்ருன்.

நரசிம்மராஜன்:—'என் க்ரஹசாரம் எவ்வாறு இருக்கின்றதோ?' என்று கண்ணீர் சொரிந்தான்.

ஒன்றும் நம்பாத நாஸ்திகன்கூடக் கஷ்டகாலங்களில், க்ரகங்களையும், ஜாதகங்களையும் அழைக்கின்ருனல்லவா? நரசிம்மராஜன் தன் பெட்டியைத் திறந்து அதிலிருந்த ஓர் காகிதச் சுருளை எடுத்து விரித்துப் பார்த்துச் சற்றுநேரம் ஆலோசித்துக்கொண்டிருந்தான்.

அப்பொழுது இரவு சுமார் 11-மணி நேரமிருக்கலாம். அச்சுருளை மறுபடி சுருட்டிக் கையிலடக்கிக்கொண்டு, அருகிலிருந்த படிவரிசைகளின் வழியாய் மேல்மாடியேறி நீலவர்ணமான ஆகாய விதானத்தில், முத்துக்களைப்போல ஜ்வலிக்கும் தாராகணங்களையும் அவைகளின் நடுவில், சந்திரன் மெதுவாய்ச் சஞ்சரிப்பதையும் சற்றுநேரம் உற்றுப்பார்த்தான்.

'ஸ்வாமிஜி! பரமானந்தஸ்வாமிஜி!' என்று நரசிம்மராஜன் மெதுவாயழைத்ததும், 'இதோ வந்துவிட்டேன்,' என்று சொல்லிக்கொண்டு, பாதாதிகேசம் வரை காஷாய உடை தரித்த யோகி ஒருவர் ப்ரவேசமானுர். இவருக்குச் சுமார் 50-வயதிருக்கலாம்.

"ஸ்வாமிஜி! தங்கள் குறிகளெல்லாம் தவறிப்போயினவே. அந்த மந்திரி உயிர்தப்பிவிட்டாரே!''

'குழந்தாய்! அவர் இறந்து போய்விடுவாரென்று இந்த சரீரம் சொல்லவில்லையே! க்ரகங்களின் வீக்ஷண்யத்தாலும், சம்பந்தத்தாலும் ஏற்படும் பலன்கள், தக்க பரிஹாரங்களால் நிவர்த்திக்கப்படக்கூடியவைகள்.

"செப்புகிறேன் கேளப்பா யூகமாகச்
சரியான மணிமந்த்ர ஔஷதத்தால்
சாலவே கிரகசார தோஷமெல்லாம்,
கனல்கண்ட பனிபோல விலக்கலாமே.

என்று சட்டமுனி அருளியதை நீ கேட்டதில்லையா?

'அப்படியானல் உம்முடைய ஜோஸ்யத்தால் என்ன பயன்?'

பரமானந்தர்:—"குழந்தாய்! அப்படி லகுவாய்க் கூறிவிடலாமா? கிரஹ சாரங்களெல்லாம், ஜாதகனுடைய வாழ்வின் கதியைத் தெரிவிக்கும். ஆனல் க்ரஹங்கள் ஈசுவரனுடைய உறுதிக் குட்பட்டுத்தானே ஸஞ்சரிக்கின்றன! அன்றைக்கு, இந்த சரீரத்திடல் ஒரு ஜாதகத்தைக் காட்டினையல்லவா? அதில் சனி ஆருமிடத்தில், செவ்வாய்க்கு ஸப்தம ஸ்தானத்தில்,— வக்ரசாரமாக— ஆயுஸ்தானத்திலே— இருந்தான். அதன் பலன், பிருஹத் ஜாதகத்திலே சொல்லியிருக்கிறது.—

"கேளப்பா! கிரகசார பலனுந்தன்னை
கடுமையாய்ச் சீக்குண்டாம் ஜாதகர்க்கு
கண்டமென்றே கதறிடுவார் வையகத்தோர்
காசினியில் பரிஹாரம் உரைத்தோர் மேலோர்''

ஆயினும் குழந்தாய்! நீ அவருடைய பெயரை எனக்குரைப்பாயாகில்,—அந்த நாமநக்ஷத்திரத்தைக்கொண்டு பலாபலனைச் சொல்லிவிடுவேன். சிலசமயங்களில் ஜாதகம் சரியானபடியே கணிப்பதில்லை. கணம் தப்பினலும் பலன் காண்பதரிது!''

நரசிம்மரா்ஜன்:—ஸ்வாமீ! மன்னிக்கவேண்டும். அந்த ஜாதகனுடைய பெயர் பரமரகஸ்யமானது! ஆயினும், தாங்கள் சொன்னகுறி அநேகமாய்ப் பலித்துவிட்டது. அவர் வியாதியாய் விழுந்தார். —கொடும் வியாதி. சாகத்தான் இல்லை. சரி இருக்கட்டும், மஹாவீரன் சொன்ன பிரகாரம் என் ஜாதகத்தைத் தாங்கள் பார்த்தீர்களா! என்பாக்ய—''

"குழந்தாய்! உன் ஜாதக பலனை சரியானபடி சொல்லாது நான் ஜோஸ்யம் கற்றுத்தான் பயனென்ன! உன் ஜாதகத்தில் பாக்ய ஸ்தானதிபதி சுபர்களோடு சம்பந்தம் பெற்றிருக்கிருன். ஆனல் பாபிகளுடைய வீக்ஷண்யம் கொஞ்சமிருப்பதால்—அதனல்தான்,—கொஞ்சம் மனக்கவலை—சஞ்சலம்—இடையூறுகள்—ராஜகோபம்—''

நரசிம்மராஜன்:—ஐயனே! தாங்கள் சொல்லுவது இந்த க்ஷணம் வரை சரியாகத் தானிருக்கிறது. இம்மதுரை ஸமஸ்தான—''

பரமானந்தர்:—"குழந்தாய்! நீ இருக்கும் நிலைமையோ மஹாராணியாருக்கும் அடுத்தபடி. உன்ஜாதகத்தில் பாக்கியஸ்தானதிபதி உச்சனயிருப்பதை நோக்குமிடத்தில் இதைவிட உயர்ந்தபதவி நீ அடையவேண்டும், அது எப்படிப்பட்ட பதவியோ நீ தான் ஊஹித்துக்கொள்ளவேண்டும்!''

நரசிம்மராஜன்:—"ஸ்வாமி! சும்மாக் கூசாமல் அது என்னவென்று துலங்கச் சொல்லும்'' என்று அதிக உத்ஸாகத்துடனும் முகமலர்ச்சியுடனும் வினவினன்.

பரமாநந்தர்:—"குழந்தாய்! நீயே அறியலாமே! இதோப் பார், பாக்யஸ்தானத்தில் சுக்ரன் உச்சமாயிருக்கிருன்—குருவுடன் சேர்ந்து—. சொல்லுகிருர்.

கேளப்பா! சுக்கிரனும் பாக்யத்தால்
குருவுடனே உச் சமதாய் இருப்பானகில்,
பாரப்பா! சொல்லுகின்ருர் அறிந்தமேலோர்,
பாராளும் வேந்தனென்றே ஜாதகர்க்கு!''

நரசிம்மராஜன்:—"ஸ்வாமி! ஒருவேளை அடியேனைக் கேலிபண்ணுகின்றீர்களோ?''

பரமாநந்தர்;—"குழந்தாய்! வீடு போ போ, என்கிறது! காடு 'வா வா' என்கிறது! விண்ணுலகை நாடி நிற்கும் இச்சரீரத்துக்கு இம்மண்ணுலகில் என்ன கேலி வேண்டியிருக்கிறது?''

நரசிம்மராஜன்:—ஆலோசித்துக்கொண்டே அவ்வறையில் இரண்டு மூன்றுதரம், முன்னும் பின்னும் நடந்து வந்தான். அதனடுவில், ஜோஸ்யர், குறுகுறு என்று கள்ளத்தனமாய்த், தன்னைப்பார்ப்பதைக் கண்டுவிட்டான். உடனே நரசிம்மராஜனுக்கு ஏதோ சந்தேகமுண்டாய் விட்டது. திடீரென்று ஜோஸ்யர் பக்கம் பாய்ந்து அவன் கழுத்தைப்பிடித்து ஒரு குலுக்குக்குலுக்கி "ஆண்டிப்பயலே; உண்மையைச் சொல்! நீ என்னைக் கேலிபண்ண வந்திருக்கிறாய். இவ்வாறு என்னைமுகஸ்துதி செய்யும்படி உன்னை யாராவது அனுப்பியிருக்கிறார்களா? உண்மையை உரைக்காவிடில் உன்முதுகுத்தோலை இப்பொழுதே உரித்துவிடச் சொல்லுவேன்," என்று கம்பீரமாய் எச்சரித்தான்.

ஜோஸ்யர் பயத்தால் சற்று மனம் திடுக்கிட்டவராயினும், அதை வெளிக்காட்டிக்கொள்ளாது தைர்யமாய், நரசிம்மனை நோக்கி, "குழந்தாய்! (புன்சிரிப்புடன்) ஏது அப்பா உனக்கு இவ்வளவு கோபம்? என்றார்.

நரசிம்மராஜன்:—(கோபத்துடன்) "என் பகைவரால் நீ இவ்வாறு பிதற்ற அனுப்பப்படவில்லை என்று ருஜுப்படுத்த உன்னால் முடியுமா?"

பரமாநந்தர்:—இதற்கு ருஜுவும் வேண்டுமா? நீ என்னை அந்த கோபுரத்துமேலே அடைத்துவிட்டு ஒரு நாள் முழுதும் திரவுகோலை உன்வசமே வைத்துக்கொண்டிருக்கின்றாய்! இராமுழுதும், ஆகாயத்தைப் பரிசோதித்துக்கொண்டே திருக்கணித பூர்வமாய் உன் க்ருக நிலைகளைக் கணக்கிட்டு ஸ்புடப்படுத்தி வைத்திருக்கின்றேன். இம்மண்ணுலக உணவையும் நான் அருந்தவில்லை; மானிடர் சத்தமும் கேட்கவில்லை. நான் சொல்லுவது பொய்யாகும் விஷயத்தால், இந்த ஜோஸ்ய சாஸ்திரமே பொய்யாக வேண்டும் அல்லது ஏதாவது உலகத்துக்கே ப்ரளயம் வந்திருக்கவேண்டும். என்மேல் யாதொரு குற்றமுமில்லை. நான் சொல்லுவதில் ஏதாவது தவறிற்றோ, சூரியசித்தாந்தம், ரோமக சித்தாந்தம், பிருஹத் ஜோதிடம், பாஸ்கராசாரியம், அஷ்டாங்க சித்தி, பதினெண் சித்தர்பாடல் எல்லாமே பொய்யா இருக்க வேண்டும்! உலகம் புரண்டால்தான், இம் மஹான்கள் வாக்கும் புரளும்!"

நரசிம்மராஜன்:—(சற்று ஆலோசித்துவிட்டு) "அதுவும் வாஸ்தவம்தான்! தாம் கட்டளை இடுகிற படியே எனக்கும் கொஞ்சம் அதிருஷ்ட காலமாய்த் தான் தோன்றுகின்றது—"

பரமாநந்தர்:—அதனால் தான் இந்த சரீரத்தை நீ தூஷித்தாயாக்கும். இந்த சரீரத்துக்குப்பாதகமில்லை. தேவவாக்கு ரிஷிவாக்கு இவைகளுக்கெல்லாம்—அபசாரமல்லவோ நேர்ந்துவிடும்." (தொடரும்.)

சீனாவில் சோப்புத் தொழிற்சாலை:-35,000,000 பவுண்டு மூலதனம்வைத்துப் பிரிட்டிஷ்காரர்கள் ஒரு பெரிய சோப்புத்தொழிற்சாலை ஸ்தாபிக்கிறார்கள்.

மாணவர் பக்கங்கள்

STUDENTS' PAGES

1. ஆத்திசூடி விளக்கம்

35. கீழ்மை யகற்று

இது மூன்று வகையான பொருளை யடக்கியுள்ளது. அவையாவன: (1) நம் நிலைவிடத் தாழ்ந்தவர் ஸஹவாஸம் நீக்க வேண்டியது. (2) தாழ்ந்தவர்கள் சேர்க்கையை நீக்கு (3) தாழ்ந்தவை களான குணாதிகள் அணுக இடங் கொடுக்காதே, என்பவைகளே.

(1) தாழ்ந்தநிலையி லிருப்பாரோடு ஸ்நேஹம் கூடாது என்ற முதற்பொருளை எடுத்துக்கொள்ளுவோம். நேசம் எப்பொழுதும் ஸமானமானவர்களோடே இருத்தல் வேண்டும் என்பது எல்லோருக்கும் தெரிந்தவிஷயமே: அதிலும் மேலானவர்களோடு நேசம் பாராட்டினால் நாம் வெறும் உழியின் நிலையில் தான் இருந்து நமது மரியாதையை இழக்கவேண்டி வரும் என்பதும் எல்லோரும் ஒப்புக்கொள்ளக்கூடிய விஷயம். இங்கு ஔவை இந்த இரண்டையுங்கூறாது கீழோரோடு இணங்காது நீங்கு என்று கூறுகிறாள். இந்த விஷயத்தில் தான் உலகத்தவருக்கு ஒரு ஸந்தேஹம் வருமென்று எண்ணி இப்படிக் கூறினாள். ஸமானயானவரோடு நேசம் இருக்க வேண்டியதும், மேலானவரோடு நேசமில்லாமலிருப்பதும் நியாயமே: தாழ்ந்தவரோடு ஏன் நேசம் இருக்கக்கூடாது? அப்படி இருப்பதனால் தாழ்ந்தவரை உயர்த்திய புண்யம் வருமல்லவா நமக்கு என்ற சங்கை பிறக்கும் ஸாதாரண ஜனங்களுக்கும். இப்படி சங்கிக்கலாகாதென்று தான் ஔவை இந்தஸூத்திரத்தையும் 'கீழோராயினும் தாழவுரை' என்பதையும் கூறியுள்ளாள். கீழோர்களை மரியாதையாக நடத்தி அவர்களுக்கு வேண்டிய உபகாரங்களைச்செய்யவேண்டியது முக்கிய தர்மம்தான். அதைக்கொண்டு அவர்களிடம் ஸமானமானவர்களிடம் உள்ளநேசம் என்ற மனக்கலப்பைக் கைக்கொள்ளலாகாது என்பதுதான் இவ்விரண்டையும் பொருத்துங்கால் வெளியாகும் பொருள். கீழோர்களுக்குஉபகரிப்பதைவிட்டு நேசர்போலஅவர்களை நடத்தத்தொடங்கிவிட்டால், அவர்கள் தங்கள் நிலைக்கேற்ப உலகத்தில் ஸுகமாக வாழ்ந்துவந்த நிலைதவறி நமது மேலான நிலைக்கேற்ப வாழப்பிரியப்படுவர். அதற்கு வேண்டிய இடம் பொருள் ஏவல் அவர்களிடம் இல்லாமலிருக்கலாம். ஆதலால் பூர்ணமாகா ஆசையினால் அவர் வருந்திப் பிறர் ஸுகிப்பதைக்கண்டு பொறாமைப்படும்படியாகவும் மேலோரை அனாவசியமாக குற்றங்கூறும்படியாகவும் உள்ள திர் நிலை நமது விவேகமில்லா நேசத்தால் விளைந்த தீங்காய் விடும். இதை நன்கு உணர்ந்து கீழோரிடம் தயவுடனும் நெருங்கிய பழக்கமில்லாமலும் மேல் நிலையிலுள்ளோர் பழகி அவர்கள் ஸாதாரண ஸுகநிலையைக் கெடுக்காமலிருக்க

முயலவேண்டும் என்பது இந்த ஸூத்திரத்தின் கருத்து. ஆகவே யார்யாரை எவ்வெந்நிலையில் வைத்துப் பழகவேண்டுமோ அவ்வந்நிலையில் வைத்தே பொதுவானபணிவுடன் பழகிவரவேண்டும் என்றுரச்சுது.

(2) தீயோர்நேசம் எப்பொழுதும் நீக்கவேண்டியதே. தீயோர் நேசம் காலைநிழல்போலக் குறையும்தன்மையுடையது தான்: ஆயினும் அதுவாகக் குறையும்வரை காத்திருக்கவேகூடாது: அது குறைவதன்முன் நம்மைக்கெடுத்து தண்டனையால் தான் மீளவேண்டிய கதிக்கு நம்மை உட்படுத்தி விட்டால் என்ன செய்வது? ஆதலால் அந்த நேசத்தை நீக்கமுயற்சித்துக் கொண்டே இருத்தல்வேண்டும். முயற்சி உடனே பயன்படா விட்டாலும் ஒரு கெடுதியும் வாராது: முயற்சிமாத்திரம் ஓயவேகூடாது. நேரான பிரிவு உடனே ஏற்படாவிடினும், பிரிவதற்கு வேண்டிய வெறுப்பு, ஸமயம் ஏற்பட்ட வேளைகளிலெல்லாம் பின் வாங்காது தைர்யமாக நற்புத்திகூறல் முதலியவைகளை வெளிக்காட்ட வேண்டிய முயற்சி குன்றாமலிருந்து விட்டால், தருணம் வாய்க்குங்கால் தீயோர் இணக்கம்நீக்க மிக எளிதாகிவிடும். பிரிவதற்கு வேண்டிய முயற்சி நம்மால் உள்ளது என்று உணரும் தீயோர்கள், அவர்கள் முனையும் தீயதொழிலுக்கு எல்லாம் நாம் உதவி புரியமாட்டோம் என்று நம்பிவருவர்: ஆகவே நமது புத்திமதி பயன்பட முடியாது மிக மீறிவரும் தீயோர் காரியங்களில் கலவாமலே நாம் ஒதுங்கி விடலாம்: அதனால் அவர்களுக்கு 'பார் இவ்வளவு நாள் நம்முடனிருந்து விட்டு அபாய ஸமயத்தில் ஒதுங்கி விட்டானே நன்றி கொன்றவன்' என்ற மனவருத்தமும் உண்டாகாது. ஆகவே தீயோர்களோடு சிலகாலம் பிரியமுடியாது சேர்ந்திருக்கும்படி நேரிட்டால் நல்லோர் தமது தன்மையை வெளிக்காட்டித் தமது ஸஹாயத்தை அவர் தீயமுயற்சிகள் விஷயங்களில் எதிர்பார்க்கவே கூடாது என்று காட்டிக்கொண்டே வரவேண்டும். இப்படிச்செய்து வந்தால் நம்மை மீறி அவர்கள் கொடிய காரியங்களில் முயன்றால் எளிதில் நாம் அவர்களைவிட்டு நீங்கிவிடலாம். முன்னர் நாம் அவர்களோடு கூடி இருந்தும் பிரிந்தே தான் இருந்தோம். ஆகவே கீழோர்களை நேரிடவாவது நீக்க வேண்டும், அல்லது பிரியாது அவர்களோடு இருக்கும்படி நேர்ந்துவிட்டால் நாம் அவர்களைவிட்டு வேறாயிருப்பவர் என்பதை காட்ட வேண்டிய தருணங்களில் வெளிப்படையாகவாவது காட்டிக் கொண்டே இருத்தல் வேண்டும் என்பது இந்த ஸூத்திரத்தின் பொருள்.

விபீஷணரும் விதுரரும் கீழோர்களாகிய ராவண துர்யோதனர்களிடம் சேர்ந்திருக்கும்படி நேரிட்ட காலத்திலும் அவர்களை விட்டு முற்கூறியபடி அகன்றே இருந்ததால், கீழோர் கொடிய முயற்சியாகிய யுத்தகாலத்தில் அவர்களைவிட்டு அகன்று ஒதுங்கிவிட அவர்களால் முடிந்தது. கும்பகர்ண, துரோண பீஷ்மர்களுக்கு எவ்வளவு நல்லுணர்ச்சி நல்லறிவு இருந்தபோதிலும் ஒரே அடியாய் ஒதுங்கிவிட முடியாது முடிவில் தீயோருக்காக உடல் இழந்து கடைத்தேற வேண்டி வந்தது. தாம் நடந்துகொண்ட மாதிரியில் தீயோருக்கு 'நமது முரட்டுத்தனம் முதிரும் காலத்தில் இவர்கள் உதவியை நாம் எதிர்பார்க்கலாம் என்ற நம்பிக்கை திடப்பட்டுக்கொண்டே வந்தது என்பதை உணர்ந்து விட்டனர் இவர்கள். இந்தச் சேர்க்கை ஏற்பட்டுவிட்டபடியால் கீழோரோடு இவர்கள் சேர்ந்துவிட வேண்டியே வந்துவிட்டது. கர்ணன் நல்ல தர்மாத்மாவாயினும் சற்று கவனக்குறைவாய் தீயோரிணக்கம்செய்துவிட்டபடியால் தீயோனாகவே போய் விட்டான். இவைகளிலிருந்து தீயோரிடமிருந்து பிரிந்து நிற்கச் செய்யும் முயற்சியை ஒருக்காலும் தளரவிடக்கூடாது என்பது வெளியாகும்.

3. கீழான குணநீக்கம் முக்கியமாகக் கவனிக்க வேண்டிய விஷயம். இந்த விஷயம் கவனிக்கப்படாவிடின் அஜாக்ரதையான தருணங்களில் தீயோரிணக்கம் ஏற்படும்படி தூண்டி நம்மை சந்தியிலிழுத்து விடும். தீயோரிணக்கத்தால் விருத்தியடைந்து நம்மை மீளா நரகிற்காளாக்குவது இந்தகீழான குணங்களின் ஸம்பந்தமே. கீழான நிலை என்பது நமது நோக்கமாகிய மேலான நிலைக்கு விரோதமானவைகளே. எந்த நிலையில் தேறுவதற்கும் சோம்பல், தாமஸம், மந்தம், அதிக விஷய ஸுகானுபவம், ஆஹார வ்யவஹாராதிகள் அதிகமாக விருத்தல் எல்லாம் விரோதமானவைகளே. மனம் ஒரு நிலைப்பட்டு சாந்தம் குடிகொண்டு எப்பொழுதும் ஸுகமாக இருப்பதாகிய பரமபுருஷார்த்தமான முக்தி நிலைக்கு காமக்ரோதாதி கடுங்குணங்கள், ஆப்த வாக்யங்களில் நம்பிக்கை இன்மை, ஒழுங்கின்றி உலகில் உழலுதல் எல்லாம் விரோதமான குணங்களே. ஆகவே எந்த மேலான நிலையை அடைய வேண்டுமாயினும் அதைவிடத்தாழ்ந்தனவாயும் மனதைக் கவர்ந்து கீழே இழுத்து மேலே போகவொட்டாது தடுக்குந் தன்மை உடையனவாய் உள்ள நிலைகளில் ஒருவித வெறுப்பும் ஸம்பந்தம் சற்று மற்ற பிரிவும் அவசியம் வேண்டும் என்று வற்புறுத்தும் இந்த ஸூத்ரம். தாழ்ந்த நிலைகளில் பலவைகளிலாகட்டும் அல்லது ஏதாவதுஒன்றிலாகட்டும் மனம் செல்லவே கூடாது. ஸ்வப்நத்தில் மனம் புத்தியின் சக்தியை மீறி நடக்குங்கால்கூட அந்த தாழ்ந்தவிஷய ஸம்பந்தம் ஏற்படுவதாகக் காணக்கூடாது. இப்படி தன்னை மறந்தும்தாழ்ந்த நிலைகளைக் கனவிலும் நினைக்காமைக்கே ஔவை அகற்றுதல் என்று பேராற்றலுடன் பெயரிட்டாள்.

விச்வாமித்ர மஹரிஷி கீழ்மை அகற்றி நிற்கும்வரையில் பிரஹ்மரிஷி என்று மதிக்கப்படவில்லை. கீழ்மை அகற்றுவதற்கு விச்வாமித்ரர் பட்டபாடுகளை ராமாயணம் பால காண்டத்தில்விஸ்தாரமாகக் கூறியிருப்பதை எல்லோரும் காணலாம். கீழ்மை அகற்றுவதில் சற்று அஜாக்கிரதையாக ரிஷிச்ரேஷ்டர்கள் சிற்சில ஸமயங்களில் கெட்டவழிகளில் போய்த்திண்டாடி மண்டைகலங்கி பின்னர் கடைத்தேற

வேண்டி வந்தது என்பது தூர்வாஸர் அம்பரீஷரிடமும்; வனவாஸம் செய்துகொண்டிருந்த பாண்டவர்களிடமும் பட்டபாடுகளால்வெளியாகும். அநேக சிறந்த அப்யாஸிகள் எல்லாம் உலகமதிப்பிற்கு ஈடுபட்டு தமது ஸத் அப்பியாஸங்களை விட்டு தாழ்ந்த நிலைகளை அடைந்துவிதிகொட்டுகிறேன்என்றுஉலகில்உழன்று திண்டாடுவது இந்தக் கீழ்மை யகற்றுவதை முற்றிலும் செய்யாததால்தான் என்பது திருவருட்பாப் பாடிய சிதம்பரம் ராமலிங்க ஸ்வாமிகள் அந்திமகால சரித்திர பாகத்திலிருந்து வெளியாகும். நெருப்புக் கடல், விரோதி, இவைகளை முற்றிலும் மிருதி வைக்காது கெடுத்துவிடவேண்டும்! இல்லாவிடில் மிருந்தது மூண்டெழுந்து நம்மைக் கெடுத்தும்விடும் என்பர் பெரியோர். கீழ்மையும் இந்தத் தன்மைவாய்ந்ததே. சர்வாதி கீழ்மையின் ரூபாந்திரங்களுக்கு எப்பொழுதும் எக்காரணம் பற்றியும் இடங்கொடுக்கவே கூடாது: சற்று ஏமாந்தால் நம்மை முழுத்திவிடும் தன்மையுடையன இவைகள். ஆகவே இவைகளை அகற்றிவிடவேண்டும் என்பதே இதன் கருத்து.

II மொழிபெயர்ப்பு விளக்கம்

TRANSLATION MODELS

In the city of Vienna there once reigned a duke of such mild and gentle temper, that he suffered his subjects to neglect the laws with impunity; and there was in particular one law, the existence of which was almost forgotten, the duke never having put it in force during his whole reign. This was a law dooming any man to the punishment of death, who should live with a woman that was not his wife; and this law, through the lenity of the duke, being uttery disregarded the holy institution of marraige became neglected, and complaints were every day made to the duke by the parents of the young ladies in Vienna, that their daughters had been seduced from their protection and were living as the companions of single men.

முன்னொருக்கால் வீயன்னு நகரத்துச் சிற்றரசன் மிகுந்த அமைதியுடனும் தயவுடனும் ஆண்டுவந்ததால் அவ்வூரார் தண்டனைக்கு அஞ்சாது அவ்வூர்ச் சட்டங்களை அசட்டைசெய்ய இடங்கொடுத்து விட்டான். அச்சிற்றரசன் தன் ஆளுகையில் ஒருசட்டத்தை மாத்திரம்உள்ளபடி எப்பொழுதும் செலுத்தாமலே இருந்து விட்டபடியால், அந்த சட்டத்தின் இருப்பைக் கூட மறந்துவிட்டனர் அந்நாட்டார். தன்பெண்சாதியல்லாத ஒருபெண்மணியுடன் தனித்து ஒதுங்கிச் சேர்ந்துவாழும் ஒவ்வொருவனையும் உயிர்த் தண்டனைக்கு உள்ளாக்கும் ஆற்றலுடையது இச்சட்டம். சிற்றரசன் பொறுமையால் இந்தச்சட்டத்தை எல்லோரும் அனாதரவு செய்து விட்டபடியால், விவாஹம் என்ற பரிசுத்தமான சிறந்த ஏற்பாடு குலைந்து போய்விட்டது.

'எங்கள் புதல்விகள் எமது மேல் பார்வைவிட்டு மயக்கி வெளியேற்றப்பட, இப்பொழுது அவர்கள் பெண்சாதியில்லா இளைஞரோடு தோழிகளாக வாழத் தொடங்கிவிட்டனர்,' என்ற புகார் வீயன்னுவிலுள்ள பெண்மணிகள் தந்தையர்களிடமிருந்து ஒவ்வொரு நாளும் சிற்றரசரிடம் வந்து எட்டத் தொடங்கியது.

பப்ளிக்ஸர்விஸ்கமிஷன்முன்கல்வியிலாகாவைப்பற்றியராவ்பகதூர்மிஸ்டர்M. ரங்காச்சாரியாரின் சாட்சியம்:—இந்தியன் எடுகேஷனல் ஸர்விஸென்றும், மாகாண எடுகேஷனல் ஸர்விஸென்றும், ஸபார்டினேட் ஸர்விஸென்றும் 3 பிரிவு உத்தியோகங்களிருக்கவேண்டியதில்லையென்றும், உயர்ந்த (superier service) ஸர்விஸென்றும், தாழ்ந்த(subordinate service) ஸர்விஸென்றும் 2பிரிவுகளிருந்தால் போதுமான தென்றும்; விசேஷ புத்தி கூர்மையும், போதனாசக்தியும்,கல்வித்திறமையும், போதனாசக்தியும்பொருந்திய இந்தியர்கள் உயர்ந்த ஸர்விஸைச் சேர்ந்தவர்களாயிருக்க வேண்டுமென்றும் உயர்ந்தஸர்விஸ் 2வகுப்புகளையுடையதாயிருக்கவேண்டுமென்றும், அந்த வகுப்புகளில் முதல்வகுப்பு100பேரில்35பேர்கள் இந்தியா மந்திரியால் நியமிக்கப்படவேண்டுமென்றும், 35பேர்கள் இரண்டாவது வகுப்பிலிருந்து முதலாவது வகுப்புக்கு உயர்த்தப்படவேண்டு மென்றும் 30 பேர்கள் மாகாண கவர்ன்மெண்டாரால் தெரிந்தெடுத்து நியமிக்கப்படவேண்டுமென்றும், இரண்டாவது வகுப்புக்கு 100-ல் 50 பேர்கள் தாழ்வகுப்பிலிருந்து உயர்த்தப்படவேண்டுமென்றும், 50 பேர்கள் மாகாண கவர்ன்மெண்டாரால் தெரிந்தெடுத்து நியமிக்கப் படவேண்டுமென்றுசொன்னதுமன்றி, கவுன்ஸில் மெம்பர்களாகவும், ஹைகோர்ட் ஜட்ஜ்களாகவும் இந்தியர்கள் திறமையுடன் வேலை பார்க்கும் போது, அவர்கள் இன்ஸ்பெக்டர்களாகவும், காலேஜ்பிரின்ஸிபால்களாகவும், கல்வியிலாகாத்தலைவர்களாகவும், வேலைபார்க்கலாயக்காக மாட்டார்களென்று சொல்லப்படுவது தமக்குவிளங்கவில்லை யென்றும் சொன்னார்.

இந்து ஸிலோன் ரயில்வே:—தனுஷ் கோடிக்கும் தலைமன்னாருக்கும் போக்குவரத்துக்காக தென்னிந்திய ரயில்வே கம்பெனிக்காக தயாரிக்கப்பட்ட ஸ்டீமர்கள் (steam ferry) மூன்றில், ஹார்டிஞ் என்னும் ஸ்டீமர் ஏற்கனவே பாம்பன் துறைமுகம் வந்துவிட்டது. கர்ஸன் என்னும் ஸ்டீமரும் பாம்பனுக்கு வந்துவிட்டது. எல்ஜின் ஸ்டீமரைப் பற்றிய விஷயம் ஒன்றும் தெரியவில்லை.

சிறுவர், ஸ்திரீகளுக்கான பக்கங்கள்

CHILDREN'S & LADIES' PAGES

வெளிக்கிளம்பிய குயில்பறந்தோடி ஓர்தட்டான் வேலை செய்யுங் கூடத்தின் கூரையில் உட்கார்ந்து கொண்டு பாட வாரம்பித்தது. அது பாடிய பாட்டிது தான்:—

"அம்மா என்னைக் கொன்ளு'
அப்பா என்னைத் தின்னு'
அங்கச்சி மின்னுளி
எலும்பெல்லாம் பொறுக்கி
பட்டுக்குள்ளே யிறுக்கி
ஒட்டு மாமரங்கீழே
தொட்டு வைத்த நாளே
மட்டில்லாமல் பாடும்
குட்டிக் குயிலானேன்.
என் குரலைக் கேளேன்! என் குரலைக் கேளேன்!!
கூகூ குக்கூ குக்குக்கு குக்கூ
கூஉ, கூஉ குக்குக்கு குக்கூ"

தட்டான் அப்பொழுது தான் ஒரு நயமான தங்கக் கொடி ஒன்று செய்து முடித்தான். இப்பாட்டைக் கேட்டதும் அவன் ஆச்சரியமடைந்து மறுபடியும் பாடும்படி குயிலைக் கேட்டான்; அவ்வளவு நயமாக அக்குயில் பாடியது. அவன் கேட்டிற்குக் குயில் பதிலே சொல்லாமல் சும்மா இருந்தது. அவன் மறுபடியுங் கேட்டான், அது கனத்த கிராக்கி செய்தது; 'உன் கையிலிருக்குங் கொடியை என் கழுத்தில் போட்டால் நான் மறுபடியும் பாடுவேன், சும்மா பாடு என்ருல் நான் பாடுவேனு?" என்றுமேலுஞ்சொன்னது. அதற்கு அவன் ஒப்புக்கொண்டு "குயிலே! குயிலே! பாடு கேட்போம்" என்று சொன்னுன்.

குயிலும் கீழிறங்கி வந்து கம்மாளனிடமிருந்து கொடியைப் பெற்றுக் கொண்டு பஞ்சமஸ்வரத்தில் வெகு நயமாக இசை கெடாவிதம் யாழை மீட்டினுல் எப்படி இருக்குமோ அந்த விதமாக,

'அம்மா என்னைக் கொன்னு'
அப்பா என்னைத் தின்னு'
அங்கச்சி மின்னுளி
எலும்பெல்லாம் பொறுக்கி
பட்டுக்குள்ளே யிறுக்கி
ஒட்டு மாமரங்கீழே
தொட்டு வைத்த நளே
மட்டில்லாமல் பாடும்
குட்டிக் குயிலானேன்.
என் குரலைக்கேளேன், என் குரலைக் கேளேன்!
கூகூ குக்கூ குக்குக்கு குக்கூ
குஉ குஉ குக்குக்குக் குக்கூ"

என்று பாடிக்கொண்டு ஆகாச வழியாகப் பறந்தோடியது. பின் அது ஒரு சக்கிலி வேலை செய்யுங் கூடத்திலிருந்த பரண்மேல் உட்கார்ந்துகொண்டு,

"அம்மா என்னைக் கொன்னு'
அப்பா என்னைத் தின்னு'
அங்கச்சி மின்னுளி
எலும்பெல்லாம் பொறுக்கி
பட்டுக்குள்ளே யிறுக்கி
ஒட்டு மாமரங்கீழே
தொட்டு வைத்த நாளே
மட்டில்லாமல் பாடும்
குட்டிக் குயிலானேன்
என் குரலைக் கேளேன்! என் குரலைக்கேளேன்
கூகூ குக்கூ குக்குக்குக் குக்கூ
கூஉ கூஉ குக்குக்கு குக்கூ"

என்றுபாடியது. இது சக்கிலியைத் தூக்கிப் போட்டது. மலர மலர கண்ணை விழித்துக்கொண்டு வாயைப்பிளந்து ஆவென்றலறி அண்ணுந்து பார்த்தான். ஆனல் வெளிச்சத்தின் சோபையால் கண்ணுக் கெதிரென்ன இருந்ததென்றவனுக்குத் தெரியவில்லை. கண்ணைக் கையால் சற்று மறைத்துக் கொண்டு அந்த சப்தம் வரக்காரணம் என்னவென்று பார்த்தான். "ஆ! நீயா" என்று அதிசயித்தந்தக் குயிலைப்பார்த்து மறுபடியும் பாடும்படிக்கெஞ்சினுன். ஆனல் அது என்பாடும்? "நீ நன்ருகப் பாடுகிருய். ஏதோ கொஞ்சம் மறுபடியும் பாடு" என்று மேலுஞ் சக்கிலி கேட்டான். இதற்குள் அவன் ஸம்ஸாரம் அண்டை அயலார் எல்லோரும் வந்தங்கு கூடி விட்டார்கள். சக்கிலி தங்கக்கொடியோடு விளங்கிய குயிலைத் தமதுறவினர்களுக்குக் காட்டி அதைப்பாடும்படி மறுபடியுங் கெஞ்சினுன்.

"நான் இரண்டாவது முறையே பாடுவது கிடையாது. அதுவுஞ் சும்மாப் பாடென்ருல் யாரால் முடியும்?" என்றது.

இதைக்கேட்டதும் சக்கிலி தன்மனைவியைப் பெட்டியில் வைத்திருந்த பாதரக்ஷை ஜோடி ஒன்றை எடுத்து வரும்படி ஏவினுன். அவளுங்கொண்டுவர அதைப்பெற்று அந்தக் குயில் வீணு கானத்தைத் தோற்கடிக்கும்படி

"அம்மா என்னைக் கொன்னு'
அப்பா என்னைத் தின்னு,
அங்கச்சி மின்னுளி
எலும்பெல்லாம் பொறுக்கி
பட்டுக் குள்ளே இறுக்கி
ஒட்மொ மரங் கீழே
தொட்டுவைத்த நாளே
மட்டில்லாமல்பாடும்
குட்டிக்குயிலானேன்
என்குரலைக் கேளேன்! என்குரலைக் கேளேன்!
கூகூ குக்கூ குக்குக்குக் குக்கூ
கூகூ கூகூ குக்குக்குக் குக்கூ"

என்றுபாடிக்கொண்டு ஒருகாலில் தங்கக் கொடி விளங்க மறுகாலில் பாதரக்ஷையைத் தூக்கிக்கொண்டு ஆகாசமார்க்கத்தில் பறந்தோடியது. பின் அது ஓர்யந்திரசாலையில் உட்கார்ந்தது. அங்குசிறுபயல்கள்

கற்களைப் பொளிந்துகொண்டிருந்தார்கள் 'கிட்டங் கிட்டங்' என்று சுத்தி சப்தித்துக் கொண்டிருந்தது. எந்திரமும் 'கடகடக் "குடுகுடுக்" என்று சப்தித்துக் கொண்டு ஓடிக்கொண்டேயிருந்தது. அப்பொழுதக் குயில் எதிரிலிருந்த இலந்தை மரத்தின்மேல் உட்கார்ந்துகொண்டு,

"அம்மா என்னைக் கொன்னு"

என்று பாடியது. இதைக் கேட்டதும் ஒரு பையன் தன் வேலையை நிறுத்திவிட்டு ஆ என்றலறிவிழுந்து அண்ணாந்து பார்த்தான்.—

"அப்பா என்னைத் தின்னு"

என்றக்குயில் மேலும் பாடியதும், மற்றுமிரண்டு பையன்கள் தலையை நிமிர்ந்து யார் பாடுவதென்று பார்த்தார்கள்.—

"அங்கச்சி மின்னளி"

என்றதும் நாலு பையன்கள் வேலையை விட்டெழுந்தார்கள்.—

"எலும்பெல்லாம் பொறுக்கி
பட்டுக் குள்ளே யிறுக்கி

என்று குயிலின் உச்சஸ்வரத்தைக் கேட்டதும், ஏழெட்டுபேர் அலறிவிழுந்தார்கள்; தங்கள்வேலையை விட்டு ஒழித்தார்கள்; எழுந்து என்ன சப்தம் என்று பார்த்தார்கள்.—

"ஒட்டு மாமரங்கீழே"

என்றதும் ஒன்பதுபேர் ஓட்டம் பிடித்தெல்லாரையும் வேடிக்கை பார்க்க அழைத்துவரப் போனார்கள்.

"தொட்டு வைத்த நாளே"

என்றதும் ஒருவன் தவிர எல்லாரும் தமதுவேலையை விட்டு விட்டார்கள்.—

"மட்டில்லாமல் பாடும்
குட்டிக் குயிலானேன்"
என் குரலைக் கேளேன்! என் குரலைக் கேளேன்!
கூகூ குக்கூ குக்குக்குக் குக்கூ
கூஉ கூஉ குக்குக்குக் குக்கூ"

என்று அந்த குயில் தன் இயற்கைப் பஞ்சமஸ்வரத்தில் பாடியபோது கடைசிப் பையனும் வேலையை விட்டு "குயிலே! என்ன நன்ருய்ப் பாடுகிருய்? இன்னும் ஒரு முறை பாடேன்" என்று கேட்டான்.

"நான் சும்மா பாடுவேனு? இரண்டாவது முறை நான் பாடுவதே கிடையாது. அந்த எந்திரக்கல்லை எனக்குக் கொடுத்தால் நான் மறுபடியும் பாடுவேன்" என்று குயில் பதில் சொல்லியது.

"நீ பாடினல் அதைத்தருகிறேன்" என்றுபையன் சொன்னுன். குயிலுங்கீழே இறங்கி வந்து எந்திரக் கல்லைக் கழுத்தில் மாட்டும்படிச் செய்தது. அக்குயில் அக்கல்லைக் கழுத்தில் மாட்டிக் கொண்டு அட்டிகை கட்டிக்கொண்டசைப்பதுபோல் அசைத்துக்கொண்டு

"அம்மா என்னைக் கொன்னு'
அப்பா என்னைத் தின்னு'
அங்கச்சி மின்னளி
எலும்பெல்லாம் பொறுக்கி
பட்டுக்குள்ளே யிறுக்கி
ஒட்டு மாமரங்கீழே
தொட்டு வைத்த நாளே
மட்டில்லாமல் பாடும்
குட்டிக் குயிலானேன்
என் குரலைக் கேளேன்! என் குரலைக் கேளேன்!
கூகூ கூகூ குக்குக்குக் குக்கூ
கூஉ கூஉ குக்குக்குக் குக்கூ

என்று பாடிக்கொண்டு தங்கக் கொடியுஞ் செருப்புங் காலில் விளங்க கழுத்தில் எந்திரக்கல் துலங்கமேலே பறந்தோடியது. நேராகத் தனது தகப்பன் வீட்டை நோக்கி யதுபறந்தோடியது.

நிற்க. தகப்பனுஞ் சிற்ருயும் மிருநாளகாந்தியும் கூடத்தில் குலாவிக்கொண்டிருந்தார்கள். அப்பொழுதவர் சாப்பிட்டுவிட்டு தாம்பூலம் தரித்துக்கொண்டு வேடிக்கையாகப்பேசிக்கொண்டிருந்தார்கள். பேசிக்கொண்டிருக்கும்போது சிறுவன் தகப்பன் "எனக்கு என்னமோ வலது கண் துடிக்கின்றது; உள்ளத்தில் எனக்கும் தெரியாமல் உத்ஸாகமுண்டாகிறது" என்று சொன்னுன்.

"நிச்சயமாகவா? எனக்கென்னவோ வயிற்றில் கல நெருப்பைக்கொட்டினற்போல ஸங்கடமுண்டாகிறது. என்னமோ கஷ்டம் வரும்போலத் தோற்றுகிறது. எனக்கும் அந்தப் பாழும் வலக்கண் ஏன் துடிக்க வேண்டும்?" என்றவன் மனைவி வருத்தத்துடன் கேட்டாள்.

மிருநாளகாந்தி அழுது அழுது கண் சிவந்தாள். அப்பொழுது அக்குயில் வீட்டின் கூரைக்கெதிரிலிருந்த சுவர் முட்டின் மேல் வந்துட்கார்ந்தது.

அதே ஸமயம் "ஆமாம்! ஆமாம்! நான் பொய் சொல்லவில்லை. என் ஆப்த நேசனை எதிர்கொள்ள இருக்கும்போது எவ்வளவு குதூஹலம் இருக்குமோ அவ்விதந்தான் எனக்கிப்பொழுதிருக்கிறது. நிச்சயமாக எனக்குயிர் நண்பனை நான் காண்பேன்" என்று மின்னளியின் தகப்பன் சொன்னுன்; உள்ளங்களித்தான்.

"என்ன ஆச்சரியம்! உங்களுக்கவ்வளவு உத்ஸாகம் உண்மையிலிருக்கிறதா? எனக்கு மப்படியிருந்தால் எனக்கெவ்வளவு ஆநந்தமாக இருக்கும். என் வயிற்றில் புளிகரைக்கிறது. ஸங்கடமோ பொறுக்க முடியவில்லை. நெருப்பில் விழுந்த புழுப்போல் என் மனந்துடிக்கிறது." என்று சொல்லி ஒன்றுந்தோன்ருமல் பித்தம் பிடித்தவள் போல அப்புறம் எழுந்து போனுள்.

மிருநாளகாந்தியும் எழுந்துபோய் ஒருமூலையில் உட்கார்ந்து அண்ணனை நினைத்து நினைத்து அழுத வண்ணமாகவே இருந்தாள். அவள் கண்ணீர் படிந்து கட்டியிருந்த ஆடையும் நனைந்துவிட்டது.

நிற்க, அந்த ஸமயத்தில் குயில் ஒட்மாமரத்தின் மேல் உட்கார்ந்துகொண்டு,

"அம்மா என்னைக் கொன்னு,"

என்று பாடியது. இதைக்கேட்டதும் சிற்ருய் தன் இரண்டு காதுகளையும் பொத்திக்கொண்டு "ஐயோ

என்தலை வெடித்து விடும்போலிருக்கிறதே! எனக்கென்ன வென்னவோ செய்கிறதே" என்று சொல்லிக்கொண்டு கிடந்தாள். மீண்டும் கண்கள் படபடவென்று துடிக்க, மின்னல் வளையங்கள்போல் மாய வடிவங்கள் அதன் முன் தோன்றித் தோன்றி மறைவதுபோல் தோன்றின. மீண்டுமந்தக் குயில்

"அப்பா என்னைத் தின்ன"

என்று பாடியது. இதைக்கேட்டதும் "அம்மாடி! என் ஜன்மத்தில் நான் கண்டதில்லை. என்ன விசித்திரமாகப் பாடுகிறது. ஆனந்தகரமான நாளானதால் அதன் சந்தோஷத்தை அடக்க முடியாமல் கீதமாரியாகக் கொட்டுகிறது" என்று சிறுவன் தகப்பன் சொல்லிக்கொண் டிருக்கும்பொழுது,

"அங்கச்சி மின்னளி"

என்று குயில்சொல்லி பாடியது. அதைக்கேட்டதும் மிருநாளகாந்தி அழுகையை நிறுத்திவிட்டு நிமிர்ந்து பார்த்தாள். அவள் தகப்பன் "நான் போய் பார்க்க வேண்டும். அந்தப்பக்ஷி எப்படி இருக்கிறது என்று காண எனக்காவலாய் இருக்கிறது" என்றான். அவன் மனைவி "ஐயோ! வேண்டாமே; வேண்டாமே. எனக்கென்னவோ வீடே பற்றிக்கொள்ளும்போல் தோன்றுகிறது" என்று தடுத்தாள். ஆனல் அவன் அவள் வார்த்தையை லக்ஷியஞ் செய்யாமல் பறவையைப் பார்க்கப் போனன். குயிலும் விடாமல்,

"எலும்பெல்லாம் பொறுக்கி
பட்டுக்குள்ளே யிறுக்கி
ஒட்டுமாமரங்கீழே
தொட்டுவைத்த நாளே
மட்டிலாமல் பாடும்
குட்டிக் குயிலானேன்
என் குரலைக்கேளேன்! என் குரலைக்கேளேன்!
கூகூ கூகூ குக்குக்குக் குக்கூ
கூஉ கூஉ குக்குக்குக் குக்கூ"

என்று பஞ்சமஸ்வரத்தில் பாடிக் கொண்டிருக்கும்போது தன் தகப்பன் அங்கு வருவதைக் கண்டதும் தன்னிடமிருந்த தங்கக்கொடியை அவன் கழுத்தில் விழும்படிப் போட்டது. கொடியும் பொறுத்தமாக அவன் கழுத்தில் விழுந்தது. உடனே அவன் உள்ளே சென்று "பார்த்தையா, அப்பறவை எனக்கென்ன பஹுமானஞ் செய்தது? இந்தத் தங்கக் கொடி எவ்வளவு நன்றாகச் செய்யப்பட்டிருக்கிறது" என்று தன்மனைவியிடம் சொன்னன். இதைக் கேட்டதும் அவளுக்கு மேலும் பயமதிகரித்தது; மயங்கி பூமிமேல் களைத்து விழுந்தாள். விழுந்தவேகத்தில் அவள் தலையில் வைத்திருந்த திருகுப்பு சூர்ணமாய் விட்டது. ஆனல் குயில் மாத்திரம்

"அம்மா என்னைக் கொன்ன"

என்று மறுபடியும் இரண்டாம் தடவை முன்னிலும் விமரிசையாகப் பாட ஆரம்பித்தது. "அடியம்மா! ஒரு கூடைப்பஞ்சைக் கொண்டுவந்து காதில் அடைத்தாலும் இது கேட்காதிருக்காது போல் இருக்கிறதே" என்றந்த சிற்றுய் பதைபதைத்தாள்; பூமிமேல் புறண்டு புறண்டு மனங்கலங்கினள். அவள் என்னதான் செய்தபோதிலும் அந்தக் குயில் தன் வேலையை நிறுத்தாமல்,

"அங்கச்சி மின்னளி"

என்று பாடிக்கொண்டிருந்தது. அதைக் கேட்டதும் மிருநாளகாந்தி "நானும் போய்ப் பார்க்கேன்; எனக்கேதாவது அந்தப் பறவை கொடுக்கிறதா பார்ப்பேன்" என்று சொல்லிக்கொண்டதைக் காணப்போனள்.

"எலும்பெல்லாம் பொறுக்கி
பட்டுக்குள்ளே இறுக்கி"

என்று பாடிக்கொண்டிருந்த குயில் தான் கொண்டு வந்த பாதரக்ஷையைக் கீழே எறிந்தது. அதை மின்னளி எடுத்துத் தன் காலிற்குத் தொடுத்தாள். அவை அவள் கால்களிற்கென்று அளவிட்டுச் செய்தாற் போலப் பொறுத்தமாக இருந்தன. போட்டுக் கொண்டதும், அந்தக் குயில்

"ஒட்டுமாமரங் கீழே
தொட்டு வைத்த நாளே
மட்டில்லாமல் பாடுங்
குட்டிக் குயிலானேன்
என் குரலைக்கேளேன்! என் குரலைக்கேளேன்!
கூகூ கூகூ குக்குக்குக் குக்கூ
கூகூ கூகூ குக்குக்குக் குக்கூ"

என்று விடாமல்பாட அதற்கிணங்க மிருநாளகாந்தி கூத்தாடிக்கொண்டு வெகு குதூஹலமாக உள்ளே போனள். 'அடியம்மா! பாரத்தையாடி! பார்த்தையா எனக்குச் செருப்புப் பார்த்தையா! என்று சொல்லிக்கொண்டு தன் தாய் முன் கூத்தாடினள்.

சிற்றுயும் மெல்ல எழுந்தாள். உள் இருக்கமுடியவில்லை என்று சொல்லிக்கொண்டு வெளியே வந்தாள். வாசப்படியைத் தாண்டி யிருப்பாள். அப்பொழுது "பளால்" என்று அந்த எந்திரக்கல் அவள் தலைமேல் விழுந்தது. என்ன ஓசைஎன்று காண மிருநாளகாந்தியும் அவள் தந்தையும் வெளிவந்தார்கள். அவர் முன் ஓர் பெருங்கூட்டம் மேகம்போல நெருப்புபோல் பிரகாசிக்க அவர் பார்த்தார்கள். அதுவும் க்ஷண நேரத்திற்குள் மறைந்தது.

அப்பொழுது அவர் முன் சிறுவன் முன்போல் மனித உருவில் நிற்கக்கண்டார்கள். பின் அவர் மூவரும் வெகு கொண்டாட்டமாக உள்ளே போய் ஸந்தோஷமாக இருந்தார்கள். வேறென்ன சொல்ல வேண்டியது?

மைனரின் வயது.—ருஷியாவில் 26 வயது வரையில் ஒருவன் மைனரொன்றும் அதுவரையில் அவன் சம்பாத்தியத்தில் ஐந்தில் நாலு பங்கு அவனது பெற்றோரைச் சேரவேண்டுமென்றும் சட்டம்.

***

ஜப்பான் பூகம்பத்தில் இறந்தவர்கள்—ஜப்பானைச் சார்ந்த கீகோஷிமா என்னுந் தீவில் உண்டான பூகம்பத்தாலிறந்தவர்கள் 600 பெயர்கள் எனக் கணக்கிடப்பட்டிருக்கிறது.

காலஞ்சென்ற ஹைகோர்ட் ஜட்ஜ் ஆனரபில் மிஸ்டர் பி. ஆர். சுந்தரய்யர்

THE LATE HON'BLE Mr. JUSTICE SUNDARA AYYAR

முயற்சி திருவினை யாக்கும் முயற்றின்மை
இன்மை புகுத்தி விடும்.

தோன்றிற் புகழொடு தோன்றுக அஃதிலார்
தோன்றலிற் றோன்றாமை நன்று.

—திருவள்ளுவர்.

இவர் பாலக்காட்டுக்குப் பதினைந்து மைல் தூரத்திலுள்ள புதுக்கோடு என்னும்கிராமத்தில் ஓர் ஏழைக்குடும்பத்தில் 1862-ம்வருஷத்தில் பிறந்தார். ஆதியில் மிக்கவறுமையை யனுபவித்து தம் ஸ்வய முயற்சியினாலேயே முன்னுக்குவந்து புகழ்படைத்த சில தென்னாட்டு ச்ரேஷ்டர்கள் போலவே இவரும் தம் இளமைப்பருவத்தில் பலவித கஷ்டங்களை அனுபவித்து, தம் விடாமுயற்சியாலும் மனோபலத்தினாலும் அவைகளை லட்சியம் செய்யாது, தாம் முன்னுக்கு வரும்வழியையே நாடினார். எர்ணாகுளத்திலும், கள்ளிக்கோட்டையில் உள்ள கோளவித்யாசாலை (தற்காலம் ஜாமோரின் கலாசாலை) யிலும் ஆங்கில பாஷையைக் கற்றுப் பிறகு சென்னைக் கிறிஸ்தவ கலாசாலையில் பி. ஏ. வகுப்பில் வந்து சேர்ந்தார். 'விளையும் பயிர் முளையிலே தெரியும்' என்றவண்ணம் இவர் இளமையிலேயும் கலாசாலை மாணாக்கனா யிருந்தகாலத்தும் தம்மதி நுட்பத்தையும் விடாமுயற்சியையும் நற்குணங்களையும் காண்பித்தார். தென்னிந்திய கல்வித்தலைமை வகித்துள்ள மில்லர் துரையவர்களுக்கு சுந்தரய்யரென்றால் அத்யந்த ப்ரியம். கலாசாலையில் இவர்படித்த வகுப்புக்கு உள்ள எல்லாபரிசுகளும் இவருக்கே கிடைத்தன. 1884ம் வருஷத்திய பி. ஏ. பரீட்சையில் முதல்வகுப்பில் முதல்வராகத் தேறினர். உடனே அங்கேயே தர்க்க, தத்வசாஸ்திரங்களைப் போதிக்கும் ஆசிரியராகநியமிக்கப்பெற்றார். இக்காலத்தில் விஷயங்களை மிக்க நுட்பமாய் ஆராய்வதிலும் கோர்வையாக விஷயங்களை எடுத்துரைக்கும் வன்மையிலும் முதிர்ச்சிபெற்றார். இரண்டு வருஷத்திற் கெல்லாம் சட்டங்களைப்படிக்க முயன்று மிக்கஊக்கத்துடன் உழைத்து பரீட்சையில் உயர்தரம் வகித்தவராய்த் தேறினார். அப்பொழுது வக்கீல்களுள் முதன்மை பெற்ற ஸர். எஸ். ஸுப்ரமண்ய அய்யர் அவர்களுடன்நெருங்கிப்பழகி உழைத்துவந்தார். அக்காலத்திலேயேதான் இவருக்கும் இவரைப்போலவே ஸர். எஸ். ஸுப்ரமண்ய அய்யர் அவர்களுடன் உழைத்துவந்த காலஞ்சென்ற வி. கிருஷ்ணஸ்வாமி அய்யரவர்களுக்கும் நெருங்கியநேசம் ஏற்பட்டது. ஸர் எஸ். ஸுப்ரமண்ய அய்யர், தம்முடன் உழைத்துவரும் சுந்தரய்யரின் புத்திகூர்மையையும் அவருக்கு சட்டத்தில் உள்ள ஞானத்தையும் ஊக்கத்தையும் கண்டு களித்தவராய் தமக்குப் பதிலாய் முக்யமான கேஸுகளை நடத்தும்படி சுந்தரய்யரையே அனுப்புவது வழக்கம். இவரது அரியசட்ட ஞானத்தைக்கண்டு வியந்து மதுரை, ராமநாதபுரம் இப்பக்கங்களிலுள்ள தனவந்தர்களாகிய நாட்டுக்கோட்டைச் செட்டிகள் இவரையே தங்கள் வக்கீலாக ஏற்படுத்திக் கொண்டார்கள். ஸர் எஸ். ஸுப்ரமண்ய அய்யர் ஹைகோர்ட்ஜட்ஜாக நியமிக்கப்படவும் அவருடன் வக்கீல்களில் முதன்மை வகித்த ஸர் வி. பாஷ்யம் அய்யங்கார் காலஞ்சென்று விடவும் ஏறக்குறைய முக்யமான கேஸுகளெல்லாம் இவரையும் வி. கிருஷ்ணஸ்வாமி அய்யரையுமே அடையத்தொடங்கின. இம்மாதிரி கேஸுகள்மேன்மேலும் வரத்தொடங்கவும் இவர் தம் தேகசௌக்யத்தைச்சிறிதேனும் பொருட்படுத்தாது தம்கட்சிக்காரரைத் திருப்தி செய்வதிலேயே கண்ணுங்கருத்துமாயிருந்தனர். இப்படி இருந்ததினாலேயே கடைசியில் கொடியவியாதிக்குள்ளானார். 1911-ம்வூ வி. கிருஷ்ணஸ்வாமி அய்யர் ஜட்ஜ்ஸ்தானத்திலிருந்து கவுன்ஸில் மெம்பராக உயர்த்தப்பட்டபோது ஸுந்தரய்யர் அந்த ஜட்ஜ்ஸ்தானத்தைப் பெற்றார். ஆனால் இப்படிப் புதியவேலை கிடைப்பதற்குச் சிறிது முன்னமேமிகவும் சாமர்த்தியசாலியாய் இருந்து பி. ஏ. பரீட்சையில் தேறின தம் மூத்தமகனையிழந்தார். தவிரவும் இவரது அரியநண்பராகிய வி. கிருஷ்ணஸ்வாமி அய்யர்தம்புதிய உத்யோகத்தில் ஒரு வருஷகாலமேயிருந்து தேகவியோகமடைந்தார். இவை யெல்லாம் சுந்தரய்யர் மனதிற்கு அளவில்லா வியாகூலத்தை விளைவித்தன. ஆனாலும்இவர் தம் உத்யோகத்தில் மிகவும் கவனத்துடனும் ஊக்கத்துடனும் உழைத்து நிரம்ப சாமர்த்தியசாலி என்ற பெயரைப்பெற்றார். இவர் தேக அசவுக்கியத்தினிமித்தம்ரஜாபெற்றுக் கொண்டபோது, பொதுஜன அபிப்ராயம் இருந்ததை நோக்கின் இவரது பெருமையும் சாமர்த்தியமும் இனிது விளங்கும். எல்லாரும் இவர் சவுக்கியமடைந்து வருகிறார் என்று கேள்விப்பட்டு மகிழ்வெய்தியவர்கள் திடீரென சென்ற டிஸம்பர்மீ 21வ ஞாயிற்றுக்கிழமை காலை சுமார் 7½மணிக்கு இறந்துவிட்டார் என்ற செய்தியைக் கேட்டு துக்கக் கடலில் ஆழ்ந்தார்கள். நம் தென்னாட்டில் உயர்தர உத்யோகங்களை வகித்து வந்தவர்கள் நெடியகாலம் உலகத்தில் நன்மை புரிய இடம்பெறாததுநம்மவரின் அதிர்ஷ்டஹீனம் போலும்!

சுந்தரய்யர் தம் வாணாள் முழுமையும் பொது ஜன நன்மையின் பொருட்டேபற்பலதுறைகளினும் உழைத்துழன்றார். வக்கீலாயிருந்த காலத்தும் ஜட்ஜ் ஸ்தானத்தை அடைந்தகாலத்தும் தாம் ஆதியில் இருந்த நிலைமையை அடிக்கடிநினைந்தும் உலகத்தில் பற்பல அனுபவங்களை உணர்ந்தும்உள்ளவராதலால் எவர்களிடத்தில் எப்படி நடக்கவேண்டுமோ அவ்வண்ணமே ஒழுங்காய் நடப்பார். கட்சிக்காரர்களை வீணாய்த் தம்மிடத்தில் காக்கவைக்காமல் அவ்வப் போதே அவரவர்கள் வேலைகளை முடித்தனுப்பிவிடுவர். கட்சிக்காரர்

களது கேஸ் விஷயங்களில் தம்மாலியன்றவளவு ஆராய்ந்து சட்டத்தின் நுட்பங்களை யெல்லாம் எடுத்துரைத்து தம்கட்சி ஜயமாவதையே எதிர்பார்ப்பர். அது மாதிரியே இவர் ஜட்ஜானபிறகுங்கூட வாதிக்க வரும் வக்கீல்கள் வார்த்தைகளை வெகு பொறுமையுடன் காது கொடுத்துக்கேட்டு வெகு நடுவுநிலையாய் நியாயம் தீர்ப்பர். வக்கீல் தொழிலை இவர் எப்படி நன்குமதித்து அருமைபாராட்டினர் என்பது இவர் அவர்களின் பொருட்டு யாதொரு ச்ரமத்தையும் பாராட்டாது சில முக்யமான உபன்யாஸங்கள்செய்ததினுல் வெளியாகின்றது. தவிரவும் வக்கீல்களுக்குப் பயனுள்ள பத்ரிகையான 'சென்னை லா ஜர்னல்' என்பதை ஆரம்பித்து சுமார் 20 வருஷகாலம் அதன் முக்யமான பத்ராதிபருள் ஒருவராய் இருந்தார். இவரைப்பற்றி பொது ஜனங்கள் வைத்துள்ள நல்லபிப்ராயம் அவர்கள் அவரை 1910-ம்வருஷத்துசென்னை மாகாண கான்பரன்ஸுக்கு அக்ராஸனதிபதியாகத் தெரிந்தெடுத்ததனுல்விளங்கும். இவர் சென்னையிலுள்ள ஏறக்குறையஎல்லாமுக்யமானசங்கங்களுடனும் சம்பந்தப்பட்டிருந்தார் என்பதையும் இவரதுமரணம்அச்சங்கங்களுக்குஎன்ன நஷ்டத்தைஉண்டாக்கிற்றுஎன்பதையும் எல்லாருமறிவர். நம்நாட்டினேரின் கல்வித்தேர்ச்சியைப்பற்றி இவருக்குள்ள ஊக்கத்தைக்குறித்து சென்னை யூனிவர்ஸிடி வைஸ்சான்ஸலாவர்களே புகழ்ந்து கூறியிருக்கும்போது நாம் அதிகமாய் எடுத்துச் சொல்ல வேண்டியதில்லை. பொது ஜன நன்மைக்குரிய பற்பல விஷயங்களிலும் சீர்திருத்தம் கொண்டுவர வேண்டும் என்னும் பேரவா இவர் மனத்திலிருந்து வெளிப்பட்ட போதிலும், எக்காலும் எக்காரியத்தையும் தைரியமாய்க்கடைப்பிடித்து ஒழுகும் விஷயத்தில் பின்வாங்குமியல்பினையுடைய நம் தென்னுட்டாருக்குத்தாமே தாம் கூறியவிஷயங்களை அவலம்பித்துக் காட்டும்படி பகவான் இவருக்கு நீடியஆயுள் அளித்திடவில்லை. ஆயினும்இவர் போன்றவர்நமக்குக்குறிப்பிட்டுள்ளவழியைப்பற்றிநாமாவது நாம் நமக்கு நல்லதென்று தோன்றும் விஷயங்களில் பின்வாங்காமல் மேற்கொள்ளும் மனேதிடத்தையுள்ளவர்களாயிருப்போமாக.

மதுரை மிஸ்டர் பி.நாராயண ஐயர், பி.ஏ. பி.எல் காலஞ் சென்றார்.— மதுரை பிரபல வக்கீலாக விருந்த வரும், 'பூரண சந்திரோதயம்' என்னும் மாதப்பத்திரிகையின் பத்ராதிபருள் ஒருவராயும், பொது ஜனகாரியங்களில் உழைத்தவரும், மதுரை பிருஹ்ம ஞான சங்கத்திற்கு உயிர் போன்றிருந்தவருமான, இத்தேசாபிமானி ஜனவரிமீ 27உ காலஞ் சென்றாரெனக்கேட்டு மிகவும் துக்கிக்கிறேம்—இவர் தமிழ்ப் பாஷையின் வளர்ச்சியில் மிகவும் அக்கறைகொண்டவர். மதுரைத் தமிழ் சங்கத்து நிர்வாக சபையாருள் ஒருவராக இருந்து வந்தவர். இவரது பிரிவால் தமிழ் நாட்டார்க்கு ஒரு பெரிய நஷ்டந்தான். இவர் குடும்பத்தாருக்கு நமது அனுதாபத்தை தெரிவிக்கிறேம்.

விசேஷக் குறிப்புகள்

NEWS AND NOTES

1911-ம் வருஷத்திய இந்தியா ஸென்ஸெஸ் கணக்கு:—1911-ம் வருஷத்தில் இந்தியா முழுவதிலும் ஸென்ஸெஸ் எடுத்ததில் மொத்த ஜனத்தொகை 31, 51, 56,39,6; அதில் 16,13,38,935 பேர் புருஷர் என்றும்; 15,38,17,461 பேர், ஸ்திரீகள் என்றும் கணக்கெடுக்கப் பட்டிருக்கிறது.

***

ஹானரபில் மிஸ்டர் T. V. சேஷகிரி ஐயர்.- இவர் சென்னை ஹைகோர்ட் ஜட்ஜ்களில் ஒருவராக நியமிக்கப்பட்டிருக்கிருரெனக் கேட்டு மிகவும் சந்தோஷிக்கிறேம்.

***

திருவாங்கூர் க்வர்ன்மெண்டின் தீர்மானம்:— திருவாங்கூர் சமஸ்தானத்து மகாராஜா காலேஜில் ப்ரொபெஸர்களாக இருக்கும் இந்தியர்களின் சம்பள விஷயத்தில் அந்தக் கவர்ன்மெண்டார் பாரபட்சமில்லாத முடிவு அபிப்பிராயங் கொண்டிருப்பது யாவர்க்கும் சந்தோஷத்தைவிளைக்கும். மகாராஜா காலேஜில் 4 ஐரோப்பிய ஆபீஸர்களும் 3 இந்திய ஆபீஸர்களும் வேலைபார்த்து வருகிருர்கள். இங்கிலீஷ், பிஸிக்ஸ் அண்ட் கெமிஸ்ட்ரி, ப்ரொபெஸர்கள் ஐரோப்பியர்கள். அவர்களின் சம்பளம் 400 ரூபாயிலிருந்து ஆரம்பித்து 700 ரூபா வரையில் உயர்கிறது. வருஷா வருஷம் 50 ரூபாய் ப்ரொமோஷன் கொடுக்கப்படுகிறது ஸம்ஸ்கிருதம், த்ராவிட பாஷைகள், கணிதசாஸ்திரம் சரித்திரம், ஆகிய இவைகளைப்போதிக்கும் ப்ரொபெஸர்கள், இந்திய ஆபீஸர்கள். அவர்களின் சம்பளம் 350 ரூபாயிலிருந்து ஆரம்பித்து, 450 ரூபாய் வரையில் உயர்கிறது. வருஷா வருஷம் 20 ரூபாய் ப்ரொமோஷன் கொடுக்கப்படுகிறது. சம்பளவிஷயத்தில்ஐரோப்பியர்களுக்கும் இந்தியர்களுக்குமுள்ளவித்யாசத்தை அடியோடு தொலைத்துவிட வேண்டுமென்று கவர்மெண்டார் யோசனை செய்து அப்படியே அந்த வித்தியாசத்தை நீக்கிவிட்டார்கள். இந்திய ப்ரொபஸர்களான மெஸ்ஸர்ஸ் A. R. ராஜ ராஜ வர்மா, R. கிருஷ்ணஸ்வாமிஅய்யர், K. V. ரங்கசாமி அய்யங்கார் இம்மூவரும் ரூபா 400 சம்பளத்தில் ஆரம்பித்து 750 ரூபா வரையில் உயர்த்தப்படுவோர்கள்.

***

மைசூரில் ஒரு புதியஇருப்புப்பாதை.—மைஸூர் ஹாஸான்இருப்புப்பாதை என ஒரு புதிய ரயில்வே லயன் 106மைமைல் தூரத்திற்குபோடப்போகிருர்கள். இதற்கு ரூ 67, 27,000-செலவாகுமாம்—இப்பாதை, காவிரித்தேக்க அணைக்கட்டின் வழியாகச் செல்லுமாம்.

SUPPLEMENT TO THE "VIVEKA BODIHNI"] ["விவேக. போதினி" அனுபந்தம்.

ஸ்வாமி ராமகிருஷ்ண பரமஹம்ஸர்.

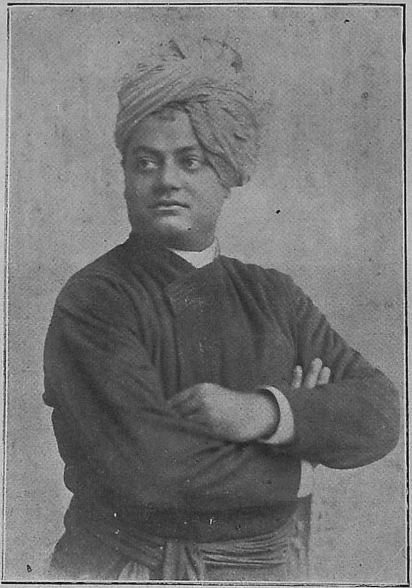

ஸ்வாமி விவேகானந்தர்.

3246